

'MALLIKAI' PROGRESSIVE MONTHLY MAGAZINE

சுசிரியர்: டொமினிக் ஜீவா

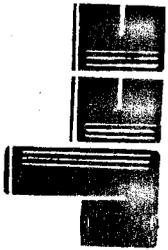

புயல்புரி-மார்ச் - 1987

Digitized by Noolaham Association.
noolaham.org | www.noolaham.org

3/50

With the Best Compliments from

JAFFNA CONSTRUCTION & CONSULTANTS CO., LTD

Head Office:
Ambalavanar Road,
Athiyadi,
JAFFNA.

Branch: Urumpirai Junction, URUMPIRAI

Head Office Phone: 24377

J.O.C. உங்கள அன்புடன் அழைக்கின்றது.

உங்களுக்குத் தேவையான கட்டடப் பொருட்கள், தீந்தைகள் குளியலறை உபகரணங்கள், உர வகைகள், கிருமிநாசினிகள், பாடசாலை அப்பியாசப் புத்தகங்கள். உபகரணங்கள்.

T. V அன்றினு முதலியவற்றிற்கு நாடவேண்டிய ஸ்தாபனம்

J.O.C. LTD.

உரும்பராய் சந்தி

உரும்பராய்

“ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
சடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
கனநிலை கண்டு துள்ளுவார்”

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine
206

பெப்ரவரி-மார்ச்-1987

வெள்ளி விழாவை நோக்கி...

22-ஆவது ஆண்டு

நேசிக்கும் நெஞ்சங்களுக்கு ...

சென்ற மாதம் பல புது இலக்கியச் சுவைஞர்களைப் பரவலாகச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இவர்களில் சிலர் 'மல்லிகை' வட பிரதேசத்துச் சஞ்சிகைதானோ? என ஐயம் எழுப்பினர்.

எரியும் பிரச்சினை முகிழ்ந்துள்ள ஒரு பிரதேசத்தில் இருந்து வெளிவருவதால் அந்தந்தப் பகுதி பிரச்சினை முதன்மை பெறுவதும், முக்கியத்துவம் பெறுவதும் இயல்பானதே. அதே சமயம், நீண்ட நெடுங்கால வரலாற்றை உற்றுப் பார்ப்பவர்களுக்கு ஓர் உண்மை விளங்கும். மல்லிகை பிரதேசச் சஞ்சிகையல்ல, நாடளாவியது என்று கூடச் சொல்ல முடியாது, இந்த மண்ணையும் மீறிய சர்வதேசத் தமிழ் உணர்வுடன் செயல்பட்டு வரும் மாசிகை என்ற பெருமை எப்போதுமே நமக்குண்டு.

பலர் நேர்ப் பேச்சில் எத்தனையோ கதைக்கின்றார்கள். ஆனால் தாம் சொல்லும் கருத்துக்களை எழுத்துருவம் தரத் தியங்குகின்றனர். மறுபுறம் குற்றஞ் கமத்துதல். 'திரும்பத் திரும்பப் பழகிய முகங்கள்தான் எழுதுவதா?' என்றொரு வினா? ஏன் மற்றவர்கள் எழுதக் கூடாதா என்று தடை போட்டோமா? புதுக் கவிதை என்ற பெயரில் பாவிய தொடர்கள் வருகின்றன. இன்றைய பேப்பர் தட்டுப்பாட்டில் சற்றேனும் யோசிக்கின்றனரா?

பல்வேறு பிரதேசங்களில் இருந்தெல்லாம் கதை, கட்டுரை, கவிதைகளை வரவேற்கும் அதே சமயம் அரைத்த மாலையே அரைக்காமல் புதிய பார்வை, புதிய சுவை, புதிய கோணங்களில் படைப்புக்களை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

மல்லிகை மாதா மாதம் வெளியாகும் சஞ்சிகை மாத்திரமல்ல, எதிர்கால இலக்கியச் சரித்திரத்தில் பேசப்படப்போகும் மாசிகையாகும். இதில் பங்களிப்புச் செய்பவர்களின் நாமம் நிச்சயம் நினைவு கூரப்படும்.

உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்த காரணத்தையொட்டி இவ்விதம் பெப்ரவரி-மார்ச் மாத இதழாக வெளிவருகின்றது.

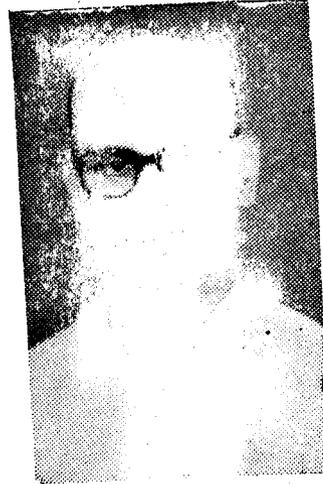
— ஆசிரியர்

மலைமலைப் பந்தலம் தொழில் காலகாலம்

ஒரு பெருந் துயரமான்
நிகழ்வுப் போக்கு.....

நண்பர் துரை விஸ்வநாதனை நான் முதன் முதலில் கொழும்பில் தான் சந்தித்தேன். இது நடந்து பல வருடங்களாகி விட்டன. இவரைப் பற்றிப் பல இலக்கிய நண்பர்கள் எனக்கு முன்னரே சொல்லியிருந்தனர். ஒருநாள் சாயங்காலம் ஆட்டுப்பட்டித் தெருவில் இவரது வியாபாரக் கடையில் இவரை நான் சந்தித்தேன்.

துரை விஸ்வநாதன்

முதல் சந்திப்பிலேயே இவரது இலக்கிய நெஞ்சு எனக்கு மிக நெருக்கமானது எனப் புரிந்து கொண்டேன். ஒரு வியாபாரிக்கு இலக்கிய இதயம் இருப்பது வெகு அபூர்வம். அந்த அபூர்வ மனிதர்களில் இவரும் ஒருவர் என முதல் சந்திப்பிலேயே தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

மாத்தளையை வசிப்பிடமாகக் கொண்டுள்ள இவர் கடந்த 83 கலவரத்தில் பாரிய இழப்புக்களை அடைந்து துன்புற்றவர். இருந்தும் இலக்கியம் கதைக்கும்போது அந்த இருள் நலிந்து துன்பத்தையே மறந்து விடுகிறார்.

தரமான வூசகர். மல்லிகையின் வளர்ச்சியில் தனி அபிமானம் கொண்டவர். இவரது நட்புக் கிடைத்தது எனது ஊக்கத்திற்குப் புது உந்து சக்தியாகும்.

சகல இலக்கிய ஆசிரியர்களின் புத்தகங்களையும் தொடர் விடாமல் வாசித்ததின் பெறுபேறு இவருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது தெரிகின்றது. பல பழைய எழுத்தாளர் பற்றிய சகல தகவல்களையும் சுவைபடக் கூறுகின்றார். நூல்களைத் தேடித்தேடி வாங்கும் இவர், ஈழத்து எழுத்தாளர் பலரை அவர்களது கருத்துக்கள் மூலம் தெரிந்து வைத்துள்ளார்.

பழகுவதற்கு இனியவர்: நல்ல பண்பாளர்: எல்லாவற்றையும் விட இலக்கிய உணர்வும் அபிமானமும் நிரம்பப் பெற்றவர்.

— டொமினிக் ஜீவா

வட பகுதிப் பொருளாதாரத் தடையினால் 'இப் பிரதேசத்து மக்கள்' படும் துன்பமும் துயரமும் சொல்லில் அடங்காதவை!

அடிப்படை மனித நாகரிகத்தையே மீறும் செயல் இது. ஓர் அரசாங்கம் தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட மக்கள் மீது மிக மிக மிலேச்சத்தனமான முறையில் நடவடிக்கை எடுத்துள்ள சம்பவம் இது.

பள்ளிக்கூட மாணவர்கள் கல்விக்கூடம் போக முடியாத அவல நிலையில் இன்று காட்சி தருகின்றனர். அவலமான நோயாளிகள் மருத்துவ மனைக்குச் செல்ல முடியாத படு கஷ்ட நிலைக்கு இன்று உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளனர். சாதாரண பொது மக்கள் தமது அன்றன்றூடக் கருமங்களைச் செய்ய முடியாத போக்கற்ற நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டுள்ளனர்.

எரி பொருள் முற்றாக அற்ற நிலையில், வாகன வசதிகள் இயங்க முடியாத சூழ்நிலையில் மக்கள் படும் சிரமங்களோ எண்ணிப் பார்க்க முடியாதவை. பொதுவாக வட பிரதேசம் அந்நிய ரால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பிரதேசம் போல இன்று காட்சி தருகின்றது.

ஆஸ்பத்திரிகளில் மருந்துத் தட்டுப்பாடு, வரும் மருந்து வகைகளும் வழியில் தடுத்து வைக்கும் கொடூர நிலை, விறகுத் தட்டுப்பாடு, தினசரி சமையலில் ஈடுபடும் வீட்டுத் தலைவிகள் படும் பெரும் வேதனைப்பாடு, மண்ணெண்ணெய் இல்லாக்கூடு குறை, வானம் பார்த்து நிலத்தைப் பண்படுத்தும் பாமர விவசாயிகள் படும் மனத் துயரம், ஏழை பாழைகளினுடைய 'வரகனம் ஸசக்கிள்' அந்தச் சைக்கிள் வண்டிகளுக்கு டயர் முதல் உதிரிப் பாகங்கள் கூடக் கிடைக்க முடியாத அவல நிலை.

உயிர் வாழ்வதற்கு அத்தியாவசியத் தேவையான உணவுப் பொருட்கள் இயல்பாகக் கிடைக்க முடியாத பஞ்ச நிலை பல பகுதிகளில் தாண்டலவமாடுகின்றது. அதையும் மீறிக் கிடைக்கும் உணவுச் சாமான்களை விநியோகிக்க வாகன வசதிகளற்ற நிலை. தீவகப் பகுதிகளிலோ உணவுப் பொருட்களினதும் மற்றும் வாழ்வதற்குத் தேவையான நுகர்வுச் சாமான்களினதும் தட்டுப்பாடு காரணமாக மொத்தச் சனங்களினதும் பட்டினிப் பெருங் கொடுமை

குப்பை கூழங்கள் அகற்றப்பட முடியாத நிலை. சுகாதாரச் சீர்கேடு, தொற்று நோய் பரவும் அபாயம், வீதியெங்கும் குப்பை

கூழங்களை எரிக்கும் காட்சி, புகைமண்டலத்துள் மக்கள் சுவாசிக்கச் சிரமப்படும் அவலம். இதே நிலை தொடர்ந்தால் மக்கள் அனைவருமே நோயாளிகளாக ஆக்கப்படக் கூடிய அபாயம்.

தினசரி பஸ் மூலம் தமது கருமங்களுக்குப் போய் வரும் அரசாங்க, தனியார் நிறுவன ஊழியர்கள் படும் சொல்லொணாச் சிரமங்கள். போதிய வாகனங்கள் இல்லாமல் நேரங்கள் வீணாகக் கழியும் கால விரயம். அப்படி வாகனங்கள் கிடைத்த வேளையிலும் அதில் பிரயாணம் செய்வதற்காகம் சித்திரவதை அநுபவங்கள்.

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இவை அனைத்துக்கும் மூல காரணம், இன்று அமுலில் உள்ள எஃசி பொருள் தடைதான்.

பாரம்பரிய கலாசார பண்புமிக்க நிரந்தர நாகரிகச் செழுமை செறிந்த ஓர் இனத்தை இந்த கிடுக்கித் தாக்குதல் முறையில் அணுகி அவர்களைப் பணியவைத்து விடலாம் என அரசாங்கம் எண்ணிச் செயலாற்றினால் அது வீண் கனவாகவே இறுதியில் வந்து முடியும் என்பதை இந்தக் கட்டத்தில் நாம் மிகத் தெளிவாகவே சொல்லி வைக்க விரும்புகின்றோம்.

தமிழ் மக்களின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் என்ன? — அவர்களது நீண்ட நாள் அபிலாஷைகள் என்னென்ன? — என்பதைச் சரியான முறையில் உற்றுணர்ந்து அவர்களைப் புரிந்துணர்வுடன் தெரிந்து கொண்டு, நேச மனப்பான்மையுடன் நெருங்கிவந்து பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முற்பட்டால்தான் தமிழ் மக்களும் தமது நேசக் கரத்தை நீட்டுவார்கள்.

இதை விடுத்து, வில்லங்கத்தைத் திணித்து வல்லமையைச் செலுத்தி இப்படியான குறுக்கு வழிகளில் அடக்க முற்பட்டால் அது வீணில்தான் இறுதியில் வந்து முடிவடையும்.

இராணுவத்தீர்வு எத்தகைய பயனையும் இதுவரை தரவில்லை. இனிமேலும் தரப்பேவதுமில்லை. அப்படியான முடிவு மிகப் பெரிய சோகத்தையும், இனச் சங்காரத்தையும், பேரழிவையும் தான் தர முடியும். நிரந்தரமாகச் சிங்கள — தமிழ் மக்களிடையே குரோதத்தையும் நம்பிக்கையின்மையையும் சந்தேகத்தையும் ஏற்படுத்தி விடும்.

எனவே அரசியல் தீர்வு காண ஆக்க பூர்வமான வழிமுறைகளை அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். நிரந்தரத் தீர்வுக்கும் அதுவே சரியான அணுகு முறையாகும்.

பொருளாதாரத் தடையை நீக்கி, புரிந்துணர்வுச் சூழ்நிலையை உருவாக்குவதன் மூலமே அதற்கான சாத்தியம் நோன்றக்கூடும் என்பதைச் சொல்லி வைக்கின்றோம்.

அடிப்படை

நாடகக் கலைஞர்
சந்தியா கதிர்காமு

செங்கை ஆழியானும்,
சி. தனபாலசிங்கமும்

'மக்களின் சிந்தனையைப் பிரயோசனமான வழியில் திருப்பி, சில பொழுதுகள் தமது நாளாந்த வாழ்க்கையின் தாங்கொணாத் துயர்களை மறந்து, வாழ்வில் நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும் கட்டிபுலச் சாதனமாக நாடகங்கள் விளங்குகின்றன' எனக் கருதும் நாடகக் கலைஞர் ஒருவர் கிளிநொச்சியில் இருக்கிறார்; ஒன்பது வயதிலிருந்து நாற்பதாண்டுகளாக நாடகக் கலையின் ஏற்றத்திற்கு அயராது உழைத்துவரும் அற்புதமான கலைஞர் ஒருவர், தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்குரியவராக நம்மிடையே வாழ்ந்து வருகிறார்.

அவரே— நாடகக் கலைஞர் சந்தியாபிள்ளை கதிர்காமு!

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கலைத்துவ விழிப்புக்கும், பங்களிப்புக்கும் தக்க உதாரணமாக விளங்கும் சந்தியா கதிர்காமு, நயினா தீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சுன்னாகத்தில் வளர்ந்த வேளையில், ஒன்பது வயதில், நாட்டுக் கூத்துப் பேரறிஞர் வி. வைரமுத்துவின் அரவணைப்புக் கிடைத்தது. திரு. வி. வைரமுத்துவின் 'காத்தவராயன்' கூத்தில் சின்னக் காத்தானாக சந்தியா கதிர்காமு தோன்றி நடித்தார். முதன் முதல் நாடகத்துறையில் கால் வைத்த நிகழ்ச்சி இதுவே. அதன் பின் நாடகப் பித்தேறி, நாட்டுக் கூத்துகள் பலவற்றில் நடித்தார்.

1945 ஆம் ஆண்டில் கிளிநொச்சிக்கு வந்து நிரந்தரமாகக் குடியேறிய அவர், கிளிநொச்சியில் இயல், இசை, நாடகத்துறைக்குத் தனித்துத் தன்னுடைய பங்களிப்பை வழங்கிவருகிறார். நந்தனார், கோவலன் சரித்திரம், சிவப்பதிகாரம், அரிச்சந்திரன், வள்ளி திருமணம் போன்ற புராணக் கதைகளை நாட்டுக் கூத்துகளாக மேடையேற்றினார். 1965 ஆம் ஆண்டு கதிர்காமு நெறிப்படுத்தி நடித்த நந்தனார் நாடகம் கிளிநொச்சி இலக்கிய விழாவில் முதல் பரிசைப் பெற்றது.

'கலைஞர்களுக்கு ஊக்கந்தருவது மக்களின் கரகோஷ ஆதரவே. சமூகம் தங்களது கலையை மதிக்கிறது என்பதை. சமூகத்தின் பரிசளிப்புகள் நிரூபிக்கின்றன' என்று கூறும் கதிர்காமு, நாட்டுக் கூத்துக்களில் மட்டுந்தான் தோன்றித் தன் திறனைக் காட்டியவ

ரல்வர். கால மாற்றத்திற்கு இணங்கக் கலைகளும் மாறும் இயல்பின. எனவேதான் அவர் பல நவீன சமூக நாடகங்களையும் பல் துறை சார்ந்த நாடகங்களையும் நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றி நடித்து வருகிறார். கண்கள், யேசுவேரட்சிப்பார், அப்பு முட்டாள் போன்ற சமூக நாடகங்களையும், எட்டி உலக்கை, கண்டறியாக் கலியாணம் போன்ற நகைச்சுவை நாடகங்களையும் மேடையேற்றிக் கிளிநொச்சியின் பிரபல நாடக கர்த்தாவாக விளங்குகிறார்.

கிளிநொச்சி மண்ணிற்குப் பெருமையைத் தேடித்தந்த ஒரு சில ரீல் கிளிநொச்சியின் மூத்த குடிமகனான சந்தியா கதிர்காமுவும் ஒருவராவார். இவருடைய நாடக முயற்சிக்குச் சிகரம் வைத்தாற் போல, 1978 ஆம் ஆண்டு அகில இலங்கைத் தேசிய நாடக விழாவில் 'நந்தனார்' என்ற நாடகத்திற்கு ஜனாதிபதியின் தங்கப் பதக்கமும், பிரதம மந்திரி விருதும், கலாச்சார அமைச்சின் சான்றிதழும் கிடைத்தன. நந்தனார் கொழும்பு ரவர் தியேட்டர் மேடையில் மேடையேறிய போது, அதனைப் பார்த்து கிரசிட்ட சிங்களக் கலைஞர்கள், 'இப்படிப்பட்ட அற்புதமான கலைஞர்கள் தமிழரில் உள்ளனர்! என வியந்துரைத்தனர்.

திரு. சந்தியா கதிர்காமு தேசிய நாடக விழாவில் பரிசு பெற்றதன் மூலமாகப் பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சின் கீழுள்ள தமிழ் நாடக ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினராகப் பதவி ஏற்று, இன்றும் பணியாற்றி வருகிறார். நாடக முயற்சிகள் போல, வில்விசை, கரகம் போன்ற துறைகளிலும் வல்லவராக விளங்குகிறார். 'கணி' ரென்ற வெண்கலக் குரவில் பாடும்போது சபையோர் அமைதியில் ஆழ்ந்து தம்மை மறப்பர்.

இன்றைய சூழ்நிலை, பாரம்பரியமான கலைகளை மேடையேற்றி வளர்க்கத் தடை புரிகிறது' என வருந்தும் சந்தியா கதிர்காமு 'தமிழரின் பாரம்பரியக் கலைகள் எந்த இடரிலும் அழியாதவை. வெட்ட வெட்டத் துளிர்ப்பவை' என ஆறுதலடைகிறார். இன்று கிளிநொச்சி கனகாம்பிகைக் குளத்தில் ஆறு பிள்ளைகளுடன் அமைதியாக வசித்து வருகிறார். தற்போது கட்டிடத் துறையில் ஒரு தலைகிறந்த விற்பன்னராகத் திகழ்கிறார்.

திரு. சந்தியா கதிர்காமுவின் நாடக விற்பன்னத்தைக் கௌரவிக்கும் நிகழ்வாக அண்மையில் ஒரு செயற்பாடு நிகழ்ந்தது. பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சின் தமிழ் அலுவலர் பிரிவு, இலங்கை எங்கிலும் தமிழ்க் கலைஞர்களுக்கு விருது வழங்கியும், பொற்கிழி அளித்தும் கௌரவித்தது கிளிநொச்சி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இரு கலைஞர்கள் அதற்காகத் தெரிவாகினர். ஒருவர் சந்தியா கதிர்காமு மற்றவர் கண்டாவளைக் கவிராயர் இராசையா. 1987 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 3 ஆம் திகதி பம்பலப்பிட்டி கதிரேசன் மண்டபத்தில் வைத்து, கதிர்காமு அவர்களுக்கு, அவரின் நாடகச் சேவையைப் பாராட்டிப் பொற்கிழியும் விருதும் வழங்கப் பட்டது.

தமிழுக்கும், தமிழ் நாடகத் துறைக்கும் அயராது உழைத்து வரும் கலைஞர் சந்தியா கதிர்காமுவை வாழ்த்துகின்றோம். நல்ல கலைஞர்கள், நாட்டின் கலாசாரத்தைக் கட்டி வளர்க்கும் பெரு மக்களாவர்.

இனிய நண்பர் முருகபூபதிக்கு இதயத்தால் பிரியாவிடை!

— ஆ. இ.

கூடர் சஞ்சிகையின் இலக்கியப் பகுதியை நான் எழுதிவந்த காலகட்டம் அது. ஒருநாள் கூடர் ஆசிரியர் திரு. கணகசிங்கம் அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக அவர் பணி புரியும் வீரகேசரிக் காரியாலயம் சென்றிருந்தேன். உரையாடல்களின் இடையில் 'இவர் தான் முருகபூபதி' எனத் தன்னருகில் இருந்த தனது நண்பரை எண்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தார் கணகசிங்கம்.

எழுத்தாளர்களைச் சந்திப்பதென்றால் ஒரு இனம் புரியாத இன்பம் எனக்கு இருப்பதுண்டு. அதுவும் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற என்று ஒரு அபிமான எழுத்தாளரை முதன் முதலில் நேரில் சந்திக்க நேர்ந்தபோது அந்த இன்பம் இரட்டிப்பாகியது. முருகபூபதியின் அந்த நீர்கொழும்பு மண்வாசனை கமழும் பல கதைகளை நான் வாசித்திருக்கிறேன். அவரது 'சுமையின் பங்காளிகள்' சிறு கதைத் தொகுதியைச் சுவைத்துப் படித்திருக்கிறேன். அவரது எழுத்தாளமையைப், பாத்திர வார்ப்புகளையும் வைத்து சற்று முழுவராகவே அவரை என் மனதில் உருவகித்திருந்தேன். ஆனால் நான் அன்று பார்த்த பூபதி மிகவும் இளைஞராகவே காட்சி தந்தார். முதிர்ச்சி அவர் எழுத்திலும் மனத்திலும் தான் என்பதை அப்போது உணர்ந்து கொண்டேன்.

அன்றைய சந்திப்பு, பின்பு, பழக்கமாகி காலப்போக்கில் நட்பாக மாறியது. தேடிச் செல்லும் நேரமெல்லாம் இலக்கிய உலகின் இளந் தளிராக இருந்த என்னைக்கூட உற்சாகத்துடன் வரவேற்று தன் வேலைப்பளுக்கள் மத்தியிலும் பலவித இலக்கிய சங்கதிகளையும் பரிமாறி வாசல்வரை வந்து வழியனுப்பிவைப்பார்.

ஆடிக் கலவரத்தின் பின்பு கேசரிக் காரியாலயத்தில் பணி புரியும் ஒரு இனிய வாய்ப்பு எனக்கும் கிட்டியது. புதியவர்கள், முதியவர்கள் மத்தியில் பழகுவதற்குக் கூச்சப்படும் எனக்குப் பலரது அறிமுகங்களும் கிட்ட .. நண்பர் பாலமாக அமைந்தார். எனது நூல் அறிமுக விழாவானாலும் சரி நான் ஒழுங்குபடுத்தும் விழாக்களானாலும் சரி அவற்றைத் தனது விழாக்களாகவே கருதி நண்பர் பாடுபட்டுப் பணிபுரிவார். என் சொந்தப் பிரச்சினைகளையும் தன் பிரச்சினைகளாகவே சிந்தித்து ஆரோக்கியமான ஆலோசனைகளை அளிப்பார். வாக்கு வேறு செயல் வேறாக இன்றி எழுதுவதையே செயலாக்கி வெற்றி பெறும் இவரது இரகசியம் அப்போது தான் என்னால் உணர முடிந்தது.

கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக இலக்கிய உலகில் நிலைத்து நின்று பல காத்திரமான சிறு கதைகளையும் ஆரோக்கியமான கட்டுரைகளையும் அளித்துவரும் முருகபூபதி, தனது 'கனவுகள் ஆயிரம்' என்ற முதலாவது கதையை 1972-ம் ஆண்டு மல்லிகையில் பிரசுரித்து, தொடர்ந்தும் தனது பல பிரசவங்களைப் பிரசுரித்தும், ஊக்கமளித்தவர் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவே எனப் பெருமை யுடன் கூறிக் கொள்வார்.

'காத்திரமாக எழுதினாலும் பூபதி கணிசமாக எழுதுவதில்லை!' என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டை டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அடிக்கடி நேரில் சுட்டிக் காட்டுவதை நானும் அவதானித்திருக்கிறேன். தன் பல தரப்பட்ட வேலைகளால் அது சாத்தியமாவதில்லை என நண்பர் தனக்கேயுரித்தான புன்னகையுடன் பதிலுரைப்பார்.

எழுத்தையும் எழுத்தாளர்களையுமே அதிகளவில் நேசிக்கும் பூபதி கேசரிக் காரியாலயத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றுத் தனிப்பட்ட வியாபார முயற்சி ஒன்றில் இறங்கப் போவதாக அண்மையில் சொல்லிக்கொண்டபோது பலரும் கலங்கினார்கள். முடிவை மறு பரிசீலிக்கும்படி நெருங்கியவர்கள் மனம்விட்டுக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். ஆனால் பூபதியோ தனது முடிவில் உறுதியாக நின்றார். பூபதியின் பிரிவு என்னைஒத்த வளரும் பயிர்களுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத ஒரு பேரிழப்பாக இருந்தாலும் அவரது சொந்த நலன் கருதி அதை நாம் ஜீரணித்தோம்.

'இனி எனக்குக் கந்தோரே வெறுமையாக இருக்கும்!' — என நண்பருக்கு அவர் பிரியாவிடை பெற்ற நாள் நான் கூறியபோது 'தம்பி! நண்பர்கள் உருவாக்கப்படுவார்களே தவிர பிறப்பதில்லை!' என்றார். 'பலரும் உருவாகி வரலாம்; ஆனால் உங்களைப்போல எளிமையாக, உண்மையாக எத்தனைபேராவே பழக முடியும் பூபதி?' என்றேன், பதிலாக நான் 'இடத்தால் பிரிந்தாலும், இணைந்த இதயத்தோடு இலக்கிய கோட்டத்தில் நின்று ஒன்றுபட்டு உழைப்போம்!' — எனக் கைகொடுத்துப் பிரிந்தார்.

ஆத்ம நண்பராக ஒரு வழிகாட்டியாக இருந்துவந்த பத்திரிகையாளன் முருகபூபதி கேசரியை விட்டு விலகினாலும் இலக்கிய நெஞ்சங்களில் 'ரசஞானி'யாகத் தொடர்ந்தும் வருவார் என்ற செய்தி மனதுக்கு இதமாகவே இருக்கிறது!

பத்திரிகையுலகில் இருந்தபோது வேலைப்பளுக்களால் குறைவாகவே இலக்கியம் படைத்து வந்த பூபதி இனி கணிசமாக எழுத வேண்டும். அந்தப் பரிசுத் தொகுதி சுமையின் பங்காளிகளப்போல் பலரின் பாராட்டுகளைப் பெற்ற பயணக் கட்டுரைபோல் ஆரோக்கியமான பிரசவங்களைப் பிரசுரிக்கவேண்டும் என மல்லிகை மூலம் உரிமை வேண்டதல் விடுத்தது. தனது வியாபார முயற்சியில் வெற்றி பெற்று, துணைவியார் கமலா, செல்வங்கள் பாரதி, பிரியாவோடு பூபதி நெடுநாட்கள் வாழவேண்டி மனதாரப் பிரார்த்திக்கிறேன்!

புதிய பயணம்

ஆ. இரத்தின வேலோன்

'தம்பி நேரம் பதினெண் டரையாச்சு! நேசறி விடுகிற நேரம் வந்திட்டுது! ஒருக்கால்ப் போய் திரையனைக் கூட்டிக் கொண்டு வாறியே' — ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்து அப்போது தான் பாயைவிட்டெழுந்த என் னிடம் அக்கா வந்து கேட்டா.

'ம் எனக்கு முதலிலே ஒல்லுப்போலை தே த த ண் ணி போட்டுத்தா' என்பதில் கேட்டு அடுப்படிக்குள் செல்கிற அக்கா.

கொழும்பிலிருந்து நேற்றுக் கருக்கலோடு புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்தடையப் பொழுது மைமலாகி விட்டது. ரவுணில் கூட்டாளி ஒருவருடன் தங்கி விட்டு 'வான்' எடுத்துப் பின் ஊர் வந்து சேர காலை எட்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. நெடு நாட்களாக என் ஒரே சொந்தமாக விளங்கும் உடன் பிறந்தவனைக் காணாமலிருந்த சோட்டை, அதிக நேரம் உரையாடிவிட்டு பிரயாண அசதியில் சற்று அயர்ந்து விட்டேன்.

'ஊருக்கு வந்து ஒரு வருட மாச்சு, அக்கா உங்களையெல்லாம் காண ஆசையாக இருக்கு. தீபா வனிக்கு வரட்டோ?' என்று சில

மாதங்களுக்கு முன்பு அக்காவைக் கேட்டெழுதியிருந்தேன்.

'தம்பி ராசா..... இப்போதைக்கு உந்த எண்ணம் ஒன்றும் வேண்டாம். நிலவரங்கள் சரியில்லை. பிரயாணங்கள் செய்யிற நேரங்களிலேதான் வலு அவதானமா நடக்கவேணும். தைபிறக் கட்டும் பார்ப்பம்' என்று அக்காமறுமொழி போட்டிருந்தா.

கொழும்பு வாழ்க்கையை நினைக்கும் போது எனக்கு விசராக இருக்கிறது. விடிந்ததும் காரியாலயம். பின் இருண்டதும் அந்த அறையில் போயிருந்து தன்மையான சஞ்சாரம். மன ஆறுதலுக்கோ அன்றி மனம் விட்டு உரிமையுடன் கதைக் கவோ எவருமே இல்லாத அலுத்துப் போன பிரமச்சாரிய வாழ்க்கை. காசைக் கொடுத்து உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் கடைச் சாப்பாடு. தாகம் வந்தால் குடிக்கத் தண்ணீரே போதியனவற்ற தலைநகர வாழ்க்கை. இருபது வயதிலிருந்து கடந்த ஏழு வருடங்களாக இதே சுவையற்ற கழல் சம்பவங்கள். கொழும்பில் குடும்பமாக இருக்கும் என்னையொத்த வாழிபர்களைப் பார்க்கும் போது எனக்குப் பொல்லாத எரிச்சலாகவும்;

ஏக்கமாகவும் இருக்கும்: நான் அப்படியாக ஒன்றும் அனாதையல்ல பெற்றவராக நின்று என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய அக்காவும் குடும்பமும் இருக்கும் போது, அவர்களுடன் ஒன்றாகக் கூடி வாழ முடியாதபடி எங்கனது தொழில் நிலவரங்கள், வரும்படிகள், அடிக்கடி ஊர் வந்து சென்றால் எந்தவித ஏக்கமும் இருக்காதுதான். ஆனால், இது பாதுகாப்பாகப் பிரயாணம் கூடச் செய்ய முடியாதபடி நாட்டு நிலவரங்கள், போக்குவரத்து வசதிகள், கிழமைகள் தவறாது அக்காவின் கடிதங்கள் வரும் என்பதும் விசாரித்து எனக்காகப் பிரார்த்தித்து, ஆனாலும்?

'தம்பி, வெள்ளைச் சொல்ல அயந்து போனேன். மொண்ட சொறி முன்னை மாதிரி நெசவு சாலைக் கட்டடத்திலே இல்லை. இப்ப சாமியாற்றை மடத்திலே தேநீர்க் கோப்பையை நீட்டிய வாறே அக்கா சொல்கிறா,

'ஏன் நெசவுசாலைக்கு என்ன நடந்தது?'

'ஆயிக்கு காம்பிற்சுப் பயந்து கடற்கரைப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பெற்றார் இப்ப பொடியனை அனுப்புகிறார். அதனால் ஊருக்கை தான் கொஞ்ச நாள் தொட்டுக் கல்லூரியும் நடக்குது. கொட்டிகள்கள் கட்டிடங்கள் போதாதென்று நெசவுசாலை, சுருட்டுத் தொழிற்சாலை, பணங்கட்டித் தொழிற்சாலை எல்லாம் இப்ப வகுப்புகள் நடத்துகினம். பத்தாத்துக்கு கோயில் தீர்த்த மடத்திலையும், மகிழ்மரங்களுக்குக் கீழையும் கூட பொடியள் இருந்து படிக்குதுகள்'

இது எப்போதோ பத்திரிகையில பார்த்த செய்தியும் கூட. இப்போதான் எனக்கு ரூபகத் திற்கும் வந்தது.

'பிரயாண அலுப்பு. நீயும் பஞ்சிப்படுகிறாய்போலக் கிடக்கு. கொத்தானும் இண்டைக்குச் சுணங்கித்தான் வருவன் எண்டுட்டுப் போனவர். எனக்கும் ஏலாமல் கிடக்கு.. அல்லாட்டி நாளை பையப் பையப் போய்...' மிகவும் சங்கடப்பட்டு அக்கா விரிந்தையில் இருக்கின்றா.

அக்காவை உற்றுப் பாரீக்கிறேன். 'நாம் இருவர் நமக்கிருவர்' என வியாக்கியானம் சொல்லிவந்த அக்கா இப்போ மீண்டும் தாய்மையுற்றிருப்பது எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

'எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் போதும் என்று சொல்லி மும்முரமாக குடும்பக் கட்டுப்பாட்டைக் கடைப்பிடிச்சு வந்தாய்.. இப்ப என்ன நடந்தது?' எனது மனதில் எழுந்த கேள்வியைக் கேட்டுமுன்னதாகவே அக்கா சொல்கிறா..... 'இப்ப நாட்டிலே நடக்கிற முகப்பாத்திகளைப் பாரீக்கைக்குள்ளே குடும்பத்துக்கு இரண்டு பொடியங்களே போதாதுபோலக் கிடக்கு. அதனால் இனிமேல் குடும்பக் கட்டுப்பாடு களைத் தீவிரமாக ஆதரிக்க வேண்டியதில் நியாயம் இல்லை. எவ்வளவுக் கவ்வளவு இனிக் குடும்பம் சடம்பமாக இருக்குதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அது எங்கடை சந்ததிகளுக்கு' அக்காவின் கருத்து எனக்குப் புதிதாக இருந்தது. அது பிரச்சாரத்திற்குரியது போலவும் இருந்தது.

சுவர்க் கடிக்காரம் பன்னிரண்டு அடித்து ஓய்ந்தது.

'சுறுக்காய் போ தம்பி. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே நேசறி விட்டுடும். பொடியைப் கவனமாகக் கூட்டிக்கொண்டுவா. சரியான வெய்யிலாகவும் கிடக்கு. இணலான இடங்களாகப்பார்த்து வாருங்கோ' அக்காவின் அவசர

மறிந்து இருக்கையை விட்டெழுந்து செல்கிறேன்.

பதினெந்து மாதங்களுக்குள் ஊர் மாறித்தான் போய் விட்டது. பாழடைந்து போயிருந்த பழைய வீட்டு என்று புதுப் பொலிவு பெற்று விளங்கியது. அந்த வீட்டினிச் சூழ மண்ணைப் பொட்டழிகளாக்கி மதில் போட்டிருந்தார்கள். உள்ளே சில புது முகங்கள். அந்த இளவட்டங்கள் என்னை வித்தயாசமாகப் பார்த்தார்கள்? யார் இது பிறத்தியாள் போலக் கிடக்கு?' என்பதைப் போல]

அவ்வப்போது ஊர் வந்து செல்லும் நண்பர்கள் மூலம் இவை பற்றி நான் கேள்விப்பட்டாலும் இப்போதான் நேரில் பார்க்கின்றேன்.

குச்சொ முங்கைகளுக்கால் மிதந்து இப்போ நான் பிள்ளையார் கோவிலு் விதிக்கு வந்து விட்டேன். மதவிவிருந்த ஓர் கிழவி முகத்தை முடியிருந்த மூடலை எடுத்து என்னைப் பார்த்தது.

'என்னே பெத்தாத்தை அப்பிடிப் பார்க்கிறியன்' நான் நான் குரல் கொடுத்தேன்.

'ஆரது.... கண் வலுவாமங்கிப்போனதிலே ஆனை மட்டுக் கட்டேலாமல் கிடக்கு?'

'நான் தானே!'

என்னை உற்றுப் பார்த்த கிழவி, இனங்கண்ட பூரிப்பில் 'எட எங்கடை உமையாதையின்ரை மூத்தவனின்ரை பொடியனே? தாயைத்தின்னி. அண்டைக்கு கொக்கை கறிவேண்டவந்த இடத்திலே சொன்னவள் தம்பி வாற கிழமையனவிலே வாறனெண்டு. எப்ப மோனை வந்தனி?'

'காலமைதானே'

'என்ன மோனை வலுவாக் கொட்டுப்பட்டுப் போலாய்? ஆனும் சுறுத்து கருவாடுபோல என்ன சங்கதி? சரியான வேலமமா இருக்கிறாய்?'

'தெரியாதேயனை கண்காணாத இடத்திலேயிருக்கிறது. கடைச்சாப்பாடு திங்கிறது'

'காலாகாலத்திலே ஒண்டைப் பார்த்து கொழவிப் போட்டாயெண்டால்..... கொக்கைக்கும் அண்டைக்கு இதைப் பற்றி விளம்பரமாகச் சொன்னான். ம... என்ரை பேரலும் இருந்திருந்தானெண்டால்... இவ்வளவுக்கு!'

'ஓமனை நானும் கேள்விப் பட்டு வலுவாக் கவலைப்பட்டான்'

'ஓ! அவனும் உன்னைட்டப் பொடியன்தானே? நாலு பெட்டையன்குக்குப் பிறகு ஆனமை பொருமையாய்ப் பிறந்து, மூட்டுப்பட்டு வளர்ந்து கடைசியிலே இப்படியா வாழ்மானம் வந்திட்டுது'

'என்னனை செய்யிறது. எங்கடை பொடியள் சிலருக்கு இது ஒரு நியதியாய் போச்சு. எண்டாலும் நல்ல விசயத்துக்காகத்தானே பேரன் மோசம் போயிருக்கிறானே'

'பிணையலை விழுவாங்கள். பதறுவாங்கள். ஒரு ஈன இரக்கம் பார்க்கிறுங்களே? கடற்கரையடியிலே வெளிக்கிட விடாமல் முகாந்திரத்துக்கு நிண்டவன் மோனை. பின்பக்கத்தாலே வந்து அன்யாயம் பண்ணப்போட்டுப் போயிருக்கிறுங்கள். கடைசியிலே பொடியனரை பிரே தத்தைக் கூட.....' கிழவியின் குரல் அடைத்து விட்டது.

'நெடுகலம் இப்பிடி எங்கடை பகுதிக்குத்தான் அழிவு வருமெண்டில்லை. எதுக்கும் காலம் ஒரு நல்ல மறுமொழி சொல்லுமணை' தூரத்தே பல பாலகர்கள் மிக வேகமாக வருவது கண்டு என் மருமகனின் ஞாபகம் வந்தவனாக, கிழவியிடமிருந்து விடைபெற்று சாமியார் மடத்தை நோக்கிச் செல்கிறேன்.

கோவில் தாண்டி மடத்தை அடைந்தபோது அங்கு 'ரீச்சரும்' சில பாலகர்களும் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர். என்னைக் கண்டதம் எனது மருமகன் 'ரீச்சரி போட்டுவாறன்' என்று ரீச்சருக்கு கையைக் காட்டிவிட்டு 'ஓடி வந்து என் கையைப் பற்றுகிறான்' 'மாமா எப்ப வந்தனி?'

'காலமைதான் திரையன்'

'தம்பிக்கு என்ன கொணந்தனி?'

அப்பனுக்கு அப்பின், ஜாம், கேக், மள்ளாக்கொட்டை. சுவீட் எல்லாங் கொண்டு வந்தான்'

'வேறைய...?'

'வேறைய... வேறைய... தம்பி எழுதப் பேப்பர், பெஞ்சில், பேன் எல்லாங் கொணந்தான்'

'அதை விட...?'

அவ்வளவுதான் திரையனுக்கு. இனி அடுத்த முறை நீ கேக்கிறதெல்லாம் வாங்கி வருவன்'

'நீ அடுத்த முறை ரை நான் பெருத்திடுவன் என்ன மாமா?' எனக்குச் சிரிப்பாகி விட்டது. நான் அருமையாக ஊர் வருவது இந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்தின் கூட எவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

'ஓம்பப்பன்! நான் அடுத்த முறைக்கு வர தம்பி பள்ளிக் குடத்திலை படிப்பன்' என்கிறேன் பதிலுக்கு நான்.

'அப்ப அது கொண்டு வருவியோ?'

'எது?'

'ஏகே போட்டி செவின்'

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒருவாறு சமாளித்தவனாக, 'என்னத்துக்கு ராசா உனக்கு அது?' என்றேன்.

'அது எதுக்கெண்டு உனக்குத் தெரியாதே?'

'தெரியும்... தெரியும்...!'

எப்படி, எதைச் சொல்லி இக்கதையை மாற்றலாம் என்று எண்ணியவனாக, அது சரி திரையனுக்கு இண்டைக்கு நேசறியிலே என்ன படிப்பிச்சவ ரீச்சரி?' என்று கேட்டேன்.

'குண்டு போடுகிற போது, ஷெல் அடிக்கிறபோது எப்பிடி நடக்க வேணுமெண்டு ரீச்சரி சொல்லித்தந்தவ'

'அதைவிட வேறைய என்ன படிச்சனிங்கள்?' மருமகனின் கையிலிருந்த புத்தகப் பையையும், தண்ணீர்ப் போத்தலையும் வாங்கி என் தோளில் போட்டவாறே நான் கேட்டுக் கொண்டு நடந்தேன்.

'அதுகளைப் பற்றித்தான் இண்டைக்கு. வேறையும் நாளைக்கு பொடியங்கள் வந்து செய்து காட்டினவங்கள்.

கோவில் தேர்முட்டியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தோம். தூரத்தே அந்தியேட்டி மடத்தில் சில முதியவர்கள் ஏதோ விளையாட்டில் மூழ்கிப்போயிருந்தார்கள்.

'மாமா அவை என்ன விளையாடியினம் தெரியுமோ?' என்கைகளை உலுப்பியவாறே மருமகன் கேட்டான்.

சற்றே உற்றுப் பார்த்து விட்டு, நான் சொல்கிறேன்..... 'நாயும் புலியும்'

மருமகனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. கைகளால் தன்வாயைப் பொத்தியவாறே அடக்கமுடியாத சிரிப்புடன் அவன் சொல்கிறான். 'மாமா உனக்குச் சரியா மூளை கவங்கிப்போச்சு. அது 'ஆமியும் புலியும்' விளையாட்டு மாமா'

எனக்கு வெட்கமாகப் போய் விட்டது. யாரும் வருகிறார்களா என்று திரும்பிப் பார்க்கிறேன். நல்லவேளை எவருமே இல்லை. முருகனிடம் கைகட்டி பாடம் கேட்கும் சிவனின் சிற்பம் கோவில் ராஜகோபுரத்திலிருந்து கம்பீரமாக..... என் கண்களில் திரையிட்டது.

தூரத்தே. தீர்த்த மடத்திலும், கோவில்ச் சற்றிய மகிழ் மரங்களுக்குக் கீழும் வகுப்புகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆசன வசதிகள் இன்றி சிறுவர்கள் புற்தரையில் இருந்தவாறே பாடங்கள் பயின்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்போ நாம் கோவில் தாண்டி விதிக்கு வந்துவிட்டோம்.

மருமகனைத் தமாஷ் படுத்த எண்ணியவனாக, 'உனக்குத் தம்பியோ தங்கைச்சியோ பிறக்க வேணும்?' என்று கேட்கிறேன்.

'எனக்குத் தம்பிதான் மாமா வேணும்'

'என்னடா! முந்தித் தங்கச்சி பெத்துத்தா எண்டு அம் மாவை உபத்திரப்படுத்துவாய்! இப்ப தம்பிதான் வேணுமெண்டு நாண்டுகொண்டு நிக்கிறாய். ஏன் என்ன சங்கதி?'

'தம்பி எண்டால்தான் மாமா சண்டை போடுவான்'

இனி இவனுடன் பேச்சுப் பறைச்சல் வைத்துக் கொள்வ

தில்லை எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அப்படி ஏதாவது கதைத்துக் கொண்டால் என் கோழைத்தனத்தால், எனது அறியாமையால் நான்தான் நாறவேண்டி நேரிடும் என்ற பயப்பிராந்தியே தவிர எனது மெளனத்திற்கு வேறு காரணங்கள் ஏதுமில்லை.

அமைதியாக இருந்தவானத்தில் திடீரென ஒரு விமானம். 'தம்பி, அங்கை பாரடா ஒரு பிளேன்!' பூரிப்புடன் வாயெல்லாம் பற்களா. நான் மருமகனுக்கு ஆகாயத்தைக் காட்டுகிறேன்.

'மொக்கு! அது பிளேன் இல்லை பொம்பர். குண்டு எறிஞ்சு எங்களைப் பச்சடி போடப் போறாங்கள் மாமா! வா கெதியா வீட்டை ஓடுவம். மருமகன் முன் சென்று என்னை இழுத்துச் செல்கிறான்.

பாடசாலைகள், கடைகள், வாசிகசாலை யாவும் அமைதியாகின்றன. நாமிருவரும் இப்போ கோவில் வீதியைக் கடந்து குச்சொழுங்கைக்குள் இறங்கி விட்டோம்.

ஒன்று இரண்டாகி இப்போ மூன்று பொம்பர்கள் மிக அண்மையாக, நாலுபனை உயரத்தில் வானில் வட்டமிடுகின்றன. எனக்கு நடுக்கம் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. 'தம்பி, இப்ப என்னடா செய்யிறது!, நான் மருமகனை விளவுகிறேன்.

'மாமா குண்டு போடத் தொடங்கப்போறாங்கள். இஞ்சைவா ... ஓடிவா எனக்குப் பின்னாலே' அவன் முன்னே ஓடுகிறான். பின்னால் நான் செல்கிறேன்.

அப்போது எம்மை விலத்திப் பல இளைஞர்கள் கனத்த ஆயுதங்களுடன் கோவில் வீதிப் பக்க

‘வெள்ளைப் புருக்கள்’

— கந்தையா ஸ்ரீ கணேசன்

மாக ஓடுகிறார்கள். வரும்போது அந்தப் பழைய வீட்டில் நான் பார்த்த அதே புதுமுகங்கள். மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் அவர்களுக்கு வயது இருபதுக்கு மேல் இருக்காது.

குச்சொழுங்கையில் உள்ள வீடொன்றின் பின்வளவால் மருமகன் என்னை அழைத்துச் செல்கிறான். வளவின் கோடிப்புறமாக ஒரு அகன்ற ஆழமான அகழி. அங்கே பெண்களும், பிள்ளைகளும், குழந்தைகளுமாகப் பலர், மருமகன் காட்டிய குழிக்குள் இறங்கி நாமும் பதுங்கிக் கொள்கிறோம். குழ இருந்த சில பெண்பிள்ளைகள் என்னைப் பார்த்து ஏதோ முணுமுணுக்கிறார்கள். உடுத்திருந்த வெள்ளை வேட்டி அரையால் வழுகியதைப் போல இருந்தது எனக்கு. முகம் சுத்தமாகச் சிவந்து விட்டதை உணர்ந்து கொண்டேன்:

டும்..... டும்..... வாளைப் பிளக்கும் சத்தங்கள். ‘மாமா... பொடியன் சுடல் தொடங்கி விட்டார்கள், இனிப் பயப்பிடாதே, பொம்பர் போய்விடும்’ மருமகன் என் காதலில் குகசுத்தான்.

இப்போதுதான் எனக்குத் தெம்பு வந்தது. என்பத்தி மூன்றில் ஆடிக் கலவரத்துக்குப் பின்பு இன்றுதான் முதற்தடவையாக இப்படி உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறேன். ஆடிக் கலவரம் அந்நிய மண்ணில். ஆனால்..... இது எமது சொந்த மண்ணில், நாம் பிறந்த மண்ணில். இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கட்ட.....!

‘எழும்பு மாமா! பொம்பர் போட்டுது, நாங்கள் போவம். ஆம்மா பாவம் பயப்பிடப்போகு’

மருமகன் ஏறி முன்னால் போக, நான் பின்னால் செல்கிறேன்.

உடுத்திருந்த அதே வீட்டுச் சேலையுடன் அக்கா எங்களை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளின் இடுப்பிலிருந்த வாறே இளையவன் பெருங்குரல் எழுப்புகிறான்.

‘நான் பதறிப்போனேன். என்றை ரண்டு பிள்ளையானாக்கும் என்ன நடந்ததோ எண்டு, நான் சரியாய் பயந்து போனேன்’ இளைக்க இளைக்கத் திரையனின் முகத்தை தடவியவாறே அக்கா சொல்கிறாள். சேலைத் தலைப்பால் எனது வியர்வையும் துடைத்து விடுகிறாள்.

‘மாமா வந்தது நல்லதாய் போச்சு என்ன திரையன்?’ திரையனை அணைத்தவாறே அக்கா கேட்டாள்.

‘அக்கா! உண்மையில் திரையன்தான் என்னைப் பவுத்திரமாகக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து உன்னட்டைச் சேர்த்திருக்கிறான். நான் வெறும் உருப்படிக்குப் போனேனே தவிர, எனக்கு எல்லாம் சொல்லித் தந்தது, வழிகாட்டினது உன்றை மகன்தான் அக்கா. உண்மையில் தம்பியிட்டையிருந்துதான் நான் அறிய வேண்டிய சங்கதிகள் நிறைய இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் பயணம் வந்துபோயிருக்கிறேன். ஆனால் இந்தப் பயணத்தான் எனக்கு ஒரு புதிய படிப்பினையைத் தந்திருக்கு அக்கா!’

அக்காவின் கண்களில் நீர் பனித்தது.

இப்போ நான் முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

இன்றைய சமூகச் சூழலில் சிறுவர்களைப் பற்றி பலர் சிந்திக்கின்றார்கள். சிறுவர்களின் வளர்ச்சியிலேயே ஒரு நாட்டின் பலம் தங்கியுள்ளது. போர்க் காலங்களில் சிறுவர்களின் மனோவளர்ச்சி, பயப் பீதி போன்ற வெளிக் காரணிகளால் பாதிக்கப்படாது நன் முறையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தே முறையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தே பாலர் வகுப்புகள் முக்கியத்துவப் படுத்தப்படுகின்றன. இந்தவகையில் சிறுவர் நாடகங்கள் மூலம், சீர்கெட்டிருக்கும் கல்வி அமைப்பை சீராக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சிறுவர் நாடகங்கள் தனித்துவமிக்கவை. சிறுவர்களின் மனோநிலைக்கேற்ற கருக்களை அவர்களின் தகுதிக்கேற்ப ஆடல் பாடல் நிறைந்ததாய், நகைச்சுவை, விளையாட்டு எனும் அம்சங்களை உள்ளடக்கி நேரடியப் போதனைகளை வலிந்து புகுத்தாமல் தயாரிக்கப்பட வேண்டியவை சிறுவர் நாடகங்கள். இதன் மூலம் ஏறக்குறைய 68 திறன்களை வளர்த்தெடுக்கலாம் என்பது அறிஞர் கண்ட முடிவு:

சிறுவர்களுக்கெனத் தயாரிக்கப்படும் இந் நாடகங்கள் இரு தரத்தின. ஒன்று சிறுவர்கள் தங்கள் அபிலாசைகளுக்கு ஏற்ப ஆனந்தம் பெறுவனவாய் தம் அனுபவத் திறனுக்குட்பட்டு நடிப்பவை. இங்கு நாடகத்தின் முழுமை கவனிப்புப் பெறுவதில்லை. இரண்டாவது, சிறுவர்களுக்காகப் பெரியவர்கள் நடித்துக் காட்டுவது. சிறுவர்களின் சிந்தனை விரிவுக்கும், அனுபவத்திற்கும் உட்பட்டதாய் இவை அமையும். அவர்கள் கற்பனையை வளர்த்தெடுக்கும் முழுமை வாய்ந்தவை.

சிறுவர் நாடகங்கள் உண்மையில் ஒரு விளையாட்டாக அமைவது அதன் தனிச்சிறப்பு. இவ் விளையாட்டின் மூலம் அவர்கள் திறமைகள் வளர்த்தெடுக்கப் படுகின்றன. இதனால் இவர்கள் மீது அனுதாபம் கொண்ட சபையே இவர்கள் நிகழ்ச்சியின் முன்பார்வையாளராக அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது உளவியலாளர் கருத்து.

இக்கட்டத்தில் ஈழத்தின் சிறுவர் நாடக வளர்ச்சியினை அவதானிக்கும் போது அது இன்னும் பல கட்டங்களைத் தாண்ட வேண்டியுள்ளது என்பது புலனாகும். இங்கிலாந்து, யூகோஸ்லாக்கியா, செக்கோசிலாக்கியா, ரஷ்யா, யப்பான் போன்ற நாடுகளில் சிறுவர் நாடக அரங்கம் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகளை நிலைநாட்டியுள்ளது. எமது சிறுவர் நாடக அரங்கம் சூழலாதி விளையாடும் கண்ணன், சுட்டபழம், கடாதபழம் கேட்டு விளையாடும்

முருகன், அம்மை அப்பனைச் சுற்றி உலகைச் சுற்றியதாகக் கூறி மாம்பழம் பெறும் பிள்ளையார் போன்ற கதைகளுடன் தங்கி தேங்கிவிட்டது. சிறுவர் போட்டி நாடகங்கள் கூட பெரியவர்கள் நடிக்கும் கதைகளையே நாடகமாக்கி வருகின்றன. இந்த அவல நிலை மாற வேண்டிய காலகட்டம் இன்று.

இத்துறையில் குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், கலாநிதி சி. மௌனகுரு போன்றோர் ஆர்வங்காட்டி உழைத்து வருவது நாடகக் கலைஞர்கள். இரசிகர்கள் அறிந்த விடயம் இவர்களோடு கூட நாடக அரங்கக் கல்லூரி அங்கத்தவர்களான, ஜெனம் பிரான்சிஸ், க. சிதம்பரநாதன், உருத்திரேஸ்வரன் போன்றோர் ஒத்துழைத்து வருகின்றனர். நாடக அரங்கக் கல்லூரி மூலமாகவும் பாடசாலை மட்டத்திலும் சிறுவர் நாடகக் களப்பயிற்சிகள் நடாத்தி மாணவர்களை நாடகங்களில் நடிக்க வைத்தும் இவர்கள் ஆற்றும் பணி நாடக வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறவேண்டிய விடயங்கள்.

என்பதுகளில் மேடையேற்றப்பட்ட 'கூடி விளையாடு பாப்பா' சிறுவர்களுக்கென பெரியோர்களால் நடிக்கப்பட்ட ஒன்று. இதனை அ. தாசிசியஸ் நெறிப்படுத்தினார். இதனுடன், ஆச்சி சுட்ட வடை, தாய் சொல்லித் தட்டாதே, அயலவன் யார், செல்லும் செல்லாத செட்டியார் என்பன சிறுவர்கள் நடிப்பதற்காக குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம் எழுதித் தயாரித்தார். 84ல் கலாநிதி சி. மௌனகுரு 'தாடி ஆடு' எனும் நாடகத்தை புதிய பாணியில் வடமோடி, வசந்தன் கூத்து மரபுவழி ஆட்டங்களைப் பயன்படுத்தி சென் ஜோன் பொஸ் கோ மாணவர்களைக் கொண்டு மேடையேற்றினார். 5ம் வகுப்பு தமிழ் மலரில் உள்ள 'புத்திமான் பல வான்' எனும் கதையை கால ஒட்டத்திற்கேற்ற கருத்தமைவுடன் ஆக்கியதோடு, பல்கலைக்கழக மேடைகளிலும் இதனை அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

'அம்மா, அப்பா பெரியாக்களின்ரை சொல்லையும் கேட்கத் தான் வேணும். அதுக்கை அவையள் வீணுப் பயங்காட்டுற தையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேணுமெண்டில்'

'ஓம் ஓம், எங்களிட்டை கேட்டித்தனம் இருந்தா அவைய ளிட்டை அனுபவம் இருக்கு இல்லியோ, அவையளின்ரை சொல்லை மீறினா சில வேளைகளினை கஷ்டங்களும் வரும்'

'கஷ்டம் வந்தாலும் எங்கடை புத்தியாலை வெல்லலாம் தானே?'

எனும் வரிகள் அக்காலகட்டத்தை சுட்டி நிற்பன. அக்கால அரசி யல் முதிய தலைமுறையிடமிருந்து இளைய தலைமுறை கைக்கு மாறிக் கொண்டிருந்ததை இங்கு குறிப்பிடுவது சாலப் பொருந்தும்.

இவ்வருட பெற்றோர் தின விழாவில் சென் ஜோன் பொஸ்கோ மாணவர்களால் நடிக்கப் பெற்று, கலாநிதி சி. மௌனகுரு அவர்கள் எழுதி நெறிப்படுத்தப்பட்ட சிறுவர் நாடகமே 'வெள்ளைப் புழுக்கள்'. இந் நாடகம் 'ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு' எனும் தலைப்பிலேயே மேடையேறியது குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்று.

சிறுவர் நாடக அரங்கில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய முக்கிய அம்சங்களான, ஒப்பனை, ஆடை அலங்காரம், வசன அமைப்பு,

சொற்பொருத்தப்பாடு, மேடை ஒழுங்கு, இசை, பாடல், ஆட்ட ஒழுங்கு முறைகள், சிறுவர்களின் மனோரயிப்பு என்பன கவனத்திற் கொள்ளப்பட்டிருந்தமை நாடக வெளிப்பாட்டில் அவதானிக் கப்படக் கூடியதாயிருந்தது.

இயல்பான சூழ்நிலையில் பிள்ளைகள் விளையாடும் விளையாட்டாக நாடகம் அமைக்கப்பட்டது மிகச் சிறந்த உத்தி. மேடையில் பிள்ளைகள் கைகால்களை இசைக்கு ஏற்ப அசைக்கிறார்கள். பின்னணியில் வயலின் இசைகிறது.

'சின்னச் சின்னக் குருவிகள் — எங்கள் சிறுவர் சிறுமிக் குருவிகள்'

எனப் பிள்ளைகள் பாடி ஆடி மகிழ்கின்ற காட்சி.

'நானே இந்த நாட்டை — இங்கு நடத்தப் போகும் குருவிகள் இந்த மண்ணின் புகழை உலகில் ஏற்றப் போகும் குருவிகள்'

பிள்ளைகள் நோக்கு இங்கு கட்டியம் கூறி வைக்கப்படுகின்றது.

கதை கூறும் மாந்தராக, பாடகர்களாக, வெள்ளைப் புழுக்களாக, வேடர்களாக, மரங்களாக சிறுவர்கள் வேடம் புனைகிறார்கள். விழாவுக்கு வந்தவர்கள் தங்கள் விளையாட்டை பகிடிபண்ணக் கூடாது என நிபந்தனை போட்டு வேடனின் வலையில் அகப்பட்ட வெள்ளைப் புழுக்கள் எவ்வண்ணம் தப்பிப் போயின என்பதை நாடகப்படுத்தினார்கள் சிறார்கள்.

எளிமையான வடமோடிக்கூத்துடன் வேடர்கள் மேடையில் அறிமுகம். இசையமைப்பாளர் கண்ணணின் இசை நாதம் பேசுகிறது. இடும்பன் (தலைவர்) கடம்பன், திடும்பன், குடும்பன், வடம்பன், சுடும்பன் எனப் பல வேடர்கள். கண்ணணைப் பறிக்கும் ஒப்பனை. வில் அம்புடன் செந்திரத் துணிகளினால் உடைக்கோலம். வேடர் கொடூரம் உணர்த்தப்படுகிறது. கச்சிதமான வசன அமைப்புக்கள் 'சரியான விறுமன்கள்' என நாட்டுத் தமிழால் வேடர்களை கதை கூறுபவர்கள் விளிக்கிறார். 'சோம்பன்' எனும் சோம்பேறி வேடனின் பாத்திரவார்ப்பும், நடிப்பும் சபையைக் கலக்க வைத்தன.

வலை வீசி, கானியங்களைத் தூவி பற்றைபிணுள் வேடர் மறைய, வெண்ணிற உடையலங்காரத்துடனும் சாம்பல்நிற இறக்கைகளுடனும் பறந்து வரும் புழுக்கள் மேடையில் தோன்ற பாடகர்கள்,

'வெள்ளை வெள்ளைப் புழுக்கள் — சிறகை வேகமாய்த் தாழடித்தே கொள்ளை கொள்ளையாக — வானத்தில் கூடிவருகதே'

அம்மா, அப்பா, தம்பி, தங்கை என 6, 7 புழுக்கள். ஒரு குடும்பமே மேடையில், ஒப்பனைக்காரரின் கைவண்ணத்தால் சிறுவர்களின் மூக்குகள் புழுக்களின் சொண்டுகள் ஆயின. வானத்தில்

பறந்து வரும் பிரேமையுடன் மேடையில் வந்த பறவைகள் உலா வப் புறப்படுகையில் அம்மாப் புழு.

‘போகும் வழியினிலே — பல
பொல்லாப்புகள் நேரும்
ஆகையினால் கவனம் — பிள்ளைகள்
ஆலோசித்துப் போங்கள்’

எனக் கூறுவது நாடக ஆசிரியர் சமூகத்துக்குக் கூறும் செய்தி போல் தெரிகிறது.

தானியங்களைக் கண்டவுடன் தின்னப் புகும் தம்பிப் புழு மணியாகத் தன் பாக்கிரத்தைச் செய்கிறான். அம்மா, அப்பா பேச்சை மறுத்து தம்பியுடன் சேரும் சகோதரிகள், பிள்ளைகள் கஷ்டத்துடன் பங்கெடுக்கும் அம்மா, அப்பா, சகோதரிகள் என ஒரு இலட்சியக் குடும்பமே எம் கண்முன், காட்சியளிக்கின்றன.

‘கவர்ச்சியைப் பார்த்து எடுபடக் கூடாது, அதுக்குப்பின் னுலை உள்ள ஆபத்தையும் உணரவேணும்’

என்ற அம்மாப்புருவின் ஆலோசனை தூக்கியெறியப்பட ஆபத்தில் எல்லோரும்,

‘தம்பி நான் பயப்படச் சொல்லலை — கொஞ்சம் நிதான மாய் யோசிக்கச் சொல்றன்’ எனும் அப்பாப் புருவின் கருத்தும்,

‘இந்தப் பெரியாக்கள் எப்பவும் இப்படித்தான். சரியான சிலோக் கோச்சிகள்’

என தூக்கியெறியப்படுகிறது. கடந்த காலச் சமகால அரசியல் சிந்தனையில் பொறிதட்டுகிறது.

புழுக்கள் ஒவ்வொன்றாய் வலையிற் சிக்க வேடர்களின் ஆர்ப்பு ரீப்பு மேடையில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. வேடர்கள் குளிக்கச் செல்ல, தப்பும் திட்டம் உருவாகிறது.

‘மூத்தோர் மொழியள் பொய்யல்ல பிள்ளையன்’ என அப்பா வும், ‘இப்பதான் போதனையில் இறங்கிட்டியள்’ என அம்மாவும், ‘கஷ்டத்தில் ஆப்பிட்ட பிள்ளைகள் தாங்கள் யோசிச்ச ஒரு வழி யைக் காணட்டும், எனக்கும் ஒரு வழியைக் காட்டட்டும்’ என மீண்டும் அப்பாவும் கூற இன்றைய எமது அரசியல் நிலை நாடக ஆசிரியரால் மறைமுகமாகக் காட்டப்படுகிறது. ‘உன்னுல்தான் நான் வந்தன்’ என புழுக்கள் சண்டையிடுவது எமது சமூகத்தின் சித்துவக் கேட்டை, ஒற்றுமையின்மையை குழந்தைகள் நிலையில்

‘இஞ்சை இந்தச் சண்டையும் பிரிவினையும் தானே எங்களைக் கெடுத்தது. நாங்கள் எல்லாம் புழுக்கள். ஒருதாய் வயிற் றுப் பிள்ளைகள். எல்லாரும் ஒற்றுமையாகித் தப்ப ஒரு வழி பாருங்கோ’

என ஒற்றுமையின் பலம் தம்பிப் புருவின் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றது.

தப்பிச் சென்ற புழுக்கள் ஏமாந்த வேடருக்கு மீண்டும் மேடையில் வந்து பே... பே காட்டுவது நெறியாளரின் புதுமை. பிள்ளை களின் இயல்பான குணம்;

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக இருந்து கொண்டு, பல கட்டுக்களை மீறி சிறுவர்களுடன் ஓடி ஆடி இயல்புடன் ஒன்றி இவை போன்ற சிறுவர் நாடகங்களை நாடக ஆசிரியராக, நெறியாளராக கடமை ஆற்றி மேடை ஏற்றும் கலாநிதி சி.மெளன குரு அவர்களைத் தேடிப்பிடித்து, சென் ஜோன் பொஸ்கோ அதிபர் சகோ. ஸ்ரனிஸ் லோஸ் அவர்களை இக்கட்டத்தில் பாராட்டுதல் தரும். உதவி நெறியாளரான திரு. உருத்திரேஸ்வரன், நாடக அரங்கக் கல்லூரி நடிகர் ஆவர். வயலின் வாசித்த பாக்கியலக்ஷ்மி நடராசா அவர்கள் நுண்கலைத்தறை வயலின் விரிவுரையாளர். இவருடன் மிருதங்கம் வாசித்த திரு. கிருபாகரன், இசை அமைத்த கண்ணன் ஆகியோரின் உழைப்பு கணிக்கப்பட வேண்டியது.

சிறுவர்களாக இருந்த போதும், தரமான நடப்பு, பெரியோர் நாடகம் போன்ற மேடை ஒழுங்குடன் கூடிய கூட்டுறவு, இவை அத்தனையும் சிறுவர் நாடக அரங்கினை வளர்த்தெடுக்க முடியும் கலாநிதி சி.மெளனகுருவின் உழைப்பு. அது மேலும் பல சிறந்த நாடகங்களை அளிக்கும் என நம்பலாம்.

ஆங்கில மொழியில்
தேர்ச்சி பெறுவதற்கு

அந்த மொழியின் ஆரம்ப இலக்கணத்தை அறிந்து கொள்ளுதல் மிக அவசியமாகும்.

ஆங்கில ஆரம்ப இலக்கணத்தை மிகத் தெளிவாகத் தமிழ் மொழி மூலம் சொல்லித் தருகிறது.

Learner's English
‘லேனோர்ஸ் இங்கிலீஸ்’

143 பக்கங்கள் மட்டுமே கொண்ட இந்நூலை ஆங்கிலம் தெரிந்த ஒருவரின் உதவியுடன் கற்றுத் தேர்ந்து உங்கள் ஆங்கில அறிவைப் பூரணமாக்குங்கள்.

—: இது ஒரு வரதர் வெளியீடு :—
எல்லாப் புத்தகசாலைகளிலும் கிடைக்கும்.

விலை ரூபா: 16/-

உயிர்ப்புகளின் ஜீவனுடே

சிறுகதை இலக்கியம் பற்றியோர் பார்வை

— எம். கே. முருகானந்தன்

‘காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டும்’ என்ற எண்ணத்துடன், இன்றைய சமூகச் சூழ்நிலையையும், கூடுதலாக வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் பயன்படுத்திக் கொண்டு, அவசர அவசரமாக ‘இலக்கிய’ நூல்களைத் தயாரித்துச், சுடச்சுட விற்பனையாக்கும் இன்றைய காலகட்டத்தில் ‘உயிர்ப்புகள்’ சிறுகதைத் தொகுதியின் வரவு சற்று வித்தியாசமானதுதான்.

இதற்கான அடிப்படைக் காரணம், இந்நூலை ஒரு பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் (கட்டைவேலி, நெல்லியடிப. நோ. கூ. ச.) வெளியிட்டதுதான்.

தமது மண்ணின் மைந்தர்களுள் பன்னிரண்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து நூல் வடிவில் கொண்டு வந்த, அவர்களுக்கு ஒரு வெளியீட்டுக் களத்தை அமைத்துக் கொடுத்ததுடன், அவர்களைக் கொளவித்ததன் மூலம், தானும் ஒரு வித்தியாசமான ப. நோ. கூ. சங்கம் என்பதை இச்சங்கம் ஆணித்தரமாக நிறுவியுள்ளது. (ஏற்கனவே

டாக்டர் க. சுகுமாரின் ‘குடும்ப முகலுதவி’ என்ற நூலை இச்சங்கம் வெளியிட்டுள்ளதுமீ இத்தருணத்தில் நினைவு கூரத்தக்கது.)

இதையே பேராசிரியர் கா. சிவத்தப்பி தமது பார்வையில்,

‘சீவியத் தேவைக்கான நுகர்வுப் பண்டங்களை விநியோகஞ் செய்வதற்கெனத் தொழிற்படும் ஒரு நிறுவனம் மனித நுகர்வின் இன்னொரு மட்டத் தேவையான கலை நுகர்வுக்கான ஒரு பண்ட விநியோகத்தில் இறங்கியிருப்பது வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும்’ என்கிறார்.

கரவெட்டி, நெல்லியடி, வதிரி, அல்லாய் ஆகிய கிராம வட்டத்து மண்வாசனையின் பணமுகப்பட்ட அல்லது பன்னிரு முகப்பட்ட பன்மையினை ஒருங்கு சேரப் படிக்கும் வாய்ப்பும் எங்களுக்குக் கிட்டுகிறது.

ஆயினும், இப்புத்தகத்தில் வரும் எல்லாக் கதைகளும் இப்பிரதேசத்தையோ அல்லது குடாநாட்டையோ பகைப்புலனாகக்

கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன என்று கூறமுடியாது.

ச. முருகானந்தன் வன்னியையும், க. சின்னராஜன் திருமலைப் பிரதேசத்தையும், க. நவம் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தையும், பகைப்புலனாகக் கொண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்திருக்கின்றார்கள். நெல்லை க. பேரனின் கதை நைஜீரியாவில் ஆரம்பித்தாலும், சொந்த மண்ணுக்கே வந்து சேர்கிறது. ஆயினும் ‘அந்நியப்’ பிரதேசங்களைப் பகைப்புலனாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளில் அவ்வப்பிரதேசங்களின் மண்வாசனைகளை நுகர முடிகிறதா என்பதும் கேள்விக்குரிய ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

இலக்கியம் என்பது சமூக நோக்குடையதாகவும், சமுதாய மீம்பாட்டுக்காகவும் படைக்கப்பட வேண்டும் என்ற அடிப்படைக் கருத்தில், எதிர்க் கருத்திலாத ஈழத்து இலக்கியப் பாரம்பரியத்தின் பின்னணியில் பிறந்த இக்கதைகள் யாவும் சமகாலப் பிரச்சினைகளையே கையாண்டிருக்கின்றன என்பதில் வியப்பேதும் இல்லை.

ஏழு கதைகள் இன்றைய ‘எரியும்’ பிரச்சனையாகிய இளைப்பிரச்சினையையும், ஏனையவை சாதிப்பிரச்சனை, சிதனப்பிரச்சனை. சமூக அந்தஸ்துப் பற்றிய போலி மனோபாவங்கள் போன்ற ஏனைய சமூகப் பிரச்சனைகளையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆயினும் இவை நாம் சொல்லவந்த கருத்துக்களை மனதில் பதியும்படி தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கின்றனவா என்பது பற்றியும், அப்படைப்பாளிகளின் ஆளுமைகளைக் கலாபூர்வமாக வெளிக் கொணர்ந்திருக்கின்

றனவா என்பது பற்றியும் பின்பு பார்க்கலாம்.

அதற்குமுன் சிறுகதை என்றால் என்ன? சிறுகதை என்ற இலக்கியத்தின் இலக்கணம் என்ன? என்பவை பற்றி சிறிது ஆராய்வது நல்லதென நம்புகிறேன்.

சிறுகதை என்றால் இதுதான் என எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வரைவிலக்கணம் ஒன்றைக் கூறுவது முடியாத காரியமான போதும், சிறுகதை பற்றிய சில தெளிவான கருத்துக்கள், இச்சிறுகதைகள் பற்றி ஆராயமுன் பெரிதும் உதவும்.

எழுத்தாளர் சுஜாதாவின் கருத்துப்படி ‘சிறுகதை அளவில் சிறியதாகவும் இருக்கத் தேவையில்லை, அதில் கதையும் இருக்கத் தேவையில்லை’

‘சிறுகதை அதன் நவீன தென்னியில் இரண்டு அல்லது மேற்பட்ட நீட்சிகள் முரண்படும் போது நிகழ்வதைத் தனிப்பேட உரைநடையில் சொல்லும் இலக்கியம் எனலாம்.....’

‘..... முரண்பாடு ஒர் தனி மனிதனின் பனத்திலேயே இருக்கலாம். அல்லது மனிதனுக்கும் அவன் விதிக்கும் முரண்பாடு இருக்கலாம். அவனுடைய ஆதானங்களுக்கும், நிஜ வாழ்க்கைக்கும் இருக்கலாம். இரண்டு சமூக மட்டங்களுக்குள் இருக்கலாம். இருவர் அல்லது மேற்பட்டவருள் இருக்கலாம்.....’

சுஜாதாவை மேற்கோள் காட்டாது எமது ‘இலக்கிய உயர்சாதி’ எழுத்தாளர்கள் பலருக்கும் இழக்காகப் படலாம்.

எந்தவித தெளிவான இலட்சியங்களும் இல்லாத சுஜாதா கலை இலக்கிய உணர்வற்ற ஒரு கும்பலுக்குத் தீனிபோட எழுதிக் கொண்டிருந்த போதிலும், அவரது வார்த்தைச் சிக்கனமும் வாசகனைத் தன்னுடனேயே 'இழுத்து'ச் செல்லும் 'கவர்ச்சி' கர 'வேக' நடையும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாதவை.

சுஜாதாவை விட்டு விட்டு எமது பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

'குறிப்பிட்ட ஒரு சம்பந்தத்தில் மனித மனம் படும் பாட்டை அல்லது ஒரு பாத்திரம் இயங்குகின்ற முறைமையைக் குறிப்பதுவே சிறுகதை'

சர்ச்சைக்குரிய தமிழக விமர்சகராகிய க. நா. சுப்பிரமணியத்தின் கருத்தின்படி—

'உருவத்தில் சிறியதோ, பெரியதோ, ஒருமைப்பட்ட ஒரு உணர்வைக் காட்டுகின்ற, உரைநடையில் எழுதப்பட்டுள்ள கதையைச் சிறுகதை என்று சொல்லலாம்'

மேற்குறிப்பிட்ட இலக்கணங்களின் அடிப்படையில் எழுதப்படுபவற்றைச் சிறுகதைகளாக ஏற்றுக் கொண்டால், அவற்றுள் நல்ல சிறுகதை எது, மோசமான சிறுகதை எது, தரமான சிறுகதை எது என்று கவனிப்பது எவ்வாறு?

'சிறுகதை ஒரு குறிப்பிட்ட மனநிலையை அல்லது உணர்வு நிலையைக் காட்டுவதாக அமைதல் அவசியம். இந்த மனநிலையை வார்த்தைகளால் சுட்டிக்காட்டாது கதையினை வாசிக்கும் வாசகனின் மனதில் அவனை அறிவாது அவ்வுணர்வு நிலை

தோன்றும்படி செய்ய முடியுமானால் அவ்வாறான சிறுகதை ஒரு தலைசிறந்த சிறுகதையாக அமையும்'

இக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இத் தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகளைப் பார்க்கும்போது தெனியானின் 'உவப்பு' இத் தொகுதியின் சிறந்த கதையாக எனக்குப் படுகிறது.

அண்டங்காகத்தின் பார்வையில், அதற்கும் பெண் காகத்திற்கும் இடையேயான உறவை, ஆசைகளை, வாழ்க்கை முறைகளை, ஊடல்களை யதார்த்தமாக, கலாபூர்வமாக வடித்துச் செல்லும் தெனியான், இறுதியில் பெண்காகத்தின் கோபம் மனித இறைச்சி கொண்டுவந்து கொடுக்காததற்காகத்தான் எனப் புரிந்ததும், 'அடி வீசரி..... மனிச இறைச்சிக்கும் இஞ்சை இப்ப பஞ்சமா!' என்கை போனாலும் குவிஞ்சு கிடக்குது.....' என்று கூறியதும், எமது மனம் அப்படியே அதிர்ந்துபோய், புத்தகத்தைக் கைநழுவ விட்டுவிட்டு இராணுவத்தின் கொடுமையால் தமிழ் மக்களது பிணங்கள் குவிந்து, கவனிப்பாரற்றுக் கிடப்பதையும், தமிழ் மக்களது நாதியற்ற தன்மை பற்றியும் சிந்திக்க வைக்கிறது.

இலக்கியம் என்பது மனித குலமேம்பாட்டிற்காகவே படைக்கப்பட வேண்டும் என்று சரியான கொள்கையில் ஊறிய தெனியான், இக்கதையில் மக்களுக்கு எதைக் கூறுகிறார்? அவராக ஒன்றுமே சொல்லவில்லை! ஆனால், அவர் சொல்லாமலே அவர் சொல்ல நினைத்த சேதி எமது மனதில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. தானாக எந்தக் கருத்தையும் திணிக்காமல், எம்மைத்தான் விரும்பிய உணர்வு நிலைக்கு இட்டுச் சென்று, நாமாகவே

சிந்திக்கச் சரியான முடிவிற்கு வரவைக்கிறார்.

இதைத்தான் ஒரு கலைப் படைப்பின் வெற்றி என நான் கருதுகிறேன். இக்கதை மல்விகையில் மார்ச் 1966 வெளியான உடனேயே பல இலக்கிய நண்பர்களின் பாராட்டைப் பெற்றதுடன், தகவத்தின் முதற் பரிசையும் பெற்றுக் கொண்டதாக ரூபகம்.

கலாமணியின் 'நாட்கள், கணங்கள்..... நமது ளாழ்க்கைகள்' மற்றும் மொரு சிறந்த படைப்பு.

கடும் சூரியனத்துடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தைக்கான மருந்துச் சீட்டுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்து, ராணுவ தர்பாரிலில் கிசேச மடைந்து, அலைக்கழிந்து, மருந்துலாங்க மறந்துபோய், குழந்தைக்கு என்னவாயிற்றோ என்ற கவலையுடன் வீடு திரும்பும் ஓர் ஆசிரியரின் அனுபவத்தினூடாக, தமிழ் மக்களது அவல நிலை பற்றியதோர் உணர்வைச் சிறப்பாக எம் மனத்தில் பதியவைக்கிறார்.

இக்கதையின் ஆரம்பத்தில் சுருவம, செமினரி, மரியான் என மிக இயல்பாக கிறீஸ்தவ குழுவைக் கொண்டு வருவது, குடாநாட்டு இலக்கியச் சரித்திரத்தில் வித்தியாசமான, வரவேற்கத்தக்க, புதுமையாகத் தெரிகிறது. ஒருகணம் வண்ண நிலவனின் படைப்புகள் எமது மனதில் தோன்றி மறைகின்றன.

இக்கதையை வாசித்து முடித்ததும் ராணுவம் வெளியே நடமாடித்திரிந்த நாட்களில் எமக்கு ஏற்பட்ட பயங்கள், மனக்கிலேசங்கள், ஏக்கங்கள் போன்ற உணர்வுகள் அப்படியே எமது மனதில் திரைப்படமாக ஓடுகிறது.

சிறந்த இலக்கியம் என்பது உண்மை அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு என்பதற்கு இக்கதையைச் சிறந்ததொரு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

கருணையோகனின் 'அகதிகளும்' குறிப்பிடத்தக்கதோர் கதை. செஷல் அடிகளின் கொடுமையால் மக்கள் அகதிகளாக ஓடுவது பற்றி விமர்சிக்கும் கதை. அகதிகளுக்காகச் சேர்க்கப்பட்ட நன்கொடைகளைத் தலைவர் ஏப்பமிடப் பார்க்கிறாரா என நாம் எண்ணும்போது, அக்கதையின் முடிவு, எமக்குத் தமிழ் சமுதாயத்தின் வேறொரு சமூகக் கொடுமையை ஒங்கி உணரவைக்கிறது.

இந்தப் போராட்டச் சூழ்நிலையிலும், சாதிப்பிரச்சனை நறுபுத்த நெருப்பாக அடங்கிக் கிடக்கிறதே ஒழிய அணைந்துவிடவில்லை என்ற உண்மை மனத்தை நெருடவே செய்கிறது.

இந்த மூன்று சிறுகதைகளின் முடிவுகளும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்கவை. இவற்றின் இறுதித் திடீர்த் திருப்பங்கள் எங்களை ஒரு கணம் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி, நிலைகுலைய வைத்து, எம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன.

எனவே சிறந்த சிறுகதைகளுக்கு அவற்றின் முடிவும் முக்கிய பங்கையளிக்கின்றன என்பது தெளிவு. முடிவுகள் கதையின் மையக் கருத்திற்கு அழுத்தம் கொடுப்பது போல, திடீர்த் திருப்பத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்.

'அந்தத் திடீர்த் திருப்பத்தில் ஒரு மனித உண்மை பளிச்சிட வேண்டும்'

என்றும்,

'சிறுகதையில் அதன் இறுதியில் வரும் திடீர்த்திருப்பம்'.

'எதிர்பாராத முடிவு' என் பது சம்பந்தப்பட்ட சிறுகதைப் பொருளின் பாத்திரங்களின் இன்னொரு பரிமாணத்தைத் தருவதேயல்வாமல், ஆச்சரியத் திடீர் இறக்குமதியன்று' என்றும், பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி, இத் தொகுதிக்கான விமர்சனத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஆயினும் இத்தொகுதியிலுள்ள பல சிறுகதைகளின் முடிவுகள், அவை எப்படி அமையக் கூடாது என்பதற்கு உதாரணம் காட்டுவது போல அமைந்துள்ளன.

'அதிர்வுகளின் கோஷம்' போடும் முடிவையும், 'நானையும் கூரும்பு எரியும்' இன்று யதார்த்தமற்ற முடிவையும், 'தத்து' வினது மையக் கருத்தையே சிதறடித்துவிட்ட முடிவையும், 'விடிவின் பாதைக்கு' கொடுக்கும் திணிக்கப்பட முடிவையும், 'எங்கேதான் வாழ்ந்தாலும்' காட்டும் எதிர்பார்க்கப்பட்ட எதிர்பாராத முடிவையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

சிறுகதை பற்றிய இன்னுமொரு கருத்து. சிறுகதை என்பது யன்னலுடாக ஒரு சம்பவத்தையோ, காட்சியையோ பார்ப்பது போல அமைய வேண்டும் என்றே, அல்லது வாலறந்த பல்வி தடிப்பதுபோல், அக்கண நேரச் சித்தரிப்பு ஆக அமைய வேண்டும் என்றே கூறுவார்கள்.

'நாவலைப்போல, முழுவாழ்க்கையையோ, அல்லது வாழ்க்கைப் பிரச்சினையின் எல்லா அம்சங்களையுமோ சிறுகதை ஆராயாது வாழ்க்கையின் அடியாகவோ அல்லது பிரச்சினையின் அடியாகவோ தேன்றும் ஒரு மனித நிலை அல்லது உணர்வு நிலையே

சிறுகதைக்கு முக்கியமாகும். சிறுகதையில் பாத்திரங்கள் வளர்க்கப்படுவதில்லை; வளர்க்கப்படுகின்றன' (பேராசிரியர் கா. சி.)

இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது நெல்லை க. பேரனின் 'பிறந்த மண்', ஒரு நாவலின் சுருக்கம்போலத் தோன்றுகிறதே ஒழியச் சிறுகதை என்ற குறுகிய அமைப்புக்குள் வரவில்லை. தமிழ் மக்கள் படும் பல இன்னல்களை இக்கதையில் விபரித்திருந்தாலும் அவை செய்தி படிப்பது போன்ற உணர்வைக் கொடுக்கின்றதேயன்றி, ஒரு நல்ல சிறுகதையைப் படித்த பிரமிப்பைக் கொடுக்கவில்லை.

சிறுகதைக்கான இறுக்கமான கட்டமைப்பிற்குள் வராத மற்றுமொரு கதை, ச. முருகானந்தனின் 'எங்கேதான் வாழ்ந்தாலும்' இது வன்னிப் பிரதேசத்திற்கு இடம் பெயர்ந்து வந்த மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை விபரிக்கும் கட்டுரை போன்ற உணர்வையே கொடுக்கிறது.

நாடறிந்த எழுத்தாளரும், பல இலக்கியப் பரிசுகளைத் தட்டிக் கொண்டு போனவரும், 'கணையாழி' போன்ற தரமான இந்திய இலக்கியச் சிற்றேடுகளில் தனது சிறுகதைகள் வெளிவந்த பெருமையைப் பெற்றவருமான ச. முருகானந்தன், இத்தொகுதிக்கான தனது கதைத் தேர்வில் சற்றுக்கிவிட்டது தெளிவாகப் புரிகிறது.

இதேபோல் கலாரசனையுடன் எழுதுபவரும், சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்ட வருமான குப்பிழா ன று. சண்முகத்தின் சிறுகதையும் அவரது ஆளுமையைக் காட்டுவதாக அமையவில்லை.

வதிரி மண்ணின் குழலையும், அந்த மண்ணின் இனிய பேச்சு

நடை மொழியையும், இயல்பாகத் தமது சிறுகதைகளில் ராஜ ஸீகாந்தனும் (தத்து), வன்னிய குலமும் (இதுவும் பிரபை) எடுத்த தாண்டுள்ளார்கள்.

'தத்து' வில் விடுதலைப் போராளிகளின் தீர மனப்பாங்கும், தியாக சிந்தனையும், சஷ்டமான வாழ்க்கை முறைகளும், பிட்டு விற்கும் ஆச்சியுடன் இணைந்து அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தொகுதியின் சிறந்த கதையாக அமைய வேண்டியது.

ஆனால் இக்கதையின் மையக் கருத்திற்கு தேவையற்ற, திணிக்கப்பட்ட விளாமிதீர் இவியனோ விச், நாவலர், குரன் ஆகியோரைப் பற்றிய குறிப்புகளும், மையக் கருத்தையே குழப்பிவிடும் விதத்தில் அமைந்த இராணுவத்தினரின் சில கண நேச மனப்பான்மையினைக் காட்டும் இறுதிப்பகுதியும், கதையின் தரத்தைத் 'தொப்பென்' வீழ்த்தி விட்டது.

சிறுகதை இறுக்கமான கட்டமைப்புள்ள ஓர் இலக்கியம். ஆதலால், அதன் மையக் கருத்திற்கு தேவையற்ற அல்லது அதற்கு ஒவ்வாத யாவும் அதிலிருந்து தவிர்க்கப்படவோ அல்லது நீக்கப்படவோ வேண்டும்.

சிறுகதைகளில் கருத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிக்கும் வண்ணம், தமிழ்ச் சிறுகதையின் பிதாமகரான புதுமைப்பித்தன்—

'கருத்தின் வேகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டு வார்த்தைகளை, வெறும் தொடர்பு சாதனமாக மட்டும் கொண்டு

தாவித் தாவிச் செல்லும் நடையை.....'

தான் சிறுகதைகளில் அமைத்ததாகக் கூறுகிறார். (புதுமைப்பித்தன்)

இதையே பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள்— 'குறிப்பிட்ட அந்த உணர்வு நிலையை எத்துணைச் சுருக்கமாகக் கூறமுடியுமா அத்துணைச் சுருக்கமாக சிறுகதை அமைய வேண்டும்'

என்கிறார்.

இனி இணப்பிரச்சனை பற்றிய கதைகளை ஒருங்கு சேர்த்துப் பார்க்கும் போது, ஒரு உண்மை மனதில் உறுத்துகிறது. இராணுவத்தின் அடாவடித்தனங்களும், இம்சைகளும், கொடுமான சலி ரக்கமற்ற செயல்களும், அதனால் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படுகின்ற உயிர், உடமை இழப்புக்களும், மனோ ரீதியான பாதிப்புமே சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

இது இராணுவம் அகன்று விட்டால் அல்லது அகற்றப்பட்டு விட்டால் தமிழ் மக்களது பிரச்சனைகள் யாவும் நீங்கி விடும் என்ற மாயையை ஏற்படுத்துகிறது. எனவே தமிழ் மக்களது அடிப்படை அபிலாஷைகளும், லட்சியங்களும் என்ன? அவற்றை அடைய நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன என்பது போன்ற விஷயங்களையும் சுட்டிக் காட்ட வேண்டியது சமுதாயக் கட்டப்பாடுடைய எமது எழுத்தாளர்களின் தார்மீகக் கடமையாகின்றது

ஒரு சிறுகதையில் பிரச்சனையை அவசிய ஆராய்வதே பிரச்சனைக்கான தீர்வைக் காட்டுவதோ முடியாது என்ற போதிலும், அதனைக் கோடி காட்டுவது அவசியமுமாகிறது.

இவ்வகையில் நெல்லை க. பேரனது 'பிறந்தமண்' சிறுகதையும், க. சின்னராஜனது 'விடிவின் பாதைக்கு' சிறுகதையும். போராட்டத்தில் பார்வையாளனை இருந்தது போலும் பங்காளியாக மாறவேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைப்பது போராட்டுக்குரியது.

தொகுதியின் பின் இணைப்பாக அமைகிற பேராசிரியர் காம. சிவத்தம்பியின் விமர்சனம், எமது சிறுகதை எழுத்தாளர்கள். ஒவ்வொருவரும் கட்டாயம் படித்து, உணர்ந்து, உள்வாங்க வேண்டியது. அவரது இக்கட்டுரை சிறுகதைத் தொகுதியின் விமர்சனமாக மாத்திரமன்றி, சிறுசதை இலக்கியத்தினதும், எழுத்தாளர்களின் கடப்பாடுபற்றிய விளக்கமாகவும் அமைகிறது.

எதை எழுதுகிறோம் என்பது மாத்திரம் முக்கியமல்ல, எப்படி எழுதுகிறோம் என்பது முக்கியம் என்ற கருத்தையும், எழுத்தாளர்களின் எழுத்தாற்றலை மெருகுபடுத்துவதற்கு எழுத்தாளன் பட்டறைகள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தையும் முக்கியமாக முன்வைக்கிறார்.

இவற்றை ஈழத்து இலக்கிய உலகம் தீவிர கவனத்திற்கு எடுப்பதுடன், அவற்றைச் செயற்படுத்த வேண்டிய வழிவகைகளில் உடன் இறங்க வேண்டியது அவசியம்.

இ. மு. எ. சங்கம் அல்லது மல்விகைப் பந்தல் அமைப்பு இதில் முன்னோடியாகச் செயற்பட முடியும் என நான் நம்புகின்றேன்.

புதிய இடத்திற்கு மாறியுள்ளது.

சகல சோவியத் புத்தகங்களும் இங்கே கிடைக்கும்

உலகப் புகழ் பெற்ற ரஷ்ய நாவலாசிரியர்களின் நாவல், சிறுகதைகள், உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தேவையான விஞ்ஞான, தொழில் நுட்ப நூல்கள், மற்றும் நவீன வாழ்வுக்குத் தேவையான சகல புத்தகங்களும் இங்கே பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

மக்கள் பிரசுராலயம் லிமிடெட்

புத்தகசாலை

511, பவாவி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

தலைமையகம்;

124, குமாரன் ரத்தினம் ரோட், கொழும்பு 2

சில அவதானிப்புகள்

ஈழத்துத் தமிழ்ப் படங்கள்

-- கே. எஸ், சிவகுமாரன்

இலங்கையிலே சிங்கள, தமிழ், ஆங்கில மொழிப் படங்கள் தயாரிக்கப் படுகின்றன. அவை இலங்கையில் தயாரிக்கப் படுவதனால் மாத்திரம், 'ஸ்ரீலங்கை சினிமா' என்றாகாது. 'இலங்கைத் தன்மை' என்று சொல்லத்தக்க அம்சம் அல்லது அம்சங்கள் ஒரு கூட்டுப் படிமமாக இப்படங்களில் இருந்து முகிழ்கவில்லை.

சிங்களப் படங்களில் சிங்களக் கலாச்சாரம் பிரதிபலித்திருக்கப் பட்டிருக்கலாம். அதே போன்று இலங்கைத் தமிழ்ப் படங்களிலும் இங்கு வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் வாழ்க்கைப் போக்குகள் பிரதிபலித்திருக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இவ்விரு மொழிப் படங்களிலும் பொதுவான 'இலங்கைத் தன்மை' காணப்படுகிறது என்று சொல்ல முடியாது. ஏனெனில் பொதுவான இலங்கையர் அல்லது இலங்கைத் தன்மை என்ற அடையாளம் இன்னும் காணப்படவில்லை.

எனவே 'ஸ்ரீலங்கை சினிமா' என்று ஒன்றில்லை. சிங்களப் படங்களைத்தான் 'இலங்கைப் படங்கள்' என்று கூறுவதில் தப்பில்லை. ஏனெனில் சிங்கள மொழிப் படங்கள் இலங்கைக்கு மாத்திரமே உரியன. தமிழ்ப்

படங்களோ இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இப்பொழுது தமிழ்ப் படங்கள் இலங்கையில் தயாரிக்கப்படாவிடினும், இதுவரை தயாரிக்கப்பட்ட 32 படங்களைக் கொண்டு நாம் பார்க்கும்பொழுது இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் படங்களின் தரத்திற்கு அவை உயரவில்லை என்பது தெரிய வரும்.

இந்தக் கருத்தரங்கிலே, 'இலங்கைத் திரைப்படத் துறையில், தமிழ்ப் படங்களின் (அதாவது இங்கு தயாரிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் படங்களின்) பங்களிப்பு' பற்றி ஆராயும்படி கேட்டிருக்கிறார்கள்.

இலங்கைத் திரைப்படத் துறையிலே (குறிப்பாகச் சிங்களத் திரைப்படத் துறையிலே) தமிழ்ப் படங்களின் (இலங்கைத் தமிழ்ப் படங்களின்) பங்களிப்பு அதிகம் ஒன்றுமில்லை என ஒரே வசனத்தில் கூறிவிடலாம்.

இலங்கைத் திரைப்படத் துறை ஒருபுறமிருக்க, தமிழ்ப் படத் துறைக்கே, இலங்கைத் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பங்களிப்பு எதையும் செய்திருப்பதாகக் கூற முடியாது.

ஆகவே, 'பங்களிப்பு' என்ற அம்சத்தை மறந்துவிட்டு, இலங்கை

கையில் தயாரிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் படங்களிலே, குறிப்பிடத்தக்க ஐந்தாறு படங்கள் பற்றிய விபரங்களை நாம் இங்கு பார்ப்போம்.

அறு தகனின் முற்பகுதியிலே, 'சமுதாயம்', 'பாசநிலா', என்ற இரு படங்கள் 16 மில்லி மீட்டரில் வெளியாகின. 'சமுதாயம்' படத்தை ஒரு சிங்களவரே நெறிப்படுத்தி வெளியிட்டார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தப் படம் ஒரு கற்றுக்குட்டியின் திரைப்பட முயற்சி என்று குறைபட்டுக் கொண்டாலும், அந்த முயற்சியின் நோக்கத்தை நாம் புறக்கணிக்க முடியாது. 'சமுதாயத்தின் சீர்கேடுகள் சிலவற்றைக் காட்ட நெறியாளர் முயற்சி செய்திருந்தார்.

ஜோ தேவானந்த் என்பவர் இளம் பராயத்தினரைக் கொண்டு நடிக்க வைத்துத் தயாரித்த வண்ணப் படம் 'பாசநிலா'. இந்தப் படத்திலே கதையம்சம் பலவீனமாகவும், தொழில் நுட்பக் குறைபாடுகள் அதிகமாகவும் இருந்த போதிலும், பொழுது போக்கு அம்சங்கள் சில இருந்தன. 'சமுதாயம்' படத்தைவிடச் சிறிது செட்டாக இப்படம் அமைந்தது. ஜோ தேவானந்த் பின்னர் சிங்களப் படங்களையும் நெறிப்படுத்தினார். அவர் பின்னர் ஈட்டிய புகழுக்கு அத்திவாரமாக 'பாசநிலா' இருந்ததெனக் கூறலாம்.

35 மில்லி மீட்டரில் தயாரிக்கப்பட்ட முகல் முழு நீளப்படம் 'தோட்டக்காரி' ஓர் ஆரம்பப் படத்திற்குரிய குறைபாடுகள் நிறைய இருந்தாலும், அக்காலச் சமுதாய நோக்கு நிலவிவந்த சமூக மதிப்புகள் போன்றவற்றைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு படமாக இது அமைந்தது. 'சமுதாயம்', 'தோட்டக்காரி' ஆகியன மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்களின்

ஒரு பகுதியினரின் கதைகளாக அமைந்தன 'பாசநிலா' யாழ்ப்பாண இளம் வட்டத்தினர் பற்றியதாக இருந்தது

இவற்றினைத் தொடர்ந்து, 'கடமையின் எல்லை' என்ற பெயரில் ஒரு முயற்சி. இதனைத் திரைப்படம் என்றழைப்பதா, புகைப்படம் பிடிக்கப்பட்ட கதம்ப நாடகக் கூத்து என்பதா. தெளிவில்லை. இந்தப் படம் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு இந்தியப் பேச்சு, பழைய நாட்ப பாணிப் பேச்சு இப்படி ஒரு கலாரச்சை தராத அவியலாக இருந்தது.

இந்தப் படங்கள் எல்லாவற்றையும் விட 'டாக்ஸி டிரைவர்' என்ற படம் சிறிது பரவாயில்லை என்று கூறக் கூடியதாய் அமைந்தது. மேடை, வாளுவி நாடகங்களில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இப்படத்திலே நடித்தனர். படப் பிடிப்பு கொஞ்சம் தெளிவாக இருந்தது. இது ஒரு யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பேசும் படமாகும். இலங்கையிலே தமிழ்ப் படங்களை எடுக்கக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

இலங்கைத் தமிழ் திரைப்படத்துறை, சிறிது அனுபவம் பெற, 'நிர்மலா' என்ற படம் சிறிது வித்தியாசமாக அமைந்தது. இந்தப் படமும் யாழ்ப்பாணப் பாத்திரங்களின் சித்தரிப்பாகவே அமைந்தது. இத்தனைக்கும் இப்படங்கள் எதுவேனும் 'திரைப்படம்' என்ற வடிவத்தில் அபையாமல், அவ்வடிவம் நோக்கிக் செல்லும் முயற்சியாகவே அமைந்தன.

இப்படங்களைத் தொடர்ந்து மஞ்சள் குங்குமம், வெண்சங்கு, மீனவப் பெண் போன்ற படங்கள் வெளியாகின. இப்படங்களும் ஆரம்பகால முயற்சிகளை வெளிப்படுத்தின.

'குத்துவிளக்கு' என்ற படம் ஓரளவுக்கு யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையைச் சித்திரித்தது என்று கூறலாம். இந்தப் படம் வெளிவருவதற்கு முன்னர் வெளிவந்த படங்களுடன் ஒப்பிடும்பொழுது இப்படம் பல விதங்களில் வரவேற்கத்தக்க அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது எனலாம்.

'கோமாளிகள்' என்ற படம் நகைச்சுவை என்ற பெயரிலே ஒரு கலாட்டாக் கதம்பமாக அமைந்தது. வெறுமனே வாளுவி நாடக ஹாஸ்யங்களை மேடை வடிவம் கொடுத்துத் திரைப்படமாகப் பிடித்திருந்தார்களேயொழியத் திரைப்படத்திற்குரிய அப்சங்கள் இப்படத்தில் அமையவில்லை எனலாம்.

இதற்கிடையிலே, மூன்று சிங்களப்படங்கள் தமிழில் 'டப்' பண்ணப்பட்டு வெளிவந்தன. நான்கு வட்சம், கலியுக காலம், யார் அவள் ஆகியன இடையாகும்.

சிங்களத் திரைப்படத்துறைக் கலைநுட்பவியலாளர் காரணமாக, இப்படங்கள் கலைநுட்ப அம்சங்களில் சிறிது முன்னேற்றம் கொண்டவையாக இருந்தன.

இப்படங்களிலே காணப்பட்ட குறைபாடுகள் நீங்கியவையாகவும், கூடுதலான ரசிக்கரைக் கவர்ந்த வையாகவும் அமைந்த இரு படங்கள் 'புதிய காற்று', 'நான் உங்கள் தோழன்' இவை இரண்டும் மலைநாட்டுத் தமிழர் வாழ்க்கையின் சில அம்சங்களை இலட்சிய ரீதியில் காட்டின. அவள் ஒரு ஜீவநதி, காத்திருப்பேன் உனக்காக ஆகிய படங்களும் இந்த விதத்திலே குறிப்பிடத்தக்கவை எனலாம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை அம்சங்களைப்

பொறுத்த மட்டிலே, குறிப்பிடத்தக்க இரு படங்கள் வாடைக்காற்று, பொன்மணி ஆகிய இரண்டையும் குறிப்பிடலாம். இவ்விருண்டிலும் 'வாடைக்காற்று' பலவிதங்களிலும், இலங்கைத் தமிழ்த் திரைப்பட வரலாற்றிலே மிகவும் உச்சக் கட்டமான படமாக அமைந்தது என்பது என் அபிப்பிராயம்.

இலங்கையிலே தயாரிக்கப்பட்ட படங்களில் கடைசியாக வெளிவந்த படம் 'நாடு போற்ற வாழ்க' என நினைக்கிறேன்.

பைலட் பிரேமநாத், குரு, நங்கூரம் போன்ற படங்களில். இலங்கையும் சம்பந்தப்பட்டிருந்தாலும், அவற்றை இலங்கைத் தமிழ்ப் படங்கள் என்று கூற முடியாதிருக்கிறது. இப்படங்களிலே, சிவாஜி கணேசன், ரஜினி காந்த், முத்துராமன், லக்ஷ்மி போன்ற தென்னிந்திய நடிக நடிகைகள் நடித்திருந்தனர்.

மாலினி பொன்சேகா, தமரா, சுப்பிரமணியம் போன்ற இலங்கைச் சிங்கள நடிகையர் இந்த இலங்கை - இந்தியக் கூட்டுத் தயாரிப்புகளில் நடித்திருந்தனர்.

ஸ்வரண மல்லாராய்ச்சி, கீதா குமாரசிவ்ஹ போன்ற சிங்கள நடிகைகள் 'நாடு போற்ற வாழ்க' என்ற படத்திலே நடித்திருந்தனர், யலபால நாணயக் கார என்பவர் இந்தப் படத்தை நெறிப்படுத்தியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தபோல, 'நங்கூரம்' படத்தை நிமதி வீரரத்தோ என்பவர் தயாரித்திருந்தார்.

அர்ஜுனா என்ற தமிழர், சிங்களத்தில் எடுத்த 'கலியுக காலம்' படம் கலியுக காலமாகவும், இன்னொரு படம் 'வசந்தத்தில் ஒரு நாள்' என்ற படமாக

வும் வெளிவந்ததையும் இச் சந்தர்ப்பத்திலே நினைவுபடுத்தலாம்.

தர்மசேன பத்திராஜா என்பவர் 'பொன்மணி' என்ற படத்தை நெறிப்படுத்தியதையும் இங்கு விசேசமாகக் குறிப்பிடவேண்டும். 'பொன்மணி' என்ற படத்திலே நிறையக் குறைபாடுகள் இருந்த போதிலும், அந்தப் படம் பற்றியே பிரஸ்தாபம் கூடுதலாக இருந்து வந்திருக்கின்றது.

பொன்மணி, வாடைக்காற்று, புதிய காற்று, காத்திருப்பேன் உனக்காக ஆகிய நான்கு படங்களும் சுமாராக கவனத்திற்கு எடுத்தக் கொள்ளக்கூடிய படங்கள்.

இலங்கையிலே தமிழ்ப் படங்கள் தயாரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாலும், உள்ளூர்க் கலைஞர்களுக்கு உற்சாகம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாலும், இந்த நாட்டுத் தமிழ் திரைப்பட விமர்சகர்கள் இப்படங்களைக் கடுமையாக விமர்சிக்கவில்லை.

இலங்கையிலே நல்ல தரமான தமிழ்ப் படங்களைத் தயாரிக்க முடியும். ஆனால் அவற்றின் மூலம் நிறையப் பணம் சம்பாதிக்கலாமா என்பது பெரிய பிரச்சினை. இதற்குக் காரணங்கள் பல.

இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் படங்களைத் தமிழ் பேசும் மக்களே பார்த்துப் புரிந்து கொள்வர். அப்படியாயின் இந்த நாட்டுச் சனத்தொகையில் ஏறக் குறைய கால் பங்கு பகுதியினரே இப்படங்களைப் பார்க்கக் கூடியதாய் இருக்கும். எனவே சுமார் 30 அல்லது 40 லட்சம் மக்களுக்காகப் படம் தயாரித்து வெற்றிகாமமாகத் திரையிடுவது சாத்தியமில்லை.

இன்னுமொரு விஷயம், தமிழ் நாட்டில் இப்பொழுது

வித்தியாசமான ரசிச்சுக் கூடிய படங்களும் உருவாகப் படுகின்றன. எனவே இங்கு உருவாகும் படங்கள் அவற்றிற்குச் சமையதையாக அமைய வேண்டும். அவ்வாறு அமையும் பட்சத்திலே, தரத்தின் தன்மை கண்டு, சர்வ தேசப் போட்டிகளுக்கு நமது தமிழ்த் திரைப்படங்களை அனுப்பி வைக்க முடியும். தமிழ் நாட்டிலும் இப்படங்கள் திரையிடப்படும் வாய்ப்பைப் பெறமுடியும்.

இலங்கைத் தமிழ் திரைப்படங்களின் சரளஞ்சகத் தன்மைக்குத் தடைக்கல்லாக இருக்கும் மற்றொரு அம்சம் மொழியாகும். இந்தியத் தமிழ் பேசும் பாணியை இலங்கையில் வாழும் தமிழரும், முஸ்லிம்களும் புரிந்து கொள்கின்றனர். இந்தியத் தமிழ்ப் படங்கள் இந்தப் பரிச்சயத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளன. அதே சமயம் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு மொழியைப் புரிந்து கொள்பவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவு. அது மாத்திரமல்லாமல், மிகவும் விரைவாகப் பேசுவதன் காரணமாகவும் ஒலிவடிவங்கள் தெளிவாகக் கேட்பதில்லை.

உதாரணமாக, பொன்மணி என்ற படத்திலே, உரையாடல்களோ மிகவும் அருமையாகத் தான் இடம் பெறுகின்றன. அந்த அற்ப சொற்ப வசனங்கள் தன்னும் தெளிவாகவும், விளங்கும் விதத்திலும் அமையாத காரணத்தால், படத்தின் குறைபாடு மேலும் அதிகமாகியது.

'பொன்மணி' படத்தை நெறிப்படுத்தியவர் தமிழ் தெரியாத ஒரு சிங்கன நெறியாளர். இவருடைய நெறியாள்கையில் படக்கதை மிக மந்தமாக நகர்த்தப்பட்டதற்குக் காரணம், நெறியாளருக்கு யாழ்ப்பாணக் கலாசாரக் கோலங்களிலும், காட்சி

யமைப்பின் முக்கியத்துவம் அல்லது முக்கியத்துவமின்மை அதிகார பூர்வமாகத் தெரிந்திருக்காமல் போனதுதான்.

'பொன்மணி' யிலே படங்கூறும் செய்தியிருந்தாலும், கதையில் கட்டுக்கோப்பு இல்லாதது காரணமாக, பாத்திரச் சிருஷ்டி நேர்த்தியாய் அமையவில்லை. எனவே படத்தின் நோக்கம் எவ்வாறு இருந்தபோதிலும், செயல் ரீதியாகப் படம் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டது. இதற்காக நாம் நெறியாளரை நொந்து பிரயோசனமிட்டோ. அவர் தமக்குக் கிடைத்துள்ள எழுத்துப் பிரதியைக் கொண்டு, தமக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற விளக்கத்தின் பேரிலும், தாம் புரிந்துகொண்ட விதத்திலும் ஒரு தமிழ்ப்படத்தை நெறிப்படுத்த முன்வந்தார். அவருடைய அந்தப் பங்களிப்புக்காக நாம் அவரைப் பாராட்டலாம்.

காலவூர் ராசதுரை இந்த காட்டிலே ஒரு சிறந்த தமிழ் சிறுகதையாசிரியர். பல்துறைகளிலும் ஈடுபாடுடைய ஒரு நல்ல எழுத்தாளர். ஆனால் அவருடைய கதைகள் கிளிமாவுக்கு எடுபடக் கூடிய கதைகள் அல்ல. சம்பவங்கள் குறைவு. எனவே 'பொன்மணி' திரைப்படம் வெற்றி பெறாததில் ஆச்சரியமொன்று மில்லை.

அதேசமயம், செங்கை ஆழியான் என்ற மற்றுமொரு இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளரின் 'வாடைக் காற்று' என்ற நாவல் திரைப்படத்துக்குரிய அம்சங்களைக் கொண்டிருந்ததனால் திரைப்பட வடிவத்தில் அது சோடை போகவில்லை. அங்கு யாழ்ப்பாணப் பேச்சு இடம் பெற்ற போதிலும், படத்தின் ஏனைய அம்சங்கள் பரவாயிழைப்போல் அமைந்ததனால், மொழிக் குறைபாடு அதிகம் பொருட்படுத்தப்படவில்லை.

இங்கு தயாரிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் படங்களிலே தொழில்நுட்ப ரீதியாக ஓரளவு திருப்தியளித்த படம் 'காத்திருப்பேன் உனக்காக' எனலாம். தெளிவான படப்பிடிப்பு, பொருத்தமான படத் தொகுப்பு, கலப்படமில்லாத ஒலி, பாடல் ஒலிப்பதிவு இசை, இணைவு ஆகியன குறைபாடுகள் அதிகமின்றியிருந்தன. பாத்திர அமைப்பும் பாராட்டுப்படியாக இருந்தது. இடைவேளை வரை படம் நன்றாக இருந்தது. சிங்கள நடிக்கை ருக்மணிகேவ் இந்தப் படத்திலே தமிழில் பேசி நடித்ததையும், சிங்களப் பாடகி சுஜாதா அத்தளையக்க இனிமையான பாடல் களைப் பாடியிருந்ததையும் குறிப்பிட வேண்டும். இந்தப் படத்தின் படப்பிடிப்பாளர் தேவேந்திரனும், நெறியாளர் எஸ். வி. சந்திரனும் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

நடிப்பையும், படத்தொகுப்பையும் பொறுத்த மட்டிலே, 'அவன் ஒரு ஜீவநதி' என்ற படம் கவனத்தை ஈர்த்தது. மாத்திரை கார்த்திகேசு எழுதிய கதையை ஜே. பி. ரொபர்ட் நெறிப்படுத்தினார். சிங்கள — தமிழ் தொழில்நுட்பவியலாளர்கள் இப்படத்திலே இணைந்து தொழிற்பட்டிருக்கின்றனர். பரினாலை, மன்குமார், விஜயராஜா, திருச்செந்தூரன், ஏகாம்பரம், கே. எஸ். பாலச்சந்திரன் போன்றோர் நடிப்பிலே வித்தியாசம் தெரிந்தது.

யதார்த்த பூர்வமான நடிப்பு என்று எடுத்தக் கொண்டால், ஜொஹார், கலைச்செல்வன் ஆகியோர் நடித்த நான் உங்கள் தோழன் என்ற படம் பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டும் வி. பி. கணேஷன் 'புதிய காற்று' என்ற படத்திலே நடித்ததைவிட 'நான் உங்கள் தோழன்' படத்திலே கொஞ்சம் ஏற்றுக் கொள்ளாத

தக்க விதத்திலே நடத்துள்ளார். மற்றும் தர்மரத்தினம், லாதிப் ராமதாஸ் போன்றவர்களும், ருக்மணிதேவி, சபாஹினி ஆகியோரும் தமது திறமையைக் காட்டினர். பொன்மணி படத்தில் நடத்த சபாஹினி. இந்தப் படத்திலே தனக்குத் திறமையுண்டு என்பதை நிரூபித்தார். இசையமைப்பாளர் ரொக்சாமியின் பங்களிப்பும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கைத் தமிழ்ப் படங்களின் மொழிப் பிரச்சினையை ஓரளவுக்குத் தீர்க்கும் விதத்திலே 'கோமாளிகள்' படம் தயாரிக்கப்பட்டது எனலாம். தமிழ் நாட்டு பிராமணத் தமிழில் பேசும் தம்பதியர். மாளிகாவத்தை முஸ்லிம் தமிழில் பேசும் ஒருவர். யாழ்ப்பாணக் கிராமியத் தமிழில் பேசும் ஒரு கம்பதியர். உயர் மட்டத் தமிழில் பேசும் அவர்களுடைய டொக்டர் மகன். நன்றாகத் தமிழ் பேசும் ஒரு சிங்களவர், தமிழ்நாட்டுப் டீர்விகம் கொண்ட கிறிஸ்தவத் தம்பதியர், செந்தமிழ் பேசும் அவர்கள் புதல்வி, தமிழ் நாட்டுப் பாணியில் பேசும் வீட்டுக்காரரும் அவருடைய தம்பியும், அவருடைய மகனும் இப்படிப் பலவிதமான தமிழ் பேசும் பாத்திரங்களை இந்தப் படத்தில் அறிவுகப்படுத்தியிருந்தனர்.

இவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது இலங்கைத் தமிழ்ப் படங்கள் தொடர்ந்து தயாரிக்கப்பட்ட வேண்டுமாயின், சிங்கள மக்களையும் கவர்ச்சிய விசுத்திலே கூடுதலான பார்வையாளர்களைப் பெறக் கூடிய படங்களைத் தயாரிக்க வேண்டும். இலங்கையில் மாத்திரமன்றி, தமிழ் கூறும் நல்லுலகிலே வரவேற்பைப் பெறக் கூடியதாகவும் இப்படங்கள் தயாரிக்கப்பட வேண்டும். மேலும் விளக்கமாகக் கூறினால், கலைத் தரமான படங்களாக இவை

அமைய வேண்டும். தமிழ்நாட்டுப் படங்கள் கூட தரமுயர்ந்த நிலையில் இ. பொழுது தயாரிக்கப்பட்டு வரும் வேளையில் இலங்கைத் தமிழ் படங்கள் நிச்சயமாகத் தரமுயர்ந்தவையாய் இருக்க வேண்டும்.

விடியோ 15 மி.லி மீட்டர் சாதனங்களைக் கொண்டு பரீட்சார்த்தமாகச் சில கலைத்துவத்திரைப்படங்களைத் தயாரித்துப் பார்த்தலாம். இலங்கையில் பேசப்படும் சகல விதமான தமிழ் உச்சரிப்பு முறைகளையும் ஒரே படத்தில் திணீத்து அவியலாகச் சமைக்கலாம். பிராந்திய ரீதியான படங்களைத் தயாரிக்கலாம்.

நல்ல கருத்துள்ள கதை, வித்தியாசமான பார்க்கலை, யகார்த்தபூர்வமான பாத்திர அமைப்பு, இயல்பான நடப்பு, பொருத்தமான குழல், அளவான சம்பாஷணை, குறியீடுகள், கர்நாடக — நாட்டுப் பாடல், பண்ணிசைகளின் நவீனத்துவமெருகு, எஞ்சிய பகுதியை கமரா வே சொல்ல இடமளித்தல் போன்றவை ஒரு நல்ல ரசிக்கக்கூடிய படத்தின் அத்தியாவசிய அம்சங்களுள் சில.

இலங்கைத் தமிழர், இந்திய வம்சாவளித் தமிழர், முஸ்லிம்கள், மலேயர் ஆகியோர் மத்தியில் காணப்படக் கூடிய ஒரு பொதுவான 'இலங்கைத் தன்மை'யை மொழி என்ற வகையிலும், மொழியைச் சார்ந்த கலாசாரம் என்ற வகையிலும் ஓரளவு இனங்கண்டாலும் சிங்கள தமிழ் மக்களிடையே இலங்கைத் தன்மையை இனங்காணுவது அவ்வளவு இவருவானதல்ல.

(கருத்தரங்குகளில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரை)

முயல் குட்டி

— சுதாராஜ்

காலையில் வழக்கம்போலக் கத்தரிச் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சத் தொடங்கினேன். பாம்பு தலையை அசைத்ததைத் தவிர வரவதுபோல, தண்ணீர் வாய்க் காலில் வந்துகொண்டிருந்தது. கால்களை எடுத்து வைக்கும்பொழுது 'கனக்' எனக் கவ்விப்பிடித்தது. தண்ணீரை இன்றொரு பாத்திக்கு மாற்றியதும் ஏதோ ஓடியது போன்ற அரவம் கேட்டது. சற்று விலகி, குளிந்து கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். ஒரு அடியரத்துடன் பதுங்கிக் கொண்டு...

முயல் குட்டி!

இவ்வளவு சிறிய குட்டியாக நான் இதற்கு முதல் முயலைக் கண்டதில்லை. நண்பன் தில்லையின் வீட்டில் முயல் வளர்க்கிறார்கள். கொழு கொழு எனத் திரட்சியாகப் பெருத்து வளர்ந்த முயல்கள் கம்பி வலையால் அடைக்கப்பட்ட கூட்டுக்குள் விட்டிருந்தார்கள். கட்டித் தொங்க விடப்பட்ட இலை குழைகளை எவ்வித லயிப்பும் இல்லாமல் அவை கடிக்கும். அண்மையிற் போய் வலையி னூடாகப் பார்த்தாற் கூடச் சற்றும் வெருட்சியடையாமல் குழையை நறுக்கித் தின்றுகொண்டிருக்கும்.

அந்த முயல்களைப் போல பால் வெள்ளையாகவோ, கறுப்பாகவோ இல்லாமல் இந்தக் குட்டி மண்ணிறமும் சாம்பற்

கறுப்பும் சேர்ந்த ஒரு நரைத்த நிறமாக இருந்தது. அதனாலேயே அவற்றை விட வடிவாகவும் இயற்கையோடு ஒன்றிப்போன மாதிரியும் இருந்தது. காய்ந்த இலைச் சருகுகளுள், மண்பொந்துகளுள் ஒழிந்து பிற மிருகங்களிடமிருந்து தப்புவதற்காகத்தான், காட்டு முயல்கள் இந்நிறத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன போலும்.

பொதுவாக எனக்கு முயல்களைப்பற்றிய ஞானம் மிகவும் குறைவு. அதிலும், காட்டு முயல்களைப்பற்றி குறைந்த பட்சமும் இல்லை. ஓரிரு முறை கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்; வீட்டைச் சுற்றுவர உள்ள காணித் துண்டுகள் பற்றையும் புதருமாக ஒரு சிறிய காடு போலத்தான். வீடு கட்டுவதற்காகப் பற்றைகளை வெட்டிக் காணியைத் துப்புரவு செய்த பொழுது ஞாயமான காட்டு முயல்கள் இருந்ததாக வேலை செய்தவர்கள் முன்னர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் நான் அதுபற்றி அறிய முயன்றதில்லை. காட்டு முயல்கள் துடினமாகவும் பொல்லாதவையாகவும் இருக்குமென எனது அறிவுக்கு எட்டியவரை கருதியிருந்தேன்.

ஆனால் இந்த முயல்குட்டி பயந்து நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது! ஒவ்வொரு மயிர்க்கணைகளும் நடுங்குகின்றன. அதன் அடிவயிறும், கால்களும் தண்ணீரில்

நனைந்திருக்கிறது... குளிரில் நடுங் குகிறதா அல்லது என்னைக் கண்டு பயத்தில் நடுங்குகிறதா என்று புரியவில்லை. பார்வை, மிகவும் பயந்துபோன மாதிரித் தான் தோன்றியது. கையில் பிடித்திருந்த மண்வெட்டியைத் தூரப் போட்டேன், எனினும் அதன் நடுக்கம் தீரவில்லை. சின்னஞ்சிறு குட்டி... அதனால் பயப் படுவதாக இருக்கலாம்.

முயல் குட்டியைப் பிடிக்க வேண்டும் எனும் ஆசை இயல்பாகவே என்னுள் கிளர்ந்தது. பிடித்தால், என் குழந்தைக்குக் காட்டலாம் எனும் ஆர்வமும் ஒருபுறம் தூண்டியது.

குழந்தை முயல் குட்டியைக் கண்டால் சந்தோஷப்படுவாள். காகங்கள், குருவிகளைக் கண்டாலே அவளுக்குப் புதுமையாயிருக்கிறது; குதூகலமடைகிறாள். மனைவி குழந்தைக்குச் சாப்பாடு ஊட்டும் பொழுதுகளில் வெளியே கொண்டுவந்து ஊரி யுள்ள காகங்களைவெல்லலாம், 'காக்கா!' 'காக்கா!' என அழைத்துக் காட்டுவாள். குழந்தை அவற்றில் என்ன விநோதத்தைக் காண்கிறாளோ! மதில்மேலும் மரங்களிலும் உள்ள காகங்களைத் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தபடியே சாப்பிட்டுத் தீர்த்துவிடுவாள். குயில், குருவி, மைனா எதைக் கண்டாலும் 'க்க-கா-ஆ!' எனக் கையசைப்பாள். குழந்தைக்கு எல்லாம் இப்பொழுது 'க்க-கா-ஆ'தான். இது குயில், இது மைனா என்ற வேறுபாட்டைப் புரிய இன்னும் காலமிருக்கிறது. ஆனால் இது முயல்! பறவைகளைப் போலப் பறக்காமல் தாவித் தாவி ஓடும் பிராணி. பறவைக்கும் முயல் குட்டிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் குழந்தை இலகுவில் புரிந்து கொள்வாள்.

பிடிக்க வேண்டும் என்ற தோன்றிவிட்டது. ஆனால் எப்படிப் பிடிப்பது? அதன் வாயின் முன் இரு பற்கள் கூர்மையாக வெளியே தெரிகின்றன; கடிக்குமோ?

முயல் கடிக்குமா என்பது பற்றிச் சரியாகத் தெரியவில்லை. வீட்டுப்பூனை கடிப்பதில்லை; ஆனால் காட்டுப்பூனை கடிக்கும் என்று சொல்கிறார்கள். அதுபோல, காட்டு முயலும் கடிக்கலாம். அவ்வளவு ஏன்? அணில் கூட, பார்த்தால் எவ்வளவு சாதுவான பிராணியாகத் தெரிகிறது; பிடித்தால் கடிக்கிறது. ஒரு சாயலுக்கு முயல் குட்டியின் மூஞ்சையும் (அந்த நீண்ட செவிகளைத் தவிர) அணிலை ஒத்ததுபோலத் தெரிகிறது! எனவே கடிக்கக்கூடிய சாத்தியங்கள் உள்ளன. அல்லது தற்பாது காப்புக் காகவேனும் கடிக்க முற்படலாம்.

இது குட்டிதானே... 'கடிக்காது... பிடி' எனத் தள்ளியது மனசு. முயல் குட்டியைப் பிடிப்பதற்கு ஆயத்தமானேன். அதன் கழுத்தில் அமத்திப் பிடிப்பது தான் நல்ல உபாயம் எனத் தோன்றியது. அப்படியானால் அது தலையைத் திருப்பிக் கடிக்க எத்தனிக்க முடியாது. தப்பி விடலாம்! ஆனால் கழுத்தில் அழுத்தினால் அது செத்துப் போகவும் கூடும்!

தில்லை முயற் கூட்டுக்குள் கையைவிட்டு முயலின் செவியில் பிடித்துத் தூக்குவது நினைவில் வந்தது. 'முயலுக்கு அதன் பலமே செவியில்தான் இருக்கிறது!' அவன்தான் சொன்னான். பிறருக்குத் தெரியாத விஷயமென்றால் தனது கையாலும் தாராளமாகப் போட்டுச் சொல்லக்கூடிய வன் தில்லை என்பதால், அவனது சந்தோஷத்தைக் குழப்பாது சொன்னதைச் சரி எனக் கேட்டு

வந்தேன். பின்னர் அதை மறந்திருந்தேன். இப்பொழுது அது நல்ல ஐடியாவாகப் பட்டது. செவியில் பிடித்தால் முயல் குட்டி கடிக்காது! அதன் செவியைப் பார்த்தேன். குத்தென மேலுயர்ந்து நல்ல வசதியாகத்தான் இருக்கிறது, இரண்டு செவிகளையும் சேர்த்து ஒருகையால் பிடிக்கலாம். அதற்கு வலிக்குமோ? செவியில் பிடித்துத் திருகினால் எங்களுக்கு வலிக்கிறது. முயலுக்கு வலிக்காதா, என்ன?

இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் முயல்குட்டியைப் பிடித்தமாதிரித்தான் என மனதைச் சமாதானப்படுத்தினேன், ஓடவிடாமல் ஒரே எத்தனிப்பில் பிடிப்பது, ஓடினாலும் விடாமல் துரத்திப் பிடிப்பது போன்ற திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டேன் முயல் குட்டியைப் பிடிப்பதற்கு நான் ரொடி! சர்வ வல்லமையையும் சேர்த்துக் கொண்டு அதன்மேல் பாய்ந்தேன். அது மிகச் சாதாரணமாக தாவி ஓடிச்சென்று இன்னொரு மரத்தடியோடு பதுங்கி நின்று திரும்பிப் பார்த்தது! ஓடி விடுமோ என உள் மனம் சொல்ல வலது கையை வெறுமனே வீசி, வீசி அதன் செவிகளைப் பிடிப்பது போல இருதடவை ஒத்திகை பார்த்தேன். பின்னர் அவ்வாறு மிக நேர்த்தியாகச் செயற்படுத்தினேன்; 'கீ! கீ! கீ!'

நினைத்ததுபோல அவ்வளவு கஷ்டமான காரியமாக இருக்கவில்லை, முயல் குட்டியைப் பிடித்துவிட்டேன்.

றபர் பொம்மையை அழுத்தினால் ஒலிக்கும் குரலைப்போல முயல் குட்டி கத்தத் தொடங்கியது. அச்சத்தம் கேட்டு எங்கள் வீட்டு நாய் தூக்கம் கலைந்து ஓடி வந்தது. இது ஒரு மொல்லாத சாமான். பாம்பு, பூச்சி, ஓணான்

போன்ற ஜந்துக்களை வளவிற்குள் கண்டால் கலைத்துப் பிடித்துக் கடித்துப் போட்ட பின்னர்தான் மறுவேலை பார்க்கும். இப்பொழுது முயல் குட்டியை என்கையில் கண்டதும் வலு உற்சாகத்துடன் தொங்கிப் பாய்ந்தது. கையை உயர்த்திப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓடினேன். நாயும் தொங்கித் தொங்கிப் பாய்ந்தவாறு என்னை ஓடி வந்தது. நான் வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். நாய் மேற்கொண்டு வராமல் வாசலிலேயே பிறேக் அடித்தது.

ஏனெனில் அங்கு எனது மனைவி நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

'என்ன? என்ன?' என்றாள்.

செவிகளைப் பிடித்த கையை நீட்டினேன்.

'முயல் குட்டி!'

'எப்பிடி வந்தது?'

'இரவு, தாயோடை புல்லுமேய வந்திருக்கும். தாய் போட்டுதுபோல, இவர் கவனியாமல் தோட்டத்திலேயே நிண்டிட்டார்'

'ஐயோ, பாவம்! தாய் எங்கையெல்லாம் தேடித் திரியுதோ தெரியாது!'

'இல்லை யில்லை! அதுகும் இஞ்சைதான் எங்கையாவது ஒழிச்சிருக்கும்!' என மனைவியைச் சமாதானப் படுத்தினேன். வீட்டையும் வீட்டோடு சேர்ந்த சிறு தோட்டத்தையும் சுற்றவர மதில் அமைந்துள்ளது. ஒரே ஒரு வழியான கேற்றாடாக நுழைந்து வந்து பின்னர் போகும் வழி தெரியாமல் தங்கியிருக்கலாம்.

முயல் குட்டி கத்தும் சத்தத்தில் குழந்தை கண்களை மூடிக்கொண்டு திரும்பி அம்மாவின் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்திருந்தான்.

‘இஞ்சை பாரம்மா, முயல் குட்டி... என்ன பயம்? அப்பா பயப்பிடாமல் வைச்சிருக்கிற தானே?’ என குழந்தையின் கவனத்தைத் திருப்ப முயற்சித்தேன், அவள் திரும்பவில்லை.

முயல் குட்டி கால்களை உதறி உதறித் துடித்தது. துடிக்கிற துடிப்பில் செவிகள் அறுந்து விழுந்துவிடுமோ என்று தோன்றியது. கீழே சீமெந்துத் தரையில் விட்டேன். தாவி ஓடிச் சுவர் மூலையில் பதுங்கியது. வெளியே ஓடிவிடாதவாறு குறுக்காக நின்று கொண்டு; ‘கார்ட்போட் பெட்டி ஏதாவது இருக்கிறதா?’ என மனைவியிடம் கேட்டேன் — முயல் குட்டியை விடுவதற்கு.

பெட்டியொன்று தேடி எடுப்பதற்காக மனைவி (குழந்தையை தம்பியிடம் கொடுத்துவிட்டு) உள்ளே போனாள்.

அந்தக் கணத்தில் நாய் வீட்டுக்குள் பாய்ந்தது. நாய் முயல் குட்டியைக் கலைக்க, நான் இரண்டையும் கலைத்துக்கொண்டு ஓட, எங்களுக்குப் பிறகால் தம்பி குழந்தையுடன் ஓடி வர...

— சூய் சூய், ஏய் ... அடக்கி! அடக்கி! ... அங்காலை போ! ... கீ! கீ! கீ! இரண்டடி உயரத்தில் பூச்சாடியொன்று ஹோலின் ஒரு மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒரு இடைவெளியூடு முயல் குட்டி ஓடி மூலையில் ஒதுங்க, மறுபக்க இடைவெளியூடு நாய் ஓடி அதைப் பிடிக்க, இருபக்கமாகவும் ஓட முடியாது சாடியின் மேலாக எட்ட முனைந்து. முழங்கால் அடிப்பட தலைகரணமாக விழுந்தேன்.

இந்த அமர்க்களத்தில் குழந்தை வீரிட்டுக் குளற ஆரம்பித்தாள்.

குளப்பம் நடப்பதையுணர்ந்து மனைவி ஓடிவர, நாய் வாலை மடக்கிக்கொண்டு வெளியே ஓடியது. நான் முயல் குட்டியைப் பிடித்துக்கொண்டேன். அதைப் பார்த்துப்பார்த்துக் குழந்தை உரத்து அழுது கொண்டிருந்தாள்.

முயல் குட்டியின் சேமம் எப்படியிருக்கிறது எனக் கவனித்தேன்; அதன் முன்னங்கால் ஒன்றை நாய் பதம் பார்த்திருந்தது. நாயின் பல் விஷமாயிறே முயல் குட்டி செத்துப்போய் விடுமோ?

எனது அடிபட்ட காலின் வலி உச்சம்தலைவரை ஏறுவது போலிருந்தது. பார்த்தால் முழங்காலில் ஒரு சதைத் துண்டை அப்படியே சீவி எடுத்ததுபோல சீமெந்துச் சாடியின் கடின விளிம்பு பதம் பார்த்திருந்தது!

மனைவி மருந்து எடுத்துவந்து தந்தாள்; ‘போடுங்கோ’ என்று மிகவும் நன்றிப் பெருக்குடன். அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு எனது காயத்துக்கு மருந்தைத் தடவினேன்.

‘முதல் முயல் குட்டிக்குப் போடுங்கோ! பாவம், செத்துப் போயிடும்!’

முயல் குட்டியின் காயத்துக்கும் மருந்தைப் போட்டு அதைப் பாதுகாப்பாக விட ஒரு இடம் தேடினேன். நாய் வசலிலேயே நின்றதால், கார்ட்போட் பெட்டி எடுப்பதற்கு மனைவியைத் திரும்பவும் விட்டுக்குள் அனுப்ப எனக் குத்துணிவில்லாதிருந்தது. குழந்தையின் தொட்டில் என் கண்களிற்பட்டது. அதுதான் சரி என முயல் குட்டியைத் தொட்டிலில் விட்டு, பரம திருப்தியுடன் திரும்பினேன்.

அழுது ஓய்ந்து அமைதியாக இருந்த குழந்தை அதைக் கண்டு

மீண்டும் குளறத் தொடங்கினாள். உடனே தொட்டிலிலிருந்து முயல் குட்டியைத் தூக்க வேண்டிய தாயிற்று — அழுகையை நிறுத்த.

‘பாவம் அதைப் போக விடுங்கோ... தாய் எவ்வளவு கவலைப்படும்?’ என மனைவி சொல்ல நானும் அதற்கு இணங்கினேன். ஆனால் நாயிடமிருந்து தப்பவண்டுமே?

‘இரவைக்கு நாயைக் கட்டி வைச்சிட்டு, முயல் குட்டியைத் தோட்டத்துக்கை விட்டால் தாய் வந்து கூட்டிக்கொண்டு போயிடும்’ என மனைவி தனது ஆலோசனையைத் தெரியப்படுத்தினாள். அது சரியாகவே எனக்கும் பட்டது. அதுவரை முயல் குட்டியை ஒரு அறையுள் விட்டுப் பூட்டிவிடலாம் எனத் தீர்மானித்திருந்தோம்.

அதன் பிறகுதான், கத்தரிக்கு நீர் பாய்ச்சிக்கொண்டிருந்த நினைவு திரும்பவர... ஓடினேன். அங்கு எனது தேவையில்லாமலே தண்ணீர் ஒவ்வொரு பாத்தியாக உடைத்து, உடைத்து ஓடியிருந்தது. முயல் குட்டிக்குப் பசியாக இருக்கும் என்ற யோசனையோடு திரும்ப வந்து—

‘பால் மிச்சம் இருக்கா?’ என மனைவியைக் கேட்டேன். ‘பசுப்பால் குடுத்தால் முயல் குட்டி வலி வந்து செத்துப்போகும்’ என்றான் தம்பி, இவனும் தில்லையின் ‘ஸ்டையிலை’ தான் பிடிக்கிறானே என ஓரக்கண்ணால் பார்த்தேன்.

‘உம்மையாத்தான்!’ என எனது பார்வைக்குப் பதில் சொன்னான்.

‘அப்ப, பிள்ளைக்குக் குடுக்கிற பாலில் கரைச்சு வைப்பம், ஒண்டும் செய்யாது’ என நானே முடி

வெடுத்துக்கொண்டு லக்டோஜனை எடுத்து ஒரு பாத்திரத்தில் கரைத்தேன்.

‘தட்டிலை பால் குடிச்சுப் பழக்கபில்லாமல் எப்பிடிக்குடிகும்?’ என மனைவிகேட்க அலட்சியமாக ‘அது குடிக்கும்!’ எனச் சொல்லிவிட்டு அறைக்குப் போனேன்.

கதவைச் சற்றுத் திறந்து தலையை மட்டும் உள்ளே நீட்டிப் பார்த்து, பின்னர் நுழைந்து கதவை மீண்டும் பத்திரமாகப் பூட்டினேன். முயல் குட்டி கட்டிலின் கீழ் ஒரு மூலையில் கடிபட்ட காயத்தை நக்கியவாறு இருந்தது. அதைக் கலையப்படுத்தாமல், படுத்த மெதுவாக உடம்பு நகர்வதுபோல கட்டிலின் கீழ் மெல்ல ஊர்ந்து தட்டுடன் பாலை அதன் முன் வைத்தேன். எனது கை அண்மித்ததும் ஒரு பாய்ச்சல் தாவியது; பார்த்து தட்டுப் பட்டு அதன் முகத்திலும் என் முகத்திலும் பால் தெறித்து நிலத்தில் ஓட, தட்டு கவிண்டு போனது!

நான் சற்றும் தாமதியாது எழுந்து துரிதமாக இயங்கினேன். சிந்திய பாலை இரண்டாம் பேருக்குத் தெரியாது துடைத்துத் துப்பரவு செய்தபின் பதட்டப்படாமல் வெளியே வந்தேன். குசினியில் பாத்திரத்தை வைத்துவிட்டு நல்ல பிள்ளையாக நழுவ முயற்சிக்க...

‘என்ன? முழுப் பாலையும் குடிச்சிட்டுதோ?’ என மனைவி கேட்டாள்,

‘ஓம்! ஓம்!’
‘பாவம்! நல்ல பசிபோலே’
‘ஓம்! ஓம்... பசி!’

தனது தோல்வியை மறைக்கவோ என்னவோ, ‘அது சரி

இண்டைக்கு வேலைக்குப் போக யில்லையோ? எனக் கதையைத் திருப்பினான்.

‘எவ்வளவு நேரமாச்சு! ஒவ்வொரு நாளும் போற வேலை தானே, நாளைக்குப் போகலாம்!’

உண்மையிலேயே இன்று வேலைக்குப்போக எனக்கு விருப்ப மிருக்கவில்லை. முயல் குட்டியைப் போக விடுவது எனத் தீர்மானித்திருந்தாலும் உண்ணா அது எனக்குச் சம்மதமில்லாதிருந்தது. நான் அதை மிகவும் விரும்பினேன். அதன் பயத்தைத் தெளிவிப்பது, குழந்தைக்கு அதன்பாலுள்ள பயத்தைத் தெளிவிப்பது, நாயுடன் சகஜமாகப் பழகவைப்பது இதையெல்லாம் மெல்ல மெல்ல சாத்தியமாக்கலாம்.

முயல் குட்டிக்குப் புல்பிடுங்கி வந்து போட்டேன். பின்னர் அடிக்கடி கவனித்தேன். அது புல்லையும் சாப்பிடாமல் நடுங்கிக் கொண்டு கிடந்தது. சில வேளைகளில் தனது காயத்தை நக்கியது. சில வேளைகளில் உறக்கத்தி விருந்து கதவு திறந்ததும் திடுக்கிட்டு விழித்தது. அதைக் குழப்பக்கூடாது, ஆறுதலெடுத்தாற்றான் பயம் தெளியுமென பிறகு அந்தப் பக்கம் போவதை நிறுத்தினேன்.

இரவு ஏழு மணியைப்போல வெளியே ‘கீ! கீ!’ எனச் சத்தம்! ‘இன்னொரு முயல் குட்டி!’ என விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடினேன். அது இன்னொன்றல்ல. வீட்டில் யாரோ அறைக் கதவை மறதியில் திறந்து விட்டிருக்கிறார்கள். இருண்டதும் இது வெளிக் கிட்டிருக்கிறது. முற்றத்தைத் தாண்டமுதலே நாயின் கண்களில் பட்டுவிட்டது. பிறகென்ன? நாயை விரட்டிவிட்டு முயல் குட்டியைப் பிடித்துவந்து பார்த்தால் அதன் உடலில் இன்னொரு காயம்!

காயத்துக்கு மருந்திட்டு அதன் நிலைமையை அவதானித்தோம். அவ்வளவு மோசமாக இல்லை.

தாயோடை போட்டுதெண்டால் தப்பியிடும். இஞ்சை நிண்டு வீணாக நாயிட்டைக் கடிபடப் போகுது. என மனைவி மீண்டும் வலியுறுத்தினாள். பத்து மணியளவில் நாயைக் கட்டில் (கட்டிலில் அல்ல) போட்டுவிட்டு முயல் குட்டியைத் தோட்டத்துள் விட்டோம்!

அடுத்தநாட்காலே எழுந்ததும் முதல் வேலையாக முயல் குட்டி போய் விட்டதா என்றுதான் பார்த்தேன். கத்தரிக்கு நீர் பாசும் பொழுது உன்னிப்பாக எல்லா இடங்களிலும் அவதானித்தேன். முயல் குட்டியைக் காணவில்லை; அது போய் விட்டது!

வேலைக்குப் போய் வந்து, மாலையில் மீண்டும் கத்தரித் தோட்டத்துள் சென்றேன். புற்களை பிடுங்கி உரமிட்டால் கத்தரி செழிப்பாக வளர்ந்து காய்க்கும், புல் மாட்டுக்கும் உணவாகுமென்பதால் மாலை வேளைகளில் எனது வழமையான பொழுது போக்குகளில் இதுவும் ஒன்று கத்தரிச் செடிகளுக்கு தவழ்ந்து தவழ்ந்து புற்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அண்மையில் ஒரு சரசரப்பு. திரும்பிப் பார்த்தால் முயல் குட்டி! அடே, நீ போகவில்லையா?

மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் என்னுள் பொங்கி எழுந்தது. எனினும் முன்னரைப் போலப் பதட்ட மடையாமல் அதைக் காணாதவன் போலக் கண்டுகொண்டு எனது கடமையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். இப்பொழுது அது வெருட்சியடையாமல் நிற்கிறது. பச்சைப் புல்விண் குருத்து இலைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கடித்து மென்று

கொண்டிருந்தது. சரியாகப் புல்மேய்க்கூட அதற்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. புல்மேய்வதற்குக் கூட இப்பொழுதுதான் பழகு கிறது! அம்மாவைக் காணவில்லை யென்று அழாமல் தானாகவே சாப்பிடப் பழகி தன்னிச்சையாகவே வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளத் துணிந்துவிட்டது! இயற்கையின் ஆற்றலைக் காண்கையில் என் நெஞ்சில் சோகம் குமுறலெடுத்தது.

பொழுதுபட, வெளியே வந்து மனைவியிடம் சங்கதியைக் கூறினேன்; ‘முயல் குட்டி இன்னும் போகவில்லை’ இன்னும் போகவில்லை என்னும் பொழுது இனிப் போகலாம் எனும் அர்த்தமும் தொங்கி நிற்கிறது. உண்மையில் அப்படியொரு கவலையும் என் மனதில் தொங்கி நின்றது.

‘உங்கடை நாய் விட்டுவைக்கப்போகுதோ?’ என மனைவி தன் சந்தேகத்தைக் கிளப்பினாள்.

இண்டைக்கு முழுக்க நாய் அவிட்டு நினைத்து, ஒன்றும் செய்யயில்லைத்தானே?’

—நாய் கத்தரித் தோட்டத்துட் போவதில்லை என்பது ஒரு காரணம். அதனுள் அசிங்கம் பண்ணக்கூடுமென ஆரம்பமுதலே போக விடாமல் தடை செய்ததால், அது அந்தப் பக்கம் போவதில்லை. இதைவிட இன்னொரு விடயம்; நாய் முன்னர் மணிப்புரு. மைலா, புலுனி, போன்ற பறவைகள் வந்தாலும் விடாது கலைக்கும். அந்நேரங்களில் நாயை அகட்டித் தடை செய்ததால் பிறகு அது அவைகளைப் பழகி விட்டது. இப்பொழுது மைலாக்களும், மணிப்புருக்களும் சர்வ சாதாரணமாக வந்து முற்றத்தில் தீன் பொறுக்கிச் செல்கின்றன. குயில் பூச்செடிகளில் வந்திருந்து கூவுகின்றது. கிளிகள் மிகப்பதிய

வந்திருந்து பயிற்றங்காய் உடைத்துத் தின்கின்றன. இன்னும் பல சின்னஞ்சிறு குருவிகள் வீட்டுச் சூழலில் மிக இயல்பாகவே வந்து சீதமீசைக்கின்றன. நாய் இதை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் படுத்திருக்கும்.

‘நாய் அறிவுள்ள ஜீவன், சொன்னால் கேட்டுப் பழகியிடும்’ என எனது நம்பிக்கையைத் தெரிவித்தேன்.

குருவிகள் வந்து போவது போல, முயல் குட்டியும் வீட்டுத் தோட்டத்தில் நின்று வளராதா என்ற ஏக்கம் என் மனதில் படர ஆரம்பித்தது.

இருண்டு விடிந்தது. காலை சந்தேகத்துடன் தான் தோட்டத்துள் சென்றேன், முயல் குட்டி என்னை ஏமாற்றவில்லை. கண்டதும் மெல்ல மெல்ல காலடிக்கு வந்தது. இது ஓரளவு எனக்கு அதிசயம் தருவதாகவுமிருந்தது. இவ்வளவு சீக்கிரமாக என்னோடு சேர்ந்துவிடுமென நான் நினைத்திருக்கவில்லை. இருதடவை நாயிடம் கடிபட்டபொழுது காப்பாற்றியிருக்கிறேன். அந்த நன்றியுணர்வா அல்லது என்னோடு சேர்ந்தால் தனக்குப் பாதுகாப்பு என உணர்கிறதா? ஒருவேளை தாயைப் பிரிந்த தனிமை இந்த முயல் குட்டியையும் வாட்டுகிறதோ? எதுவோ என்னால் தனக்கு ஒரு தீங்கும் நேராது என அது உணர்ந்துவிட்டது. எனப் புரிந்தது. இது எனக்குப் பெரும் ஆறுதலை அளித்தது. இனி அதை பழக்கியெடுப்பது சுலபம்.

மாலையில் வந்து, விட்டகுறையிலிருந்து புல்லைப் பிடுங்க ஆரம்பிக்க முயல் குட்டி கிட்டவந்தது. எனது வேலையை விட்டு அதன் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்தேன். புல்லைக் கடிப்பதும் பின்னர் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தவாறு

சப்புலதுமாக இருந்தது. எங்காவது ஒழிந்து கிடந்துவிட்டு நான் வந்திருக்கும் நேரங்களில் மட்டும் வந்து புல் சாப்பிடுகிறதோ என்று கூட எண்ணினேன். அந்த அற்ப சீவனின்மேல் தாளாத இரக்கம் சுரந்தது.

புல் பிடுங்கிய பகுதியைத் திரும்பிப் பார்த்தேன்; ஒரேவெளியாக இருந்தது. இப்படியே முழுப் புல்லையும் பிடுங்கிவிட்டால் முயல் குட்டிக்குப் பாதுகாப்பாக இராது எனத் தயக்கமேற்பட்டது. புல் இல்லாவிட்டால் அது போய்விடவும் கூடும். குருவிகளை ஆதரிப்பதற்காக செரி, கொய்யா, கஜா, மா போன்ற பழ மரங்களை நட்டு உண்டாக்கியது போல முயல் குட்டிக்காகப் புல் வளர்ப்பது இன்றியமையாதது எனக் கருதினேன்.

வெறுங்கையோடு வருவதைக் கண்ட மனைவி கேட்டாள்: 'ஏன் புல்லுப் பிடுங்கியில்லையோ?'

'மாட்டுக்கு... இனி புல்லு வேண்டிப் போடலாம்!'

'இப்படித்தான் நடக்குமென்று நான் முதலே நினைச்சனா!' என்றாள் மனைவி. எனினும் அதை ஆதரிப்பது போன்ற அவளது சிரிப்பு என்னை மகிழ்வித்தது.

காலையில் வேலைக்குப் போக வேண்டிய அவசரம் இருப்பதால், மாலை வேளைகளில் முயல் குட்டிக்காக என் நேரத்தை ஒதுக்கினேன். போய் வரம்பில் அவர்ந்து விட்டால் அது கிட்ட வரும். ஒரு சில நாட்களில் என்னோடு நெருக்கமாகப் பழகவும் ஆரம்பித்துவிட்டது. எனது கையை விரித்து நிலத்தில் வைக்க உள்ளங்கையில் ஏறி நிற்கும்! அடுத்து, அதன் மேலுள்ள குழந்தையின் பயத்தைத் தெளிவிப்பது எனத் திட்டமிட்டோம், அதன்படி நான் முயல் குட்டியைக் கையில்

துக்கிப் பழகும்போது குழந்தை அதைக் கவனிக்கக்கூடியதாக மனைவி வைத்திருக்க வேண்டும். முயல் குட்டியைத் தூக்கி நெஞ்சோடு அணைப்பேன்: அது அப்படியே அணைந்துகொள்ளும். அதற்கு முத்தம் கொடுப்பேன். என் தோளில் அதை நிற்கவிட்டு கையை அசைத்து ஆடி குழந்தைக்கு விளையாட்டுக் காட்டுவேன். அதைக் கண்டு அவள் சிரித்துக் குதூகலித்தாள். கையை எட்டி அசைத்து ஆனந்தமடைந்தாள்! சரிப்பட்டு வரும்போலிருந்தது. இன்னும் சில நாட்களில் முயல் குட்டியை வீட்டுக்குள் கூட்டி வரலாம், நாயுடனும் பழக்கிவிட்டால் எல்லாம் சரி!

அடுத்த ஒரு வீவு நாளில் மத்தியானச் சாப்பாட்டின் பின் சற்று ஓய்வாகச் சாய்ந்திருந்தேன். பக்கத்து வெறும் வளவில் அமளி துமளியாகச் சத்தம் கேட்டது; ஆட்களின் கூக்குரல்கள்.

எழுந்து சென்று கிணற்றங்கட்டில் ஏறி நின்று மதிலின் மேலாகப் பார்த்தேன். ஐந்தாறு பேர் எதையோ கலை நுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கைகளில் பெரிய பொல்லுகள் இருந்தன. சில நாய்களும் ஓடித் திரிந்தன. பற்றைக்குள் கற்களை விசிறார்கள்.

'என்னவோ?' என்ற சந்தேகத்தில் உரக்கக் குரல் கொடுத்து அவர்களிடம் கேட்டேன்.

'முயல்!' என்றார்கள்.

அப்போது என்னுடன் மனைவியும் கிணற்றங்கட்டில் நின்றிருந்தாள். அவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு: 'பிடிச்சால் விப்பினமோ தெரியாது ஒரு முயல் வேண்டினால் எங்கடை குட்டியோடையதுணையாய் நிக்கும்!' என அபிப்பிராயித்தாள்.

நான் மீண்டும் உற்சாகமாக குரல் கொடுத்தேன்.

'முயல் பிடிச்சால் விப்பிங்களா?'

'ஓ! நூறு ரூவா!'

— பாட்டத்தில் போட்டுக் கிடந்த ஒரு கொழுத்த முயலை அதன் செவிகளில் பிடித்துத் தூக்கி உயர்த்திக் காட்டினான். தூங்கிச் செத்த மனிதனைப்போல தலை சரிந்து தொங்க, கால்கள் சோர்ந்து தூங்க அது தோற்றமளித்தது.

'ஐயோ!' அதிர்ச்சியில் தடுமாறிகிணற்றுப்பக்கம் சரிந்த மனைவியை இழுத்துப் பிடித்தேன். இருவருமாகத் தொப்புக்கடர் என மறுபக்கம் விழுந்தோம்.

அந்த நேரமாகப் பார்த்து... எங்கிருந்து வந்தானோ தில்லை... என்னைத் தேடி வந்திருந்தான். நாங்கள் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு, கிட்ட ஓடிவந்தான் உதவிக்கு! அதற்குள் நான் அவசரப்பட்டு எழுந்து என் மனைவியின் கையைப் பிடித்துத் தூக்கினேன்.

அவள் அழாக்குறையாக என்னிடம்; 'அதுதான் தாயோ தெரியாது!' எனச் சொன்னாள்.

'என்ன விசயம்?' எனத் தில்லை கேட்க நான் விபரத்தைச் சொன்னேன்.

'முயல் இறைச்சி நல்ல ருசியாயிருக்கும்!' என்றாள்.

மீண்டும்: 'ஐயோ' என அதிர்ந்தாள் மனைவி. நான் அவளை ஆறுதல் படுத்தினேன்.

'அவன் சும்மா!'

'இவ்வளவு மினைக்கெட்டு ஏன் பிடிக்கிறார்கள், அதோடை விளையாடலோ?' என எங்களைப் பார்த்து ஓர் ஏளனத் தொனியில் தில்லை கேட்டான்.

'ஏன் முயலைப் பழக்கினால் அதோடை விளையாடலாம் தானே?' என அவனை மடக்குவதுபோலச் சொன்னேன்; எங்கள் வீட்டு முயல் குட்டியின் கதையை

'எங்கை பாப்பம்?'

தோட்டத்துள் கூட்டிச் சென்று, வரம்பில் அமர்ந்து காட்டினேன். அப்பொழுதுதான் நான் சொன்னதை நம்பினவன்போல, 'அட உம்மைதான்!' என்றவன், சடாரென அதன் செவியைப் பிடித்துத் தூக்கினான்; 'கீ! கீ! கீ!'

'விடு, விடு, விடு... அதை விடு!' என நான் கத்தினேன். விட்டதும் தூர ஓடிப்போனது.

தேடிப் பார்த்தேன். மயிர்க்கணைகள் நடுங்க புற்களின் மறையில் பதுங்கியிருந்தது.

'பாத்தது போதும்! வா! ' என தில்லையை வெளியே கூட்டி வந்தேன். அவனது இன்னொரு குணவிசேடம்; ஓட்டினால் இலகுவில் வீடான். காயைக் கழட்டி அனுப்பும்பொழுது, பொழுதுபட்டு விட்டது.

இரவு எட்டு மணியளவில் சாப்பிடுவதற்கு அமர்ந்தோம்.

தம்பி ஓடிவந்து: 'முயல் குட்டி! கேறி! முயல் குட்டி! கேற்றடி!' எனத் திக்கித் திணறினான். அதற்குமேல் அவனால் பேச முடியவில்லை. ஆனால் என்னால் ஊக்க முடிந்தது.

'என்ன! முயல் குட்டி போட்டுதா?' என்றவாறு எழுந்து ஓடினோம்.

எங்களைக் கண்டதும், நாய்கடவாயைச் சூப்பிக்கொண்டு நழுவி ஓடியது. கேற்றடியில் முயல் குட்டி இறைச்சித் துண்டுகளாகக் கிடந்தது.

இந்துமாகடல் பற்றி சர்வதேச மாநாட்டைக் கூட்டுவோம்!

— என். மிஷின்

இந்து மாகடலின் சமாதானம் மற்றும் பந்தோபஸ்துக்கு ஏற்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தல் குறித்து உலக நாடுகள் கவலை கொண்டுள்ளன. ஏனெனில், அதனை ஒரு மோதல் தளமாக மாற்றுவதற்கு அமெரிக்கா எத்தனித்து வருகிறது. அங்கு நிலவரம் படிப்படியாக மோசமடைந்து வருகிறது. அமெரிக்கா அங்கு தனது ராணுவ பலத்தைப் பெருக்கி வருகிறது. அமெரிக்காவின் அணு ஆயுத நீர் மூழ்கிக் கப்பல்களும், விமானந்தாங்கி போர்க் கப்பல்களும் இந்து மாகடலில் ரோந்து வருகின்றன. 1981 முதல், அமெரிக்கா அணு ஆயுத குண்டு வீச்சு விமானங்கள் இந்து மாகடல் பகுதியின் வானவெளியில் ஊடுருவிப் பறந்து வருகின்றன. அந்தப் பிராந்தியத்தில் அமெரிக்காவுக்கு ஏற்கனவே 30 ராணுவ தளங்கள் உள்ளன. தற்போது சவுதி அரேபியாவிலும், பாகிஸ்தானிலும் வேறு சில நாடுகளிலும் புதிய ராணுவ தளங்களை அமைப்பதற்கு அது முயன்று வருகிறது. அமெரிக்காவின் விண்வெளிப் போர்த் திட்டமும் அந்தப் பிராந்திய நாடுகளுக்கு பெரும் அபாயத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

இந்த அபாயகரமான திட்டங்களைக் கைவிட வேண்டும் என நல்லெண்ணம் கொண்ட உலக மக்கள் கோரி வருகிறார்கள். இந்துமாகடலை அமைதி மண்டலம் ஆக்கவேண்டும் என்னும் பிரகடனத்தை அமுல்படுத்தக் கோரி ஐ.நா. சபை அண்மையில் தீர்மானம் நிறைவேற்றி உள்ளது. 1984-ல் கொழும்பில் நடத்துவதற்கு தீர்மானிக்கப் பட்டுள்ள இந்துமாகடல் பற்றிய சர்வதேச மாநாட்டுக்கான அனைத்துத் தயாரிப்புப் பணிகளையும் 1987-க்குள் முடித்துவிட வேண்டும் என அந்தத் தீர்மானம் கேட்டுக் கொண்டுள்ளது.

இப்போது அதற்கான பணிகள் பெருமளவில் பூர்த்தியாகி உள்ளன. நிகழ்ச்சி நிரல் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது; செயல் முறைகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன; பங்கு கொள்வோரின் பட்டியலும், பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. சமாதான மண்டலத்தின் எல்லைகள், அந்நிய ராணுவ நடமாட்டம், இந்துமாகடலை அந்நியக் கப்பல்கள், விமானங்கள் பயன்படுத்துவது ஆகிய பிரச்சனைகளுக்கு வழிகாணும் நகல் தஸ்தாவேஜு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவை எல்லாவற்றையும் புறக்கணிக்கவும், அமைதி மண்டலம் என்பது காலாவதியான கருத்து என்று கூறவும் அமெரிக்கா முயற்சிக் கிறது. இந்துமாகடல் பற்றிய ஐ.நா. விசேஷ கமிட்டியின் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட அமெரிக்கப் பிரதிநிதி இந்தக் கமிட்டியையே கலைத்துவிடவேண்டும் என யோசனை தெரிவித்தார்.

இந்துமாகடல் பற்றிய சர்வதேச மாநாட்டை நடத்துவதற்கு சோஷலிச நாடுகளும், அணிசீரா நாடுகளும் உறுதிபூண்டுள்ளன. ஐ.நா. பந்தோபஸ்துக் கவுன்சில் நிரந்தர உறுப்பினர்களும் இந்து மாகடலின் எல்லையோரம் உள்ள கப்பல் போக்கு வரத்தில் முதலிடம் வகிக்கும் நாடுகளும் எந்த அளவு தீவிரமாக இதற்குப் பணிபாற்றுகின்றன என்பதைப் பொறுத்தே மாநாடு வெற்றி பெறுவது அமையும்.)

இரு பாடசாலை சிங்கள மாணவிகளின் சோகக் கவிதைகள்

தமிழில்: இப்னு அஸலிமத்

சமகாலத்தின் பாதிப்புகள் பாடசாலை மாணவ மாணவிகளிடத்தேயும் பெரும் தாக்கத்தினை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது என்பதற்கு இந்த இரண்டு கவிதைகளும் உரத்த உதாரணங்களாகும். இந்த இரண்டு கவிதைகளையும் படிக்கின்ற பொழுது எமக்குள் இனம் புரியாத ஒருவித சோகம் எழுவதற்கு இடமுண்டு.

'தாமதியாது வருவாயோ தங்கமணி' என்ற தலைப்பில் குருகைல் புனித பாடல்வே மகளிர் மத்திய கல்லூரி மாணவி எழுதியுள்ள கவிதை இது.

முதல் தவணை ஓய்வில் நீ
பிறந்த மண்ணுக்குப் போனாய்;
புது வருட
புதுப் பாடசாலைத் தவணையில்
நம் மத்திக்கு மீண்டும்
வருகை தா!

சண்ணக் கல் கரைந்து
பாதைகளில் உருகுதா...
பனந் தோப்பு தீப்பிடித்து
எரியுதா
புதுத் தவணையில்
பாடசாலை திறந்ததும்
உன் நினைவுகளே
என் மனதுள் தேங்கின!

வரவு இடாப்பில்
பூஜ்யங்கள் அணிவகுக்கின்றன;
நம் இதயங்களுள்
பெரு முச்சுகள்
அணி வகுக் கின்றன;
சிரிப்பைச் சுமந்து
மீண்டும் நீ வரும் வரை
வழி மீது இருப்பதற்கு
விழிகள் அணிவகுக் கின்றன!

உன் நெற்றித் தளத்தின் மீது
பிரகாஷித்த திலகம்
அழியாத வண்ணம்
நம் மனதுகளில்
வரையப் பட்டிருக்கிறது;

தங்க மணி!...
என் பிரியமான தோழியே!...
தாமதிக்காமல்
வா இங்கு உடனடியாக!...

இரண்டாவது கவிதை 'வேற்றுமை' எனும் தலைப்பில் பொறளை சீவலி மத்திய மஹா வித்தியாலைய மாணவி எம். கயானி தில்ருக்ஷி பெரேராவினால் எழுதப்பட்டது:—

நான் ராணி ஆவேன்;
நீ லெச்சுமி ஆவாய்;
சின்னப் பிராயத்தில்
மணல் சோறு சமைத்தோம்
நினைவுக்கு வருகிறது!

பாடசாலைக்கு
சென்றதும் நாம்;
கூடவே திரும்பியதும் நாம்;
ஒன்றாகவே—
கைகள் கோர்த்து!

என்றாலும் இன்றேன்
என்னைக் காணும் போது
விழிகளைத் தாழ்த்திப்
போக முயல்கிறாய்?...

எங்களுக்குள் இன வாதம்
இல்லை தானே? ...
என்றால் ஏனிந்த
வேற்றுமை? ...

ஏன் நாம் இரு
பிரிவுகளாகப் பிரிவது?
முன்பைப் போல்
போவோம் நாம்
சமாதானமாகக் கைகோர்த்து!

கலாசார உறவுகள் மக்களை நெருங்கிவரச் செய்கின்றன
இந்தியத் திரைப்பட இயக்குநர் ஷியாம் பெனகல் பேட்டி

சோவியத் — இந்தியக் கூட்டுத் தயாரிப்பான 'நேரு' செய்திப் படத்தை சிறப்பாக இயக்கியமைக்காக, 1986-ஆம் ஆண்டின் சோவியத் அரசு விருது, புகழ்பெற்ற இந்தியத் திரைப்பட இயக்குநர் ஷியாம் பெனகலுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இவருடன் அந்தப் படத்தின் ஒளிப்பதிவாளர் சுப்ரதோ மித்திராவுக்கும் இந்த விருது அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அண்மையில் இந்தப் பரிசினைப் பெறுவற்காக இயக்குநர் ஷியாம் பெனகல் மாஸ்கோ வந்திருந்தார். அப்போது அவர் 'நவோஸ்தி' செய்தி நிறுவனத்திற்குப் பேட்டி அளித்தார். அதில் அவர் கூறியிருப்பது வருமாறு:

எனக்கும் ஒளிப்பதிவாளர் சுப்ரதோமித்ராவுக்கும் சோவியத் நாட்டின் அரசு விருது கிடைத்திருப்பது, எங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் இந்தியத் திரைப்பட உலகத்துக்கே கிடைத்துள்ள பெரும் பேராகும்.

இந்தியாவுக்கும் சோவியக் யூனியனுக்கும் இடையிலான கலாசார உறவுகள் மிகவும் முக்கியமானவை. அவை மக்களை ஆன்மீக ரீதியில் நெருங்கிவரச் செய்கிறது; இருநாடுகளின் மக்களும் அவரவரது வாழ்க்கை முறைகளை, மரபுகளை, நம்பிக்கைகளை மேலும் அதிகமாகப் புரிந்து கொள்வதற்கும், அவர்கள் பரஸ்பரம் நல்லிணக்கத்தை வளர்ப்பதற்கும் வழிகோலாகிறது.

வேறுபட்ட சமுதாய, பொருளாதார அமைப்புகளைக்கொண்ட நாடுகள் பரஸ்பரம் ஆதாயமுள்ள வகையில் ஒத்துழைக்க முடியும் என்பதற்கு இந்திய — சோவியத் நட்புறவு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

நமதிரூ நாடுகளும் பல்வேறு வழிகளில் வேறுபடுகின்றன. ஆனால் சமாதானம் தழைக்கவேண்டும்; சமுதாய பொருளாதார முன்னேற்றம் ஏற்படவேண்டும் என்கிற குறிக்கோளை நிறைவேற்ற நமதிரூ நாடுகளும் ஒன்றாகக் கைகொடுத்து நிற்கின்றன. வன்முறை எதிர்ப்பு, சமாதான சகவாழ்வு, ஒத்துழைப்பு என்னும் கருத்துக்கள் இரு நாடுகளின் எண்ணங்களுக்கும் உகந்தவையாகவே இருக்கின்றன.

மாமேதை லெனினும், மகாத்மா காந்தியும், ஜவகர்லால் நேருவும் இந்த லட்சியத்துக்காகவே பாடுபட்டனர். இந்தக் கருத்துக்களே மேலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டு ராஜீவ் காந்தி — கோர்ப்சேவ் வெளியிட்ட வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க 'டெல்லிப் பிரகடனமாக' வெளியீட்டுள்ளன.

இன்றைய அணு யுகத்தில், நாடுகளுக்கிடையிலான உறவுகளில் மனிதகுலம் பின்பற்றவேண்டிய புதிய கோட்பாடுகளை இந்தப் பிரகடனம் முன்வைத்துள்ளது. சமாதான சகவாழ்வுக் கொள்கையில், அடிப்படையிலேயே ஒரு புதிய கட்டத்தை இந்தப் பிரகடனம் குறிக்கிறது.

இந்திய சுதந்திரத்தின் 40-வது ஆண்டு விழாவையும், அக்டோபர் சோஷலிசப் புரட்சியின் 70-வது ஆண்டு விழாவையும் சிறப்பிக்கும் சோவியத் யூனியனில் நடைபெற இருக்கும் சோவியத் கலைவிழாவையும், சோவியத் யூனியனில் நடக்க இருக்கும் இந்தியக் கலைவிழாவும் இரு நாடுகளின் கலாசார சாதனைகளை மக்களுக்கு விளக்க உதவும்' இவ்வாறு இந்தியத் திரைப்பட இயக்குநர் ஷியாம் பெனகல் பேட்டியில் கூறியுள்ளார்.

ஆசியப் பந்தோயஸ்தில்
உண்மையாகவே
அக்கறை காட்டுவது யார்?

— விளாதிமிர் கதின்

இன்று தூரக்கிழக்குப் பிரதேசத்தில் என்ன நடைபெறுகிறது என்று பார்ப்போம். இந்தப் பிரதேசத்தில் அமெரிக்கா மிகப்பெரிய அளவுக்கு 360,000 பேரைக் கொண்ட ராணுவப் படைப் பிரிவுகளை நிறுத்தி வைத்துள்ளது. ஜப்பானில் 32 ராணுவ தளங்களையும், தென் கொரியாவில் 40 ராணுவ தளங்களையும் அமெரிக்கா அமைத்திருக்கிறது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அமெரிக்கா-தென் கொரியா-ஜப்பான் ஆகிய மூன்றையும் கொண்ட, நேட்டோ பாணியிலான, கிழக்கத்திய நேட்டோ ராணுவக் கூட்டணி ஒன்றை அமைக்க திட்டம் தீட்டப்பட்டு வருகிறது.

ஒரு ஆசிய, பசிபிக் நாடு என்ற வகையில் சோவியத் யூனியன் இது குறித்து கவலை கொண்டுள்ளது. மேற்கு ஐரோப்பாவிலும், அட்லாண்டிக் பிராந்தியத்திலும் முன்னணி தள அணு ஆயுதங்களை நிறுத்தியதைப்போல, தெற்கு ஆசியா, தென் கிழக்கு ஆசியா, பசிபிக் மற்றும் இந்தாமாகடல் பிராந்தியங்களிலும் அத்தகைய ஆயுதங்களை நிறுவுவதற்கு அமெரிக்க ராணுவம் திட்டமிட்டு வருகிறது. 'பெர்ஷிங்' மற்றும் 'டோமஹாக்' ஏவுகணைகளை நிறுவி ஐரோப்பிய நாடுகளைத் தனது பிணைக் கைதிகளாக மாற்றியதைப்போல, ஆசிய பசிபிக் நாடுகளையும் மாற்ற அமெரிக்கா ஆசைப்படுகிறது.

சோவியத் யூனியனால் எந்த நாட்டுக்கும் ஆபத்து ஏற்படப் போவதில்லை. அது இந்தப் பிராந்தியத்தில் உள்ள எந்த நாட்டையும் தாக்கப்போவதில்லை. அணு ஆயுதங்களை முதலில் பயன்படுத்துவ தில்லை என சோவியத் யூனியன் ஏற்கனவே உறுதிபூண்டுள்ளது. இந்த நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் உலகிலிருந்து அணு ஆயுதங்களை முற்றாக ஒழித்து விடுவதற்கான திட்டம் ஒன்றை மிகாயில் கோர்ப்சேவ் சென்ற ஆண்டு ஜனவரி 15-ம் தேதி வெளியிட்ட அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இத்திட்டம் நிறைவேற்றப்படுமானால் அது அணு ஆயுதங்கள் அற்ற நாடுகளின் பந்தோயஸ்தை உத்திரவாதம் செய்வ தோடு, ஆசிய நிலவரத்தையும் மேம்படுத்த உதவும். தனது பிரதேசத்தில் அணு ஆயுதங்களை நிறுவ அனுமதிப்பதில்லை என ஒரு நாடு உறுதி எடுக்குமானால், அந்த நாட்டுக்கு எதிராக அணு ஆயுதங்களை நிறுத்துவதோ, பயன்படுத்துவதோ இல்லை என சோவியத் யூனியன் உறுதியளித்துள்ளது.

ஆனால் அமெரிக்கா ஆசியக் கூட்டாளி நாடுகளை தனது அணு ஆயுதப் போர்த்திட்டத்துக்குப் பயன்படுத்துவதில் தொடர்ந்து முனைப்பு காட்டி வருகிறது.

ஒரு நடு நிசியும் சப்பாணி நிகழ்வுகளும்

— மருதமுனை ஹசன்

ஜப்பான் தனது அயல்துறைக் கொள்கையில் அடிப்படையாக உள்ள 'முன்று அணு ஆயுத எதிர்ப்புக் கோட்பாடுகளையும்' அத்து மீறும் வகையில், அமெரிக்காவின் அணு ஆயுத எப்-6 போர் விமானங்கள் வந்து இறங்குவதற்கும், குரூயிஸ் ஏவுகணைகள் பொருத்தப்பட்ட அமெரிக்காவின் ஏழாவது கப்பற்படைக் கப்பல்கள் துறைமுகங்களில் நுழைவதற்கும் அனுமதி அளித்து வருகிறது.

இவையே நிலவரங்கள். சோவியத் யூனியன் தொடர்ந்து பொறுமை காட்டி வருகிறது. தனது ஆசியப் பகுதியில் உள்ள நடுத்தர வீச்சு அணு ஆயுத ஏவுகணைகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதில்லை என அது முடிவெடுத்துள்ளது. தென் பசிபிக் பிரதேசத்தை அணு ஆயுதமற்ற மண்டலமாக்கும் யோசனையை அது ஆதரித்து வருகிறது. கொரிய தீபகற்பத்தை அணு ஆயுதமற்ற பிராந்தியமாக்கக் கோரும் வடகொரிய பிரேரணையை அது வர வேற்கிறது. இத்தகைய அணு ஆயுதமற்ற மண்டலத்தை தென் கிழக்கு ஆசியாவில் அமைப்பதையும் சோவியத் யூனியன் ஆதரிக்கிறது.

ஆசியா சம்பந்தப்பட்ட இந்தப் பிரேரணைகளை சோவியத் யூனியன் ஆதரிப்பது, அனைத்து ஆசிய நாடுகளின் பந்தோபஸ்திலும் அது கொண்டுள்ள உண்மையான அக்கறையை பிரதிபலிக்கிறது.

தஸ்தாயேவ்ஸ்கியின்

ரகசிய சிறைக் குறிப்பு கண்டுபிடிப்பு

புகழ்பெற்ற ரஷ்ய எழுத்தாளர் தஸ்தாயேவ்ஸ்கி, சிறைவாசத்தின்போது ரகசிய மொழியில் எழுதி வைத்திருந்த நாட்குறிப்பை சோவியத் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். கற்பனா சோஷலிஸ்டுகள் மற்றும் ஜனநாயகவாதிகளைக் கொண்ட பெத்ரா ஷெவ்ஸ்கியின் சங்கத்தில் பங்குகொண்டு அதன் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்காக தஸ்தாயேவ்ஸ்கியைச் சுட்டுக் கொல்லுமாறு தீர்ப்பளிக்கப்பட்டது. பின்னர் இந்த மரண தண்டனை கடுமீ சிறைத் தண்டனையாக மாற்றப்பட்டது.

ஓம்ஸ்க் சிறையில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட காலம் முழுவதிலும் அவர் எழுதுவதற்கு பேனாவோ, தாளோ தருவதற்கு மறுக்கப்பட்டது. எனவே சங்கேதக் குறிகளால் ஆன மொழியில் ரகசியமாக அவர் தனது நாட்குறிப்பை எழுதிவந்தார். 'இங்கே நான் கண்ட பாத்திரங்கள் குறித்து பல தொகுதிகள் எழுதலாம்' என்று அவர் அதில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ரகசிய மொழியில் அமைந்த இந்த சிறைக் குறிப்பை, ரஷ்ய மொழி இலக்கியக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் படிக்கும் வகையில் விவரித்து எழுதி புத்தகமாக வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். 'சைபீரியக் குறிப்பேடு' என்னும் பெயரில் முதல் புத்தகம் வெளிவர இருக்கிறது.

நுளம்பாரின் பதம் பார்ப்பில் தங்க மகன் தூங்கும் தொட்டில் துடிக்கும், கூட என் சிறு துயிலும் கலையும்.

துணையாளின் மேலாடை திரை போல விலகும் நெரி குழலை நெருட மனம் விழையும்; 'உம்மா' என எட்டி அணைவான் மூத்த மகன்; இடையில் 'நெய்யாட்டும்' நினைவு வரும்.

தனியே குடித்தனத்தை இனி நாமே நடத்தல் நலம் மாமனிடம் பேசி நேற்றோடு ஆண்டிரண்டு அவரிசைந்து வந்தாலும் சில்லறைகளல்லோ சிக்கு விதித்து சீரழியச் செய்யுகினம்.

குஞ்சுக்கு இரை தேடி குளத்தோரம் வந்த செங்கால் நாரையொன்று செப்பட்டடை ஓடிந்து சிந்தியது கண்ணீரை கூட்டில் அதன் சிட்டும் கேவியமும் இச்சாமம்

களனி விழையுமென்று கல்யாணப் பந்தலிட்டார் உழவர் 'அறக்கொத்தி' வந்ததென்று ஆண்டவனை நொந்தமுதார் அவர்கள் வரனை வேண்டி நின்ற வனிதையரின் சேல் விழிகள் தலையணையில் மழை பொழியும்; பாவம்.

நேற்றுத்தான் பூத்திருந்த பூவரசம் பூவொன்று சிணுங்கிச் சிணுங்கி கடல் கடந்து போகிறது முறிந்து விட்ட வாழ்க்கைக்கு தொத்து வைக்கப் பார்க்கிறது அங்கு

மஞ்சள் நிறம் வெளிற்று 'சேக்குகளின்' மெல்லணையில் இனைய இதழ் உதிரும்.

தொட்டிலிலே கண் மலர்ந்த தங்கமகன் விழி வளர தூர ஒரு குண்டொலிக்கும் தாலாட்டாய் இது கேட்கும் தினம் தினமாய் இது நடந்தால் என் பள்ளியறை அதுவும் பாய் விரிக்கும்.

மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்!

பழம் பெரும் முதிர்ந்த எழுத்தாளர் க. நா. சு. அவர்களுக்கு சென்ற ஆண்டுக்கான சாஹித்ய அகாடமிப் பரிசு வழங்கப்பட்டுள்ளதாகப் பத்திரிகைச் செய்தி கூறுகின்றது.

அன்றாளுக்குக் கிடைத்த இந்த மகிழ்ச்சிகரமான பரிசுக்கும் பாராட்டுக்குமாக எழுது தாளர் சார்பாக மல்லிகை தனது பெரு மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

— ஆசிரியர்

ஐ. நா. சபையே!
பல நம்பிக்கைகளால்
கட்டி யெழுப்பப்பட்ட
கன்னியே!

எத்தனை வருடமாய்
உனது இளமை
தவமிருக்கிறது!

உன் கருப்பைக்குள்
உதடுகள்
எச்சில் சிந்துகின்றன!

மீறினால்
கருச்சிதைக்க இருக்கிறது
'வீட்டோ' மாத்திரை!

உன்
குழந்தையை ஏந்த
கோடான கோடி
இதயங்கள் தொட்டிலாகி
ஏங்குவதைப் பார்!

இரத்தத்தால்
உன் உதடுகளுக்கு
சாயம் பூசுகிறார்கள்!

ஆயுதங்கள்
உன் மேனியெங்கும்
ஆபணங்களாய் போயின!

திராணியுள்ள ஆணைத்
தேடுகிறாய் நீ ..
வீரியத்தின்
கல்லறையிடம் போயா
கதவு தட்டுவது?

இதற்குப் பிறகா
நீ
கருக்கட்டி ..
சுமந்து ..
பெற்று

நம்பவில்லை
நாமிருப்போமென்று!

இவர்கள் அவர்கள் தான்

— அமிர்த சந்திரபாலன்

சோகத்தின் தலைப்பிள்ளையாய்
சுரண்டலின் தலைப்பேனாய்
தென்றலில் பங்கு கேட்கும்
திருடர்கள் இவர்கள்!
தீண்டாமை, மொழிமத
வெறியுணர்வில்
தெருப்பாடகராய்
அடிக்கடி
சீசன் பார்த்து
திருவுலா வரும்
திருட்டு வெளவால்கள்!
பச்சோந்திகளாய்
நிறம்மாறும்
அபிமானி என்னும்
பெயருக்குள்ளே
அகதிகளுக்கு அனுதாபிகளாய்
அதிதியாய் வந்துபோகும்
அட்சயபாத்திர
சீலர்கள்
எமக்கு வேண்டாம்!
சமூகம் எமக்கு கற்றுத்தந்த
பாடங்கள்
விளக்கெண்ணையாய்
அடிக்கடி
ஜீவிப்புக்கள் நத்துகின்றன!
அவை சாக்கடைக்குள்ளிருந்து
பூக்கடைகளாய்
புஸ்பிக்கின்றன.
அதுவும்
வாடாத
காகிதப் பூக்களுக்கு
வாசனையூட்டி நஞ்சை
நறுமணமாக்கும்
நல்லவர்களின்
மனம்
சயனைட் வில்லைகளை விடக்
கொடியவை!

அ. செ, மு.

— வரதர்

'அ. செ. மு.' என்ற இந்த மூன்று எழுத்துக்களோடு ஒரு காலத்தில் எனக்கு மிக நெருக்கம் இருந்தது.

'ஒரு காலத்தில்' என்றால் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, இதைப் படிக்கும் பலர் அப்போது பிறந்தும் இருக்க மாட்டார்கள். அவ்வளவு பழைய காலம்!

1940 களின் முற்பகுதியில் அ. செ. மு. என்ற முருகானந்தன் எனக்கு மிக நெருக்கமானவர்.

ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தில் அவர் உறுப்பினராக இருந்தார். நானும் இருந்தேன். ஈழகேசரி இளைஞர் சங்க உறுப்பினர்கள், ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்தத்தில் அடிக்கடி ஏறாவது எழுதுவார்கள். அவரும் எழுதுவார். நானும் எழுதுவேன். கனவு காணும் அந்த ஆரம்ப எழுத்தாளர்களின் தொடர்பிலே எழுந்ததே எங்கள் பழக்கம்.

ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கப் பட்டியிலிருந்து வெளிப்பட்ட அ. செ. முருகானந்தன், நான், கனக செந்திரநாதன், அ. நா. கந்த சாமி, து. உருத்திரமூர்த்தி (மஹாகவி), ஆகியோரும் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, நாவற்குழியூர் நடராசன், க. இ. சரவணமுத்து (சாரதா) முதலியவர்களும் இன்னும் சிலரும் சேர்ந்து தொடங்கியதே 'தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்'.

எல்லாம் ஒரு கனவு மாதிரியிருக்கிறது.

புத்தகசாலை பூபாலசிங்கம், ரேவதி குப்புசாமி, ஆசிரியர் ஏரம்ப மூர்த்தி, க. கா. மதியாபரணம், சு. வே., போன்று இன்னும் சிலரும் சங்கத்தில் இருந்ததாக நினைவு வருகிறது. வேறு சிலரும் சங்கத்தில் இருந்ததாக நினைவு வருகிறது. இன்னும் சிலரை விட்டிருப்பேன். காரணம் நினைவாற்றல் குறைவு. நண்பர் அ. செ. மு. சங்கத்தின் தலைவராக இருந்ததைக்கூட எனக்கு வேறு சிலர் நினைவுமுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

இலக்கியம் என்றால் அது பண்டிதர்களின் படைப்பே என்ற கருத்தை உடைத்துக்கொண்டு புதிய இலக்கியம் படைப்போம் என்று அப்போது பொங்கி எழுந்த நெஞ்சங்கள் அமைந்ததே அந்த 'தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்'.

அந்தச் சங்கத்தில் அ. செ. மு. முக்கியமான ஒரு ஆள். ஏதென்றால், நாங்களெல்லாம் பெருமைப்படுகிற அளவுக்கு அவர் அப்போது ஒரு நல்ல எழுத்தாளர்.

'மறுமலர்ச்சிக் காலம்' என்று இப்போது இலக்கிய வரலாறு கூறுவோரால் சொல்லப்படும் மறுமலர்ச்சி சங்கத்தின் முழுப்பெயர் 'தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்' (இந்தச் சங்கத்துக்கு 'புது

மைப் பித்தர்கள் சங்கம்' என்று பெயர் வைக்க வேண்டுமென்று நானும் வேறு சிலரும் வாதாடியதிலிருந்து எங்களுடைய 'முற்போக்கு' எண்ணம் அப்போது எவ்வளவு தீவிரமாக இருந்ததென்பதை ஊகிக்கலாம்.)

தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் நடத்திய சஞ்சிகையின் பெயர்தான் 'மறுமலர்ச்சி'.

மறுமலர்ச்சியின் இணை ஆசிரியராக என்னை இருந்தவர் அ. செ. மு. (அ. செ. மு. விலகிய பிறகு பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அந்த இடத்தை வகித்தார்.)

அ, செ. மு. வின் எழுத்துக்களிலே 'கல்கி'யின் சாயல் இருக்கும். மிக இலகுவான, நயமான சொற்களை அழகாகத் தொகுத்து இடையிடையே நகைச்சுவை சேர்த்து எழுதுவார்.

எழுத்தாளர்களுக்குரிய இலட்சியவாதி அ. செ. மு. அவர் 'பொடி'யாக இருந்த காலத்திலேயே நோயாளி, 'ஆஸ்த்மா' என்ற தொய்வு வருத்தம், அதைக்கூட 'அதெல்லாம் ராஜாஜி, கல்கி போன்ற பெரிய மனிதர்களுடைய வருத்தம்' என்று சொல்லுவார்.

அ. செ. மு. குழந்தை உள்ளம் படைத்தவர். குதுவாது தெரியாது. இந்த உலகத்தில் 'பிழைக்கத் தெரியாத' மனிதன். அவருடைய திறமைக்கேற்ற பெயரும் புகழும் இல்லாமல் போனதற்கு இதிலும் ஒரு காரணம். அவருடைய குரல் உரத்து ஒலிக்காது. பிறர் நோகப் பேசமாட்டார். ஆனால் அவருடைய உள்ளத்துக்குள்ளே ஒரு பெரிய மனிதன் உட்கார்ந்திருப்பான். அவருடைய எழுத்துக்களிலே அழகோடு ஆழமும் இருக்கும். தீமைகளைக் கண்டு அவை கொதிக்கும்.

அ. செ. மு. திருக்கோண மலைக்குப் போய். அங்கிருந்து சொந்தமாக, ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். அதன் பெயர் என்ன தெரிபுமா? 'எரிமலை!' அ. செ. மு. என்ற எழுத்தாளனுடைய மனதுக்குள்ளே பொங்கிய நெருப்பைக் கக்குவதற்காகவே அந்த 'எரிமலை' தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

அ. செ. மு. ஒரு மகத்தான மனிதர். அவர் இன்னும் எவ்வளவோ செய்திருக்க வேண்டும். செய்யக்கூடியவர். அவருடைய நோயும், குழலும் அவருடைய கைகளை முடக்கிவிட்டன என்றே நினைக்கிறேன்.

அ. செ. மு. வையும் அவருடைய எழுத்துக்களையும் நான் பார்த்து பலபல ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. அவர் வெளியே எங்கும் வருவ தில்லை — இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குக்கூட, அளவெட்டிக்குப் போய் அவரைப் பார்க்கிற உசார் எனக்குமில்லை. ஆனாலும் அவரை ஒரு முறை பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

அ. செ. மு. என்ற மிகச் சிறந்த ஒரு எழுத்தாளரை இன்றைய எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பில்லை. அவ்வளவுதரம் ஒதுங்கிவிட்டார் அவர், — இந்த நிலையில்,

அ. செ. மு. வையும் அவருடைய இலக்கியப் படைப்புகளையும் இன்றைய இலக்கிய ரசிகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்ய யாழ் மாவட்ட கலாச்சாரப் பேரவை முன் வந்திருக்கிறது. அ. செ. மு. வின் சிறு கதைகளைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடவிருக்கிறது. இந்தக் கலாச்சாரப் பேரவை. — மிக்க மகிழ்ச்சியான செய்தி. ●

ஒரு கண்ணோட்டம்

'சி.வி — சில சிந்தனைகள்'

— சோமகாந்தன்

தனித்துவம் கொண்டதாக வீறும் வேகமும் கொண்டு வளர்ந்துள்ள ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் என்னும் நறுஞ்சோலை-மலையகம். கிழக்கு மாகாணம், வடமாகாணம் முதலிய பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களினதும் மற்றும் தென்னிலங்கையின் பல பகுதிகளைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களினதும் சிறு ஷ்டிகளை ஒருங்கே கொண்ட எழிலும் வனப்புமும் வண்ணமும் கொண்ட மணம் பரப்புஞ் சோலையாகும். பிரதேச வாரியாகப் பிரித்துப் பார்த்தோ, சமூக ரீதியாகத் தனியாகப் பிய்த்தெடுத்தோ ரசிக்க முனைவது, பிய்த்தெடுக்கப்படும் பிரிவுக்கு மட்டுமல்ல சோலையையும் விகாரப்படுத்தி நடட்டத்தையே உண்டுபண்ணி விடும்!

திரு. சாரல் நாடன் 1960-களில் மலையகத்தில் மலர்ந்த குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர், மலையக மண்வாசனை கொண்ட பல படையல்களை சிறு கதைகளாக, கவிதைகளாக எழுதியவர். மலையகத்தின் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றி, அரை நூற்றாண்டு காலம் இலக்கியத்தில் பெருஞ் சக்தியாக விளங்கிய திரு. சி. வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வரலாற்றையும், பணிகளை

யும் மிகச் சிரமப்பட்டுத் தேடி ஆராய்ந்து, தொகுத்தெடுத்து 'சி.வி. சில சிந்தனைகள்' என்ற நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் சென்ற ஐந்து ஆண்டுகளில் தனது வளர்ச்சிக்கு அருஞ் சேவையாற்றிய மூத்த எழுத்தாளர்கள் மூவரை ஒருவர்பின் ஒருவராக இழந்துவிட்டது. பேராசிரியர் கைலாசபதி, மக்கள் கவிமணி சி.வி., மக்கள் எழுத்தாளர் கே. டானியல் ஆகிய மூவரும் தத்தமது துறைகளில் ஈழமையற்ற பங்களிப்பைச் செய்த நவீன இலக்கிய கர்த்தாக்களாவர். ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் இருக்கும் வரை இவர்களின் பெயர்களும் பணிகளும் மறக்கப்பட முடியாதவையெனினும், இவர்களின் படைப்புகள் அனைத்தும் அச்சேற்றப்பட வேண்டியதும் அவர்களின் வரலாறுகள் விரிவாக எழுதப் படவேண்டியதும், எதிர்காலத்தில் செயல்படவேண்டிய கடமைகளாகும். இந்த வகையில் திரு. சாரல் நாடன் அவர்களின் 'சி.வி: சிந்தனைகள்' என்னும் நூல் சி.வி. பற்றிப் பல புதிய நூல்கள் வெளிவருவதற்கு முன்னோடியான விபரக் குறிப்பாக வெளியாகி யிருப்பது பயனுள்ளது; பாராட்டத்தக்கது.

குள்சி. வி — நான்கு சுவர்களுக்கெழுத்து முடங்கிக் கிடந்து, கற்பனைக்கு விரயில் யாத்திரை செய்து வந்து இலக்கியவாதியல்லர். மலையின் எழிலையும் ஆற்றின் அழகையும் பாடாமல், மலையகத்தின் தேயிலைச் செடியையும், அதன் செழுமைக்கு உரமாகிய மக்களையும் பற்றிப் பாடினார்; பாத்திரங்களாக வடித்தார். மக்களுடன் மக்களாக வாழ்ந்து, அவர்களிடம் தான் பெற்ற அனுபவங்களை, அந்த மக்கள் உரிமை பெறப் போராடத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கக்கூடியதாக தெம்பு கொள்ளத் தக்கதாக, தன் பேனாவின் மூலம் ஊட்டினார். அந்த மக்களின் அவல வாழ்க்கையை, ஆசா பாசங்களை வெளி உலகம் அறியக்கூடிய வகையில் ஆங்கிலத்தில் கவிதைகளாக வடித்து இருண்ட வாழ்க்கையை வெளிச்சம் போட்டுக் காண்பித்தார். ஆங்கிலத்திலும் எழுதிப் புகழ் பெற்ற ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர்களில் சி.வியும் ஒருவர். 'கற்பனையும் சாந்தமும் மிக்க இவரின் கவிதைகளின் ஆசைச் குரலில் மலைநாட்டு ஏழை மக்களின் இதயத் துடிப்பைத் தெளிவாகக் கேட்கலாம்' எனப் பிரபல ஆங்கில விமர்சகர் ஐக்மோகன் எழுதினார்.

இவரால் எழுதப்பட்டு தினகரன், வீரகேசரி பத்திரிகைகளில் வெளியாகிய ஐந்து நாவல்களும் தேயிலைத் தோட்ட மக்களின் துயர காவியங்கள். தினகரனில் இவர் எழுதிய பேஞ்சு சித்திரங்களில் பல மலையகப் பாத்திரங்கள் துலாம்பரமாகப் படம்பிடிக்கப்பட்டன. மக்கள் கலையாக விளங்கும் நாட்டார் பாடலில் நாட்டம் மிக்க கொண்ட சி.வி அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்ட பணியையும் மேற்கொண்டார்.

சி.வி தனி மனிதரல்ல; அவர் ஓர் ஸ்தாபனம்.

அவர் ஓர் அற்புதமான எழுத்தாளராக, கவிஞராக விளங்கியதுடன், வீரர்ந்த ஓர் இலக்கியப் பரம்பரை மலையகத்தில் முகிழ்ப்பதற்கு முன்னோடியாகவும் விளங்கினார்.

உழைக்கும் மக்களை ஒன்று திரட்டி உரிமைக்காகப் போராட வைத்த உறுதிமிக்க தொழிற்சங்க சுவாதி; 140 நாட்களுக்கு மேல் நீடித்த வரலாற்று நிகழ்ச்சியான மலையகத் தொழிலாளர் உண்ணா விரதப் போராட்டத்தின் அமைப்பாளராகவும், முன்னணித் தளபதியாகவும் செயலாற்றியவர். பாராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவாகிச் சில காலம் பதவி வகித்தபோது, உழைப்பாளர் பிரதிநிதி என்பதற்கு உதாரணமாகத் திகழ்ந்தவர். சி.வியின் பணிகள் பரந்து பட்டவையெனினும், ஈழத்திலக்கியத்துக்கு அவர் ஆற்றிய பணிகள் என்றும் நிலைத்து நிற்பவை.

இ.மு.எ.ச. 7-5-1963-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இரண்டாவது மகாநாட்டில் அவரைக் கௌரவித்துப் பாராட்டியமை அவர் மலையக இலக்கியத்துக்கு மட்டுமல்ல முழு ஈழத்திலக்கியத்துக்கும் சொந்தமானவர், ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சியில் அவருக்குப் பரந்துபட்ட பங்களிப்பு உண்டு என்பதை உணர்த்தியது.

திரு. சாரல் நாடன் அவர்கள் தமது இந்நூலின் முன்னுரையில் அடக்கமாகக் குறிப்பிட்டதுபோல இது சி.வியைப்பற்றிய முழு வரலாறு அல்ல. .. (அவரைப் பற்றிய) நூல்கள் தோன்றுவதற்கான தேவையை — உணர்வை' ஏற்படுத்தக்கூடிய வரலாற்றுக் கோவையேயாகும். இம் முன்னோடி முயற்சியைச் செய்துள்ள திரு. சாரல் நாடன் அவர்களின் பணி பாராட்டுக்குரியது. ●

இளம் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்கு ஒரு வார்த்தை நேரிலும் கடித மூலமும் இலக்கியம் சம்பந்தப்பட்ட பல கேள்விகள் பேசுகிறீர்கள் அதை விடுத்து பலரும் அறியத் தக்கதாக — எனக்கு புதிய அறிவு பெறக்கூடியதாக — கேள்விகளை எழுதி அனுப்புகள். பரஸ்பரம் கலந்துரையாடும் ஓர் இலக்கியக் களமாக இப்பகுதியைப் பயன்படுத்துவதால் பல தகவல்களை நாம் பெறும்படி கொள்ள இயலும்.

● சிலவற்றை எழுதிவிட்டுத் தம்பட்டம் அடிக்கும் தலைக்கனமுள்ள எழுத்தாளனுக்கும் பலவற்றை எழுதிவிட்டுத் தன்னடக்கத்துடன் காணப்படும் கலைஞனுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

கொழும்பு, ஏ. எம். நவாஸ்

நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளது மாதிரி முன்னவர் வெறும் எழுத்தாளர். பின்னவர் கலைஞர். இப்படியானவர்களைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள். காலத்தின் கருத்துக்கு விட்டுவிடுவோம். காலம் சிறந்த நியாயவான்.

● இப்பொழுது யாழ் குடாநாட்டில் தாராளமாக நடைபெறும் உள்ளூர் தொலைக் காட்சிச் சேவைபற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?

வல்வெட்டித்துறை,

பி. கே. ஆனந்தன் கொழும்பு,

தொடர்ந்து தொலைக் காட்சி பார்ப்பதற்கு எனக்கு நேரமில்லை. ஐந்துக்கு மேற்பட்ட அமைப்புகள் நகரில் ஒளி பரப்புகின்றன. ஏதோ பிரமாதமான தொழில் நுட்பச் சாதனங்கள் இருந்தால் தான் இவையெல்லாம் சாத்தியமாகலாம் என்ற கருத்தை இந்தச் சமீபத்தை நிகழ்ச்சிகள் தூள் தூளாக்கி விட்டன. எனக்கும் இதுதான் பெருத்த ஆச்சரியம்!

● ஒரு மல்லிகையில் நீங்கள் கேள்விக்கு சினிமாவில் முன்னேறும் கவித்திறமை மாயமானது எனக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். அப்போ கவியரசர் கண்ணதாசன் சினிமாவால் தானே இறந்த பிறகும் தனது பெருமையை நிலைநிறுத்தினார். உங்கள் கருத்து என்ன?

பி. கே. ஆனந்தன் கொழும்பு, செ. மோகன்ராஜ்

மல்லினக

86-ம் ஆண்டுத் தொகுப்பு

86-ம் ஆண்டுக் காண தொகுப்பாக மல்லிகை தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. நூல் நிலையங்கள், ஆராய்ச்சி மாணவர்கள், பல்கலைக் கழகங்கள் இதைக் கவனத்தில் எடுத்து எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

தொகுப்பின் விலை ரூபா 60/-

பிரபலம் என்பது திறமையினால் மாத்திரம் உருவாகுவதல்ல. சினிமா பிரபலத்தையும் புகழையும் தர வல்லது. கவிதை ஆளுமையைப் பின்னணியாகக் கொண்டது. இறந்த பிறகும் கண்ணதாசன் பேசப்படுகிறார் என்பதை வைத்து மாத்திரம் அவர் சிறந்த கவிஞர் என்ற முடிவுக்கு நாம் வந்துவிடக் கூடாது. என் கருத்துப்படி சினிமாச் சாதனத்தை வெகு லாவகமாகக் கையாண்டவர் அவர் என்று கூறலாம். அதேசமயம் அவரிடமிருந்த கலைஞனை ஒதுக்கித் தள்ளியதும் இதே சினிமா தான்.

● உங்களது மனதிற்குப் பிடித்தமான இலக்கிய நிகழ்ச்சியைக் கூற முடியுமா?

இணுவில், க. தவேந்திரன்

சில மாதங்களுக்கு முன் ஆண்க்கோட்டையிலுள்ள எழுத்தாளர் சதாராஜின் 'கவிதை' இல்லத்தில் நடைபெற்ற 'இலக்கி

யவாதிகளின் இலக்கியம் பேசாத ஒருநாள் சந்திப்பு' என் மனசில் அப்படியேபதிந்துள்ளது. அருமையான ஒரு நிகழ்ச்சி அது. பல எழுத்தாளர்களின் மனித மன உணர்வுகளையும் அவர்களின் நிஜ உருவங்களையும் கூர்ந்து நோக்கக் கூடியதாக அமைந்திருந்தது அந்த ஒன்று கூடல். பலரைப் பற்றி எனது மனசில் ஏற்கனவே வைத்திருந்த பல தவறான கருத்துக்களை மாற்றிக்கொள்ள வழி சமைத்தது. அது என்வரைக்கும் மிகப் பெரிய வெற்றி. அடுத்தது, இம் மாத ஆரம்பத்தில் நீர்கொடும் பில் முருகபூதி அழைப்பில் நடந்த எழுத்தாளர் ஒன்று கூடலாகும். நீர்கொடும்புக் கடற்கரையில் நாம் பலர் சந்தித்து கூடிக்கதைத்து மகிழ்ந்தது மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சியாகும்.

● வடபகுதி மக்கள்மீது அரசாங்கம் விதித்துள்ள பொருளாதாரத் தடை பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

ஊரெழு, க. தெய்வேந்திரன்

மிலேச்சத்தனமானது. நாம் சகல மக்களையும் வித்தியாசமின்றி அரசாளுகின்றோம் எனச் சர்வதேசத் தம்பட்டமடிக்கும் அரசாங்கம் ஒரு பகுதி மக்களைத் திட்டமிட்டே பட்டினி போட முயல்கின்றது. இப்படியான குறுக்கு வழிகளால் - நிர்ப்பந்தங்களால் ஓர் இனத்தைப் பணியவைத்துவிட முடியாது என்பதை காலம் நிச்சயம் நிரூபிக்கும்.

● இந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் வட பகுதியில் இருந்து பெரும் தொகையான புதிய நூல்கள் வெளி வருகின்றனவே, இது எனக்கு ஆச்சரியமாக உள்ளது. இது என்னத்தைக் காட்டுகிறது?

சுருவில்,

க. தவநேசன்

ஓர் இனம் ஆரோக்கியமாகச் சிந்திக்கின்றது என்பதைத்தான். தினசரி மரண ஓலம், துன்ப துயரக் காட்சிகள், பொருளாதார நெருக்கடி, ஹெலி குண்டு வீச்சு, பிரயாணச் சீர்கேடு இத்தனைக்கும் மத்தியில் மக்களை தலைநிமிர்ந்து நிற்க - விரக்தியடையாமல் செய்வாற்ற தன்னம்பிக்கை மிக்க எழுத்து வடிவங்கள் தேவை. வாழ்க்கையின் ருசியை மக்களுக்கு எடுத்து விளங்கப்படுத்த படைப்பு இலக்கியங்கள் நெருக்கடியான காலகட்டங்களில் பெரிதும் உதவுகின்றன. ஈழத்துப் பேரொழுக்கள் இந்தக் கைங்கரியங்களைத் தான் இன்று செய்து வருகின்றன.

● இன்று பலர், பல கோணங்களில் உங்களைத் தாக்குகிறார்கள், இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் என்ன?

உரும்பிராய், ச. ஜெகதீசன்

அடிப்படைக் காரணமே நான் இடையறாது இயங்குவது தான். பல தாக்குதல்களுக்கு மத்தியில் வளர்ந்தவன் நான். என்னைத் திட்டுவார்களேப்பற்றி நான் கவலைப்படுவதில்லை. ஏனென்றால் அந்த மனமுறிவாளர்களின் திட்டுகளும் வசைமாரிகளும் எனது வளர்ச்சிக்குப் பசனையாகும். ஒரு காலத்தில் என் மீது அவதூறு பொழிந்தவர்களை இன்று நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். அவர்களது முகமே என் ஞாபகத்திலிருந்து மறைந்து போய் விட்டது. பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டால் இதைப் பற்றி ஒன்றுக்குமே கவலைப்படக் கூடாது. இந்த மண்ணுக்கு என்வரைக்கும் எதைச் செய்ய வேண்டுமென நான் சபதமெடுத்துள்ளேனோ அவற்றைக் கடைசி வரையும் நிறைவேற்றுவேன்.

● 'இனி' என்ற புதுச் சஞ்சிகை படித்தீர்களா?

மானிப்பாய், ஆர். மகேசன்

வெளிவந்த ஐந்து இதழ்களும் படித்துப் பார்த்தேன். அது தவிர தாமரை, கணையாழி, அரும்பு, ஞானரதம் போன்றவைகளும் சமீபத்திலிருந்து தொடர்ந்து கிடைக்கின்றன.

● நீங்கள் பட்டம் பதவிகளைத் துச்சமாக மதிப்பவர் என என்ருந்தேன். நாவலர் சபையினர் தந்த 'இலக்கிய மாமணி' பட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு என்ன காரணம் கூறுகிறீர்கள்?

தெல்லிப்பழை, ப. சிவமூர்த்தி

நாவலர் அந்நிய ஏகாதிபத்தின் ஊடுருவல் சார்ந்த கிறிஸ்தவப் பரப்புதலை எதிர்த்தவர், அதே சமயம் பைபிளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவர். ஒடுக்கப் பட்ட மக்களின் மனித உணர்வுகளைக் கூட அங்கீகரிக்க மறுத்தவர்; அதே சமயம் பஞ்சத்தால் அடிபட்ட பஞ்சைகளுக்குக் கஞ்சித் தொட்டி ஆரம்பிக்க உறுதுணையாகத் திகழ்ந்தவர். நான் பிறவியில் சுத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவன்; ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்திலிருந்து உருவாகி வளர்ந்தவன். நாவலர் பெயரால் பட்டம் பெறும்போது இவை இரண்டையும் மனசில் வைத்துத்தான் ஏற்றுக்கொண்டேன். இன்று இதன் தாத்தாரியம் விளங்காமல் போகலாம். பின்னர் ஒரு காலத்தில் எனது வரலாற்றில் இடம் பெறக்கூடியதாக இது அமையும் என்ற காரணத்தாலேயே கௌரவமாக அதைப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

● 'ரசிகமணி' கனக செந்தி
நாதனை நீங்கள் நினைத்துப்
பார்ப்பதுண்டா?

நெல்லியடி, க. சத்தியசீலன்

அவரை மாத்திரமல்ல நண்
பர் தனையசின்கத்தையும் நினைத்
துப் பார்ப்பேன். இவர்கள் இரு
வரும் என்னால் என்றுமே மறக்க
முடியாத அன்பு செஞ்சங்கள்.
மேடைகளில் மோதியிருக்கின்
றோம். ஆனால் பண்பட்ட இலக்
கியக் கனவான்களாக அவர்கள்
நடந்து கொண்டுள்ளனர். அவர்
கள் இலக்கிய நாகரிகவான்கள்
என் நெஞ்சில் ஒரு சிறு இடறல்.
அட்டைப்பட நாயகர்களாகப்
பலரும் இடம் பெற்றுள்ளார்கள்.
நண்பர் தனையசின்கம் இடம்
பெறவில்லை. அது எனது தவ
றல்ல, அவரது புகைப்படத்திற்
காக எத்தனையோ சிரமப்பட்ட
டேன்: கிடைக்கவில்லை. என்னால்
எனது நோக்கத்தைப் பூரணப்
படுத்த இயலவில்லை. இது எனது
நெஞ்சை நெருடிக் கொண்டே
யிருக்கிறது.

ஆழ்ந்த துயருறுகின்றோம்

தனக்கென்றொரு வாசகர் கூட்டத்தையும் அபிமானத்தையும்
பெற்றுக்கொண்டவராகத் திகழ்ந்த எழுத்தாளர் 'லக்ஷ்மி' அவர்
கள் சென்ற மாதம் நடமை விட்டு மறைந்து விட்டார்.

அன்றைது மறைவையிட்டு ஈழத்து எழுத்தாளர்களினது
ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

கல்விமானும் சிறந்த சிந்தனையாளனும் 'தமிழ்க் கலைக் கழந்
சியம்' உருவாகுவதற்கு முன்னின்று உழைத்தவருமான திரு.
பெரியசாமித் தூரன் அவர்களினது மறைவையிட்டு எமது மனத்
துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

— ஆசிரியர்.

● கடந்த மாத மல்லிகை
பொங்கல் சிறப்பு மலராக
வேளிவந்தது. ஆனால் பொங்க
லைப் பற்றி ஒரு சிறப்புக் கட்டுரை
கூட இடம் பெறவில்லையே.

சித்தங்கேணி, ந. மகேசன்

பொங்கல் சிறப்பை அட்டை
அழகாகச் சித்திரித்துள்ளது.
அது ஓர் அடையாளம். பொங்
கலைப் பற்றிக் கட்டுரை தேவை
யில்லை, தமிழகத்திலிருந்து வெளி
வரும் சிறப்பிதழ்களும் ஒரு குறி
யீடாகவே இடம் பெற்றுள்ளன.

● தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை
மனிதர்களாகவே அங்கீகரிக்க
வில்லை நாவலர். அவருடைய
பெயரில் இயங்கும் நாவலர் சபை
இதற்கு உடன்பாடானதா?

கொழும்பு, சிலம்பு எம். பகேல்

சென்ற ஆண்டு நடைபெற்ற
நாவலர் விழாவில் எனக்குக்
கௌரவப் பட்டம் தந்துள்ளார்
கள். இந்த நிகழ்ச்சி ஆரோக்கிய
மானதா, அசுசியானதா?

ESTATE SUPPLIERS COMMISSION AGENTS

VARIETIES OF
CONSUMER GOODS
OILMAN GOODS
TIN FOODS
GRAINS

THE EARLIEST SUPPLIERS
FOR ALL YOUR
NEEDS

Wholesale & Retail

Dial : 26587

TO
E. SITTAMPALAM & SONS

223, FIFTH CROSS STREET,
COLOMBO - 11.

FEBBUARY / MARCH 1987

Mallikai

Dealers In :

Phone: 24629

**WALL PANELING
CHIPBOARD & TIMBER**

With Best Compliments of:

PL. S. V. SEVUGANCHETTIA

140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12.

இச் சஞ்சிகை 334B காங்கேசன் துறை வீதி, பாழ்ப்பாளையம், முகவரியில் வசிப்பவரும் ஆசிரியரும் வெளிப்பிடுவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களிடம் மல்கினை சாதனங்களுடன் பாழ்ப்பாளையம் பி.வா.வ. அச்சகத்திலும், அட்டை விஜயா அமுத் தகத்திலும் அச்சிடப் பெற்றது.